

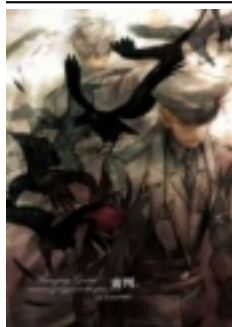
Tư Lệnh Và Trung Khuyến

Contents

Tư Lệnh Và Trung Khuyến	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	11
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	19
10. Chương 10	21
11. Chương 11	23
12. Chương 12	25
13. Chương 13	27
14. Chương 14	29
15. Chương 15	31
16. Chương 16	32
17. Chương 17	34
18. Chương 18	36
19. Chương 19	38
20. Chương 20	40
21. Chương 21	42
22. Chương 22	44
23. Chương 23	46
24. Chương 24	48
25. Chương 25	50
26. Chương 26	52
27. Chương 27	54
28. Chương 28	56
29. Chương 29	59
30. Chương 30	60
31. Chương 31	62
32. Chương 32	64
33. Chương 33	66
34. Chương 34	68
35. Chương 35	70
36. Chương 36	72
37. Chương 37	74
38. Chương 38	78
39. Chương 39	80
40. Chương 40	82
41. Chương 41	84

42. Chương 42	86
43. Chương 43	91

Tư Lệnh Và Trung Khuyển

Giới thiệu

Thể loại : Cận đại (sau chiến tranh), song thị giác, trước ngược công sau ngược thụ, ôn nhu công x t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-lenh-va-trung-khuyen>

1. Chương 1

Chiến tranh kết thúc, nhìn thấy các đồng liêu đều đi hưởng thụ cuộc sống hòa bình đã mong đợi từ lâu, Cố Thanh Nhượng lại chỉ có thể ngày ngày mời bác sĩ đến nhà chăm sóc hấn.

Cố Thanh Nhượng là ở năm cuối cùng của chiến tranh bị hư hại mất hai chân, hiện tại cuộc sống chỉ có thể dựa vào xe lăn.

Mặc dù các đồng liêu đều cung cung kính kính gọi hấn một tiếng tư lệnh, hấn vẫn mất hứng, hấn hai mươi năm tòng quân chiến đấu, cuối cùng phải ngồi trên xe lăn sống, đây là có ý tứ gì, những người đó có nói dễ nghe thế nào đi nữa, ca ngợi hấn nhiều đến bao nhiêu, ở trước mặt Cố Thanh Nhượng cũng không bằng nửa ngón chân của hấn.

Bất quá, thỉnh thoảng cũng có chuyện để cho Cố Thanh Nhượng cao hứng.

Cố Thanh Nhượng ngồi ở trên giường nhỏ, hơi cúi đầu, khuôn mặt tái nhợt, ánh mắt lại mang theo ý cười. Hấn nghiêng nghiêng người, nam nhân ngồi ở phía dưới đang dấm bóp đôi chân của hấn lập tức đề hấn lại, cau mày nói “Tư lệnh, ngài cứ động động như vậy tôi sẽ không tiện dấm bóp chân giúp ngài.”

Cố Thanh Nhượng nhéo tay Du Tĩnh Đức một cái, giả bộ ngây thơ ngoẹo đầu, cười tươi, nói “Có cậu ở đây tôi còn sợ gì, bây giờ toàn thể giới đều biết cậu là người của tôi, tôi đem tài sản tính mạng của tôi giao cho cậu còn có vấn đề gì?”

Du Tĩnh Đức cúi đầu, lỗ tai ửng đỏ, không lên tiếng.

“Nha, còn ngứa ngứa.” Cố Thanh Nhượng tinh tế vuốt ve ngón tay của cậu, rồi sau đó cầm lấy tay cậu, mười ngón tay chạm vào nhau “Làm sao lại dễ dàng xấu hổ như vậy, trước kia tôi phát hiện, cậu mỗi khi thấy tôi, luôn phá lệ dễ dàng đỏ mặt, người không biết chuyện, còn tưởng rằng cậu thích tôi, có phải không?”

Cậu nói cuối cùng, hấn nói vừa khẽ vừa nhẹ, giống như một sợi lông vũ gãi gãi khiến lòng Du Tĩnh Đức run lên.

Du Tĩnh Đức chợt rút tay về, sắc mặt cương nghị, nói “Tư lệnh, đừng lộn xộn!”

Thấy vậy, Cố Thanh Nhượng thật sự cười ra tiếng, cũng không tiếp tục trêu chọc cậu, dựa vào bên cạnh bàn, khép hờ mắt, quan sát Du Tĩnh Đức.

Du Tĩnh Đức là sĩ quan phụ tá của hắn, làm người trung hậu ngay thẳng, bộ dạng cũng đàng hoàng tuấn tú, trước kia hắn vốn thích chọc cậu cười, nhưng không giống với hiện tại, thích trêu chọc cậu. Sau chiến tranh, Du Tĩnh Đức không lựa chọn con đường mà phía trên an bài cho mình, mà cố ý đi theo bên người Cố Thanh Nhượng. Mới đầu, Cố Thanh Nhượng cũng cảm thấy kinh ngạc, hết lần này đến lần khác, nam nhân trầm mặc này đều im lặng đuổi đi nha hoàn bên cạnh hắn, một thân một mình sẵn tay áo lên chiếu cố sinh hoạt của hắn.

Cố Thanh Nhượng không thể không nghi ngờ, Du Tĩnh Đức có phải là thích hắn hay không.

Đầu năm nay, tình cảm nam nam thật ra không thể nói là hiếm lạ, chuyện một đại thiếu gia bao dưỡng một nam diễn viên bị huyền áo âm ỉ ai ai cũng biết, Cố Thanh Nhượng không phải người chưa thấy qua cảnh đời, ban đầu hắn nghĩ như vậy, nếu Du Tĩnh Đức thật sự thích hắn, hắn liền giả bộ không biết, dầu gì cũng giao tình nhiều năm như vậy, rồi sau đó hắn giới thiệu cho cậu một người tướng mạo nhân phẩm đều tốt là được. Nào biết, càng về sau, hắn lại càng khó có thể rời bỏ Du Tĩnh Đức, tình cảm cái loại này, chính là lẫn lộn như vậy, một người ưu tú toàn diện, hơn nữa thích người, nếu trong lòng người chưa cất giấu hình bóng của một người khác, rất khó không động tâm với người ta.

Bây giờ, Cố Thanh Nhượng chính là hận không thể ôm Du Tĩnh Đức trong lòng bàn tay, đẩy ngã cậu xuống đùa bốn một phen, rồi sau đó giữ chặt người ta ở trong lòng mình.

Có thể nam nhân trầm mặc này không khác gì đá tảng, gợi ý thế nào cũng gợi ý không thông được, để cho người ta phiền liên là điểm này.

Cố Thanh Nhượng từ trong suy nghĩ phục hồi lại tinh thần, nhìn lên liền thấy Du Tĩnh Đức đang cúi đầu, bàn tay cầm súng giết người vô số kia vô cùng vô cùng ôn nhu xoa nắn bắp chân của hắn, đường nét trên mặt của Du Tĩnh Đức hơi có chút căng thẳng, vào giờ khắc này cũng không thể nhu hòa xuống, Cố Thanh Nhượng nhìn vui vẻ, Du Tĩnh Đức rõ ràng cúi đầu, nhưng đôi mắt nhỏ kia lại dùng sức liếc nhìn trên người hắn, đến khi bị phát hiện, lại vội vội vàng vàng nhìn chằm chằm xuống dưới làm bộ như đang nghiêm túc đếm bóp.

Cố Thanh Nhượng nhin không được bật cười, trong đầu lại nghĩ: Cậu cứ giữ cái bộ dáng này, không thích tôi thì còn có thể thích ai?

Một tuần sau, có một vị đồng liêu tổ chức sinh nhật, với thân phận của Cố Thanh Nhượng, không thể không đi.

Đương nhiên, Du Tĩnh Đức cũng sẽ đi.

Cố Thanh Nhượng cố ý sai người đi đặt cho Du Tĩnh Đức mấy bộ quần áo mới, biến người kia thành một nam nhân tuấn tú lịch sự tướng mạo đường đường, lúc này mới đi đến nhà đồng liêu.

Còn chưa đi vào cửa, xa xa đã có người vẫy tay hô to “Cố tư lệnh, Cố tư lệnh!”

Cố Thanh Nhượng lạnh nhạt nhìn lướt qua, ở nơi đó chỉ có mấy người bạn thân, hôm nay tâm tình của hắn cũng không tệ, không khỏi nở một nụ cười, mắng “Các cậu đứng ở một chỗ xa như vậy rồi gọi tôi, là muốn tôi bay qua sao?”

Mấy người bạn thân ngây người, vội vàng cười ngượng ngùng đón ý với hắn, đi đến nơi nhìn một cái, cười đùa trêu chọc “Du sĩ quan phụ tá cũng tới sao, hôm nay thoát nhìn có tinh thần như thế, xem ra Cố tư lệnh đối với cậu cũng không tệ lắm.”

Du Tĩnh Đức mặt bình tĩnh gật đầu một cái “Đúng vậy, tư lệnh luôn luôn đối với tôi rất tốt.”

Cố Thanh Nhượng nhìn không được, trêu chọc y “Nói rằng tôi đối với cậu tốt như vậy, vậy sao cậu lại giữ sắc mặt lạnh lùng như vậy làm gì?”

Đám bạn thân ồn ào cười to “Du sĩ quan phụ tá từ trước đến giờ sắc mặt vốn luôn không có biểu tình gì, chẳng lẽ ngài hi vọng cậu ấy có thể cười đến nở hoa?”

Vừa dứt lời, Du Tình Đức liền cup mắt, hai tay nắm ở hai bên tay vịn xe lăn của Cố Thanh Nhượng, rồi sau đó, khóe miệng hơi hơi cong lên, lộ ra một nụ cười vô cùng vô cùng nhạt nhẽo.

Cố Thanh Nhượng đưa tay đặt lên mu bàn tay của Du Tình Đức, cổ ý ám chỉ, cười nói với mấy người bạn thân “Tôi không cần Tình Đức cười đến nở hoa, chỉ cần cười với tôi là được. Tình Đức, chúng ta vào đi thôi.”

Nghe vậy, mấy người bạn thân nhìn nhìn bóng lưng của Cố Thanh Nhượng cùng với Du Tình Đức, nhìn nhìn lẫn nhau, mặt đầy sợ hãi.

“Cố tư lệnh đây là...”

“Sẽ không phải là...”

Bất luận mấy người bạn thân nghĩ như thế nào, Cố Thanh Nhượng vừa mới mang theo Du Tình Đức đi vào bên trong nhà của đồng liêu liền nhận được ánh mắt của mọi người, dò xét, thương tiếc, đồng tình, Cố Thanh Nhượng không dấu vết nhíu mày một cái, rồi sau đó bảo Du Tình Đức mang lễ vật đưa qua, hàn huyên với người khác đôi ba câu, sau đó liền để cho Du Tình Đức đẩy hắn vào một góc nào đó. Từ sau khi hai chân bị thương, Cố Thanh Nhượng liền rất rất ghét xã giao với người khác, bất kể là người đến nói chuyện với hắn xuất phát từ mục đích gì, ít nhiều gì cũng đi hỏi đến chuyện đôi chân của hắn, rồi sau đó chính là một đám ánh mắt đồng tình dày đặc.

Cố Thanh Nhượng trong lòng cười nhạt, đồng tình cái gì, cuộc sống của hắn trôi qua vẫn rất tốt, huống chi hắn còn có Du Tình Đức.

Đây là chuyện mà bao nhiêu người cầu cả đời cũng không được.

Nghĩ như vậy, Cố Thanh Nhượng liền nâng tầm mắt lên nhìn Du Tình Đức, rồi sau đó nhíu nhíu mày.

Giờ phút này, đôi mắt xinh đẹp của Du Tình Đức lấp lánh rực rỡ, nhìn không chớp mắt về phía trước, Cố Thanh Nhượng men theo ánh mắt của y nhìn sang, rất nhanh liền tìm được mục tiêu mà y đang nhìn, hoặc là nói, mục tiêu đó là người.

Người nọ, Cố Thanh Nhượng cũng biết.

Là con trai của Trần tướng quân, tuổi trẻ đã toàn thân mang theo trí đức, ăn mặc chỉnh tề, bộc lộ ra một cỗ anh khí, cậu ta vừa mới tới, các sĩ quan trong nhà liền nghênh đón giống như chúng tinh phủng nguyệt (N/A: đại khái là nhiều người nghênh đón) , danh tiếng gần như là lần át chủ nhân của tòa nhà này. Cố Thanh Nhượng âm thầm thở dài, người trẻ tuổi, ở trong tiệc mừng sinh nhật của người ta làm như vậy, là muốn đắc tội người ta, ngay cả có Trần tướng quân ở phía trên bao che sợ cũng che không được. Nghĩ như vậy, hắn lại cảm thấy thương cảm người trẻ tuổi này.

Thương cảm thì thương cảm, Cố Thanh Nhượng vẫn mất hứng.

Hắn liếc nhìn Du Tình Đức một cái “Cậu biết Trần Nghiệp Ân?”

Ánh mắt của Du Tình Đức sáng ngời “Vâng, trước từng gặp, cậu ta rất tốt.”

“Nga.” Cố Thanh Nhượng nhàn nhạt đáp lời, Du Tình Đức lập tức nhận ra được hắn không vui, nhưng lại không biết được lý do hắn mất hứng, sau đó một lúc, Cố Thanh Nhượng lại nói “Cậu thoát nhìn rất thích cậu ta, không giống như là chỉ từng gặp qua.”

Du Tình Đức bỗng nhiên đỏ mặt, trong miệng lộp bộp muốn giải thích “Không, không có, chẳng qua là...”

“Được rồi, trở về đi thôi.”

Du Tình Đức mở mắt nhìn bóng lưng lạnh nhạt của Cố Thanh Nhượng, trong lòng chợt dâng lên một chút bất an.

Nhưng sau đó thái độ của Cố Thanh Nhượng đối với Du Tình Đức cũng không có gì thay đổi.

Hắn chỉ coi như là bản thân của hắn bụng dạ quá hẹp hòi, ghen cái gì, cũng không cho phép người ta có một người bạn đáng giá thưởng thức?

Một ngày, đến lịch hẹn với bác sĩ.

Bác sĩ cười cười đề cái chân của hắn “Gần đây cảm giác thế nào?”

Cố Thanh Nhượng chớp chớp mi “Có gì cứ nói thẳng.”

“Tư lệnh thật là, lãng phí gương mặt mỹ nhân của cậu, lời khen cũng không muốn nghe nữa câu.” Bác sĩ oán trách nói một câu.

“Bác sĩ rảnh a, lại dám chế giễu tôi?” Cố Thanh Nhượng cũng không tức giận “Gương mặt này của tôi, còn gì là được gọi là gương mặt của mỹ nhân, từ lúc chân bị hỏng, dẫn đến thân thể cũng trở nên gầy yếu, bộ dáng bây giờ người không ra người quý không ra quý, nếu là người khác, chỉ sợ người ta đã tự ti đến mức muốn chết.”

Nghe vậy, bác sĩ cười một tiếng đầy thâm ý.

“Nhiều người vẫn luôn nhớ kĩ Cố tư lệnh năm đó phong hoa tuyệt đại, huống chi, cũng không phải là không có cơ hội khôi phục.”

Cố Thanh Nhượng ngậy người, rất nhanh liền hiểu được ý tứ của bác sĩ.

Bác sĩ gật đầu một cái “Đúng rồi, chính là như vậy, chân của cậu, qua một đoạn thời gian ngắn nữa chắc chắn sẽ tốt lên.”

Sau đó, Cố Thanh Nhượng cũng không biết bác sĩ về như thế nào.

Trong lòng hắn đang suy nghĩ đi suy nghĩ lại, chân của hắn tốt hơn, hắn...

Hắn muốn nói cho Du Tĩnh Đức.

Hôm nay vừa vặn là ngày mà Du Tĩnh Đức đến thăm bóp chân cho hắn, Cố Thanh Nhượng tự mình đi tìm y, lại sai người đi tìm một lần, Du Tĩnh Đức không có ở đây.

Có lẽ là có chuyện gì gấp. Cố Thanh Nhượng ngồi ở bên giường vừa chờ vừa nghĩ.

Sau đó người giúp việc đi vào phòng, nói “Tư lệnh, Du sĩ quan phụ tá hôm nay có chuyện, bảo ta tạm thời thay hắn.”

Cố Thanh Nhượng cách bức rèm, hỏi “Tĩnh Đức có nói hắn đi đâu không?”

“Không có.” Người giúp việc do dự trong chốc lát, cách bức rèm, nhìn không rõ mặt mũi của Cố Thanh Nhượng, ánh nến lay động một cách rõ ràng, để cho người ta cảm thấy âm u đến khó hiểu “Bất quá nhìn thấy Du sĩ quan được công tử nhà Trần tướng quân đón đi.”

“Trần Nghiệp Ân?”

Người ngồi bên trong không nóng không lạnh hỏi một câu.

Người giúp việc đột nhiên cảm thấy bầu lạnh lẽo từ lòng bàn chân bắt đầu dâng lên, rùng mình một cái, khẽ gật đầu “Đúng vậy, tư lệnh.”

Rồi sau đó nàng nghe Cố tư lệnh cười một tiếng “Đi xuống đi, không cần chị, tôi chờ hắn.”

Lần này chờ, liền chờ đến hơn nửa đêm.

2. Chương 2

Đến khi Du Tĩnh Đức vội vàng chạy tới phòng của Cố Thanh Nhượng, Cố Thanh Nhượng đã dựa vào bàn, lấy tay chống đầu, cũng chuẩn bị lịm đi ngủ.

Nghe thấy âm thanh, Cố Thanh Nhượng hơi hé nửa con mắt ra nhìn một cái “Trở lại?”

Khóe mắt của Du Tĩnh Đức dường như vẫn còn ý cười, nhưng cậu tự biết không thể tỏ ra lỗ mãng trước mặt tư lệnh, chỉ có thể cúi đầu, cung cung kính kính đáp một tiếng, rồi sau đó cậu nhớ ra rằng lúc này cũng đã muộn, không tự chủ nhíu mày lại “Tư lệnh, ngài đã đến giờ nghỉ ngơi.”

Cố Thanh Nhượng cười một tiếng, vươn một cánh tay ra “Cậu quan tâm giờ giấc nghỉ ngơi của tôi làm gì? Đến đây.”

Du Tĩnh Đức ngậy người, mờ mịt nhìn sang, ánh sáng trong phòng ảm đạm, đứng ở vị trí này của cậu cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy vài đường nét. Cố Thanh Nhượng có một đôi bàn tay đẹp, thon dài, ánh trắng vừa vặn xuyên thấu qua khung cửa sổ, rơi xuống bàn tay kia, Du Tĩnh Đức đi lại gần thêm chút nữa, lại phát hiện, tư lệnh đã không còn là tư lệnh của năm đó, cho dù có ánh trắng bao trùm lấy, bàn tay kia vẫn gầy trơ xương, tái nhợt đến kinh người.

Du Tĩnh Đức đáy lòng đau nhói, đi nhanh tới cầm lấy bàn tay kia, không nhận được kêu một tiếng “Tư lệnh, tôi đến rồi.”

Nhưng mà một chớp mắt tiếp theo, Du Tĩnh Đức chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh quay cuồng, đến khi cậu kịp phản ứng lại, cánh tay gầy trơ xương kia đã phát ra một loại lực lượng trái ngược, vững vàng đặt cậu ở trên giường, Cố Thanh Nhượng chống giường, từ trên cao nhìn xuống cậu, trong ánh mắt tràn đầy lợi hại của dã thú.

Du Tĩnh Đức sợ hết hồn, trong tiềm thức muốn lập tức giãy dụa, nhưng ngay lúc đó lý trí lại nhắc nhở cậu, người này là ai.

Người này là Cố Thanh Nhượng, cậu không thể phản kháng.

Vì vậy, cậu liền rút toàn bộ lực lượng trên cơ thể, thuận theo nằm ở dưới người của Cố Thanh Nhượng, chẳng qua, trên gương mặt tràn đầy nghỉ ngơi.

“Tư lệnh?”

“Tối nay đi chơi rất vui vẻ sao?”

Du Tĩnh Đức kinh ngạc nhìn lên, cho rằng tư lệnh muốn trách tội cậu hôm nay không có đắm bóp chân cho hắn như mọi ngày, nhưng cậu không muốn nói dối Cố Thanh Nhượng, không thể làm gì khác ngoài việc thành thực trả lời “Dạ, rất cao hứng.”

Cố Thanh Nhượng lại hỏi “Chơi cái gì?”

Du Tĩnh Đức mơ hồ nhận ra có gì đó không đúng, nhưng mà cậu lại nhớ lại buổi gặp mặt hôm nay với Trần Nghiệp Ân, liền không nhận được muốn nở nụ cười, gương mặt vừa mới chỉ lộ ra một tia ý cười, người ở phía trên lập tức cắt đứt lời cậu chuẩn bị muốn nói.

“Được rồi, ta không muốn biết.”

“Tư lệnh?” Du Tĩnh Đức bất an nhíu nhíu mi.

Cố Thanh Nhượng mặt bình tĩnh nhìn cậu, trầm mặc một hồi, hắn bỗng nhiên bóp chặt cổ của Du Tĩnh Đức, cúi đầu hôn xuống. Nụ hôn này mạnh mẽ, Du Tĩnh Đức bị hắn bóp cổ không cách nào hô hấp, theo bản năng mở miệng, việc này khiến cho Cố Thanh Nhượng dễ dàng cạy mở đôi môi của cậu, đầu lưỡi linh hoạt thăm dò xông vào càn quét một cách trắng trợn, gần như không cho cậu một khe hở nào để thở dốc, không bao lâu sau, trong miệng liền tràn ngập mùi vị ngọt ngào cùng tanh tưởi của máu.

Cố Thanh Nhượng vẫn luôn để ý phản ứng của Du Tĩnh Đức, ánh mắt nhìn thấy cậu từ mờ mịt khiếp sợ chuyển sang thuận theo, duy chỉ không đáp lại hắn.

Còn không cả phản kháng.

Cố Thanh Nhượng gần như cho rằng chính mình đang hôn một cô thi thể, mà nhiệt độ của cô thi thể này, dần dần trở nên lạnh lẽo.

Hắn không ngại.

Đến lúc ánh mắt của Du Tình Đức dần trở nên tan rã, dường như bởi vì nghệt thở mà co rút, lúc này Cố Thanh Nhượng mới buông cậu ra.

Cố Thanh Nhượng liếm liếm vết máu trên môi, là máu của Du Tình Đức.

“Du Tình Đức, tôi thích cậu.” Cố Thanh Nhượng tinh tế vuốt ve gò má cậu, giọng ôn tồn, nói.

Ánh mắt của Du Tình Đức dần dần thanh tỉnh, giống như là không nghe rõ hắn vừa nói gì, nhú mi, ánh mắt nghi hoặc nhìn hắn.

“Tôi yêu cậu, tôi muốn cùng cậu sống một đời.” Vừa nói, hắn vừa hôn lên mi tâm của Du Tình Đức.

Ngay lập tức, người nằm phía dưới toàn thân cứng đờ, Cố Thanh Nhượng mỉm cười, hắn nắm lấy cằm Du Tình Đức “Nghe rõ không? Tôi thích cậu, tôi yêu cậu, tôi muốn cùng cậu sống đến cuối đời, Du Tình Đức.”

Vừa dứt lời, Du Tình Đức chợt đẩy hắn ra, không biết phải làm sao, khiếp sợ, kêu lên thất thanh “Tư lệnh?!”

Cố Thanh Nhượng nén nhịn cảm giác đau đớn vì cơ thể va chạm với mép giường, tư thế ưu nhã ngồi thẳng dậy, nhìn chằm chằm vào Du Tình Đức, khoe miệng hơi nhếch tạo nên một nụ cười lạnh lẽo.

“Nếu nghe rõ rồi, cậu chỉ cần trả lời tôi là được.”

“Tư lệnh?” Du Tình Đức nóng nảy nhìn hắn, hai tay bóp chặt lấy phần vải quần ở hai bên, ngón tay theo bản năng co quắp “Tư lệnh, ngài đến cùng là đang nói cái gì? Tôi nghe không hiểu.”

“Nguyên lai là Tình Đức muốn nghe tôi nói đi nói lại vài lần.” Cố Thanh Nhượng cười đưa một tay về phía cậu “Đến đây, chỉ cần Tình Đức đáp lại tôi, muốn tôi nói bao nhiêu lần cũng được.”

Du Tình Đức lúc này mới phản ứng được chuyện gì vừa mới xảy ra, cậu kinh ngạc che miệng lại, lẳng lẳng nhìn Cố Thanh Nhượng, cả người giống như bị sét đánh, cả kinh, không biết làm như thế nào cho phải.

Mà Cố Thanh Nhượng vẫn như vậy, duy trì một tư thế, không nhúc nhích.

Du Tình Đức để ý thấy mồ hôi lạnh trên trán Cố Thanh Nhượng, cậu hoảng hốt nhớ tới động tác đẩy hắn ra vừa rồi của mình hết sức thô lỗ, nghĩ đến đó, Du Tình Đức cả người hoảng hốt “Tư lệnh, chân của ngài! Để tôi nhìn một chút!”

“Đừng tới đây!” Sắc mặt của Cố Thanh Nhượng trầm xuống, nghiêm nghị ngăn cậu lại, tư thế của hắn vẫn duy trì như lúc ban đầu, ý thức được bản thân có chút thất thố, Cố Thanh Nhượng cụp mắt, lộ ra một nụ cười xin lỗi “Tình Đức, cậu trước trả lời tôi, nếu không, xin cậu, không nên lại đây, được không?”

Du Tình Đức cả người chấn động, sắc mặt tái nhợt nhìn hắn.

Qua một lúc lâu, cậu nhìn mồ hôi lạnh trên trán Cố Thanh Nhượng, bỗng nhiên quỳ xuống.

Cậu từng bước từng bước quỳ gối đi đến bên chân Cố Thanh Nhượng, hai tay run run mà vịn lên chân của hắn, biểu tình thê thảm, ngẩng đầu lên “Tư lệnh, để cho tôi xem chân của ngài một chút, được không?”

Cố Thanh Nhượng không nhúc nhích, cậu liền yên lòng, dè dặt cuốn ống quần của hắn lên, nhẹ nhàng ấn một cái, ngẩng đầu lên định hỏi cảm giác của hắn như thế nào, trong giây lát liền cả người sững sờ.

Biểu tình của Cố Thanh Nhượng giống như khóc, nhưng không phải là khóc, giống như cười, nhưng cũng chẳng phải là cười, Du Tình Đức chưa từng nhìn thấy biểu tình của hắn như vậy, lời nói ngạnh trong cổ họng, nhất thời lại không phát ra được thanh âm nào.

“Tôi chẳng qua là muốn cậu trả lời tôi, có khó khăn như thế sao?”

“Tôi bảo cậu không nên đến đây, cậu không nghe, là bởi vì cậu thấy tôi là một người què, không làm gì được cậu sao?”

Du Tình Đức cả người đều luống cuống, vội vội vàng vàng lắc đầu “Không phải vậy, tư lệnh, không phải vậy, đến bây giờ tôi cũng không bao giờ nghĩ ngài là người què...”

Cố Thanh Nhượng gạt đầu một cái “Tôi biết cậu đến bây giờ vẫn không cho rằng tôi là người què, là tôi tin tưởng cậu, vậy cậu, đồng ý hay không, chỉ cần nói một câu không được sao? Cậu như vậy, rất khó khiến tôi

không nghĩ đến phương hướng tệ hơn, thật ra thì cậu không muốn, chỉ bởi vì tôi là một người què, cho nên không đành lòng.”

Dù Tĩnh Đức bụng dạ tốt như thế nào, hắn đương nhiên biết, nhưng từ trước đến giờ hắn chưa từng lợi dụng lòng tốt của cậu để trói buộc cậu.

Một lát sau, Du Tĩnh Đức dần dần cúi đầu.

“Thật xin lỗi, tư lệnh, tôi, tôi đã có người thích.”

Cố Thanh Nhượng nhắm hai mắt, gật đầu một cái “Tôi biết rồi.”

Là hắn tự mình đa tình, làm tưởng lưỡng tình tương duyệt.

Rồi sau đó hắn cảm giác được có một đôi tay do dự đặt lên vai hắn, Du Tĩnh Đức sắc mặt khó xử ngồi xuống bên cạnh hắn, nói “Tư lệnh, từ ngày tôi được ngài cứu đến giờ và trở về sau, toàn bộ trung thành của tôi chỉ dành cho ngài, nếu như ngài muốn tôi, ngài làm gì tôi cũng được. Duy chỉ có trái tim tôi, tôi không thể cho ngài được.”

Cố Thanh Nhượng bỗng dưng trừng lớn hai mắt, không dám tin nhìn cậu.

“Cậu đang nói cái gì?!”

Du Tĩnh Đức mím môi, cúi đầu, dè dặt nói “Tôi nguyện ý đem toàn bộ đều trao cho tư lệnh.”

Cố Thanh Nhượng gần như cho rằng chính mình nghe lầm, hắn bình tĩnh hỏi lại “Bao gồm cả những chuyện thường xảy ra trong kỹ viện sao?”

Du Tĩnh Đức cắn răng, gật đầu một cái.

“Trong lòng cậu có người khác, nhưng cậu lại muốn dâng hiến toàn bộ cho tôi, thậm chí nguyện ý làm những chuyện chỉ có trong kỹ viện, là ý này sao?” Cố Thanh Nhượng nhìn chăm chăm cậu, thấy sắc mặt của Du Tĩnh Đức loáng thoáng một chút kháng cự, dừng một chút, hắn nói thêm một câu “Cậu suy nghĩ thật kỹ, có thật sự là như vậy không?”

Du Tĩnh Đức bị hắn nói có chút lúng túng, nhưng mà cuối cùng cậu vẫn kiên định gật đầu.

“Đúng vậy, tư lệnh.”

“Ha!” Cố Thanh Nhượng bỗng nhiên cười thành tiếng, hắn vừa cười vừa lắc đầu “Du Tĩnh Đức, tôi không ngờ, tôi thật sự không ngờ, cậu có phải đã hiểu lầm cái gì hay không, cậu cho rằng tôi tại sao phải là cậu?”

Hắn thật muốn hỏi một câu: Du Tĩnh Đức, cậu coi tôi là loại người nào.

Nhưng hắn cuối cùng cũng chỉ nhắm mắt lại, mỗi một xoa xoa mi tâm, trước khi Du Tĩnh Đức mở miệng, cắt đứt lời của cậu.

“Được rồi, tôi biết rồi, cậu đi ra ngoài trước đi, tối nay tôi mệt mỏi.”

“Tư lệnh?” Du Tĩnh Đức cau mày nhìn hắn, một bên vụng về đỡ hắn nằm lại xuống giường, nhưng mà Cố Thanh Nhượng lại nghiêng người qua, khoát khoát tay, nói “Cậu đi ra ngoài một hôm chắc cũng mệt mỏi, ngày mai còn có việc, cậu đi nghỉ trước đi, không cần phải để ý đến tôi.”

Du Tĩnh Đức còn do dự, nhưng mà Cố Thanh Nhượng đã không muốn để ý đến cậu, cậu không thể làm gì khác ngoài việc ôm một bụng bất an rồi khỏi, ngay tại lúc cậu chuẩn bị bước ra khỏi cửa, cậu bỗng nhiên nghe thấy thanh âm mệt mỏi của Cố Thanh Nhượng.

“Tĩnh Đức, cho tới bây giờ, tôi vẫn không có ý định miễn cưỡng cậu.”

3. Chương 3

Du Tinh Đức vốn luôn biết bản thân không được thông minh.

Nhưng cậu cảm thấy bản thân thích Trần Nghiệp Ân, con người của chàng trai trẻ này có rất nhiều phương diện cũng khiến cho cậu cảm thấy có chút ngờ ngợ rằng mình đã yêu, làm cho trong lòng cậu đau khổ. Cho nên khi mà tư lệnh nói lời đó cho cậu, trong lòng cậu vừa khiếp sợ vừa mờ mịt, cậu hoàn toàn không biết tư lệnh lại có tâm tư với cậu. Cậu đi theo bên người tư lệnh lâu nhất, số lần vào sinh ra tử nhiều nhất, ngay cả một lần cuối cùng kia cũng...

Có thể từ trước đến giờ cậu chưa từng đem cậu và tư lệnh nghĩ đến phương diện kia, cậu chỉ biết rằng tư lệnh đối với cậu có ân, cả đời này cậu đều phải thành tâm ra sức với tư lệnh. Tư lệnh đi đâu cậu đi đó, tư lệnh muốn cậu làm gì cậu làm cái đó, mà ở một phương diện khác, cậu biết bản thân mình thích Trần Nghiệp Ân, vì vậy tư lệnh vừa mới nói câu nói kia, cậu chỉ có thể hành động đáp lại như vậy.

Cậu có thể vì tư lệnh dâng hiến toàn bộ, duy chỉ có tâm là không thể.

Du Tinh Đức khổ sở nghĩ: Tư lệnh lấy được thân thể của cậu sẽ cao hứng?

Suy nghĩ đó của cậu khiến từ đầu đến cuối cậu cũng không hiểu tại sao tư lệnh lại đầy mặt mệt mỏi bảo cậu rời đi, càng làm cho cậu không hiểu là, tại sao khi cậu vừa trở về phòng của mình, vội vàng tắm rửa xong nằm xuống, nhắm mắt một lúc, lại phiền não mà mở mắt ra.

Du Tinh Đức dè tay lên lồng ngực của mình, chân mày nhíu chặt, trong đầu lại nhớ lại lúc tư lệnh nói cậu rời khỏi, trái tim đập nhanh đến mức cơ hồ khiến cậu muốn nghẹt thở.

Chuyện này cậu còn chưa hiểu rõ, hôm sau đã có người gửi thiệp mời đến.

Thiệp mời có nói Trần Nghiệp Ân phải nhậm chức, Trần tướng quân mời mọi người tới tụ họp một chút, hướng dẫn hướng dẫn đưa con trai không ra hôn của ông.

Năm đó nếu không phải Cố Thanh Nhượng bị gãy chân, đến hôm nay hẳn cũng đã là một tướng quân trẻ tuổi nhất, trong trường hợp như vậy, đương nhiên sẽ mời hẳn qua.

Du Tinh Đức đứng ở bên cạnh Cố Thanh Nhượng cả người cứng đờ, buổi sáng nhìn thấy tư lệnh, cậu còn chưa quên được chuyện tối hôm qua, đối mặt với tư lệnh vẫn một mực không dám ngẩng đầu, bây giờ lại nghe thấy cái tên Trần Nghiệp Ân, toàn thân cậu cả người vẫn không biết phải làm thế nào, theo tính cách của tư lệnh, hẳn hẳn là không nhận cái thiệp mời này.

Du Tinh Đức đang lo lắng tư lệnh sẽ bởi vì chính mình mà từ chối tấm thiệp mời của Trần tướng quân, Cố Thanh Nhượng lại nở nụ cười, tiếp đãi người đưa thiệp mời tới, Cố Thanh Nhượng liếc nhìn Du Tinh Đức một cái, cười nói “Căng thẳng cái gì, đừng sợ tôi, chuyện tối ngày hôm qua đều quên đi.”

Nói xong liền rời đi, lại cũng không nhìn Du Tinh Đức thêm cái nào.

Quên?

Du Tinh Đức mờ mịt nhìn bóng lưng của hắn, trong lòng khó hiểu, dâng lên một cổ mất mát.

Nhà của Trần gia so với vị đồng liêu kia không biết sang trọng hơn gấp bao nhiêu lần.

Cố Thanh Nhượng từ xa đã nhìn thấy mấy vị bằng hữu của hắn, mấy người này biểu tình quái dị quét mắt liếc nhìn Du Tinh Đức một lúc lâu, Cố Thanh Nhượng cười nói “Các cậu rất rảnh a? Được rồi, nếu rảnh rồi như vậy, Sở Hoa, cậu đến đây xe lăn giúp tôi. Tinh Đức, tối nay để cậu đi thả lỏng một chút, cậu cùng Trần công tử là bằng hữu, liên hệ nhiều với cậu ta một chút cũng không có gì không tốt, tôi thì ngược lại, thời gian gặp mặt không nhiều, phải đi nô dịch đám người kia thật tốt.”

Nghe vậy, mọi người đều ngây người.

Du Tinh Đức đứng ở phía sau không nhìn thấy sắc mặt của Cố Thanh Nhượng, cậu do dự từ chối “Tư lệnh, vẫn luôn là tôi đẩy xe cho ngài, Sở tiên sinh sợ là...”

Lời còn chưa nói hết, Sở Hoa đã cười hì hì đẩy cậu sang một bên, sau đó đoạt lấy vị trí của cậu đỡ lấy xe lăn của Cố Thanh Nhượng “Được rồi được rồi, ngài thích nô dịch thế nào thì nô dịch, Tĩnh Đức a, cậu cũng đừng coi thường tôi, hồi mẹ tôi bị bệnh tôi vẫn luôn ngày đêm chiếu cố, nếu Cố tư lệnh cho phép cậu đi thả lỏng, vậy cậu đi đi thôi.”

Vừa nói, đám bằng hữu của Cố Thanh Nhượng kia liền cười ầm lên chen tới, từng người đẩy ta ta đẩy người, chỉ trong chốc lát đã đẩy Du Tĩnh Đức ra tít ngoài cùng, cách Cố Thanh Nhượng một khoảng cách khá xa, những người này một bên nói đùa một bên trêu chọc Cố Thanh Nhượng, rồi sau đó khoát khoát tay với Du Tĩnh Đức, để cho cậu một mình đi chơi.

Du Tĩnh Đức lật đật đuổi theo vài bước, nhưng lại khiến đám người kia đẩy Cố Thanh Nhượng chạy xa hơn, gần như khiến cho người ta hoài nghi bọn họ không mang theo xe lăn.

Cậu lo lắng xảy ra chuyện, liền chịu đựng dừng lại không dám đuổi theo.

Du Tĩnh Đức tâm tình phức tạp nhìn bóng lưng của mấy người kia, ngay cả bản thân cũng không phát hiện được, hai tay của mình đã chặt chẽ siết thành quả đấm.

Từ lúc cậu thay thế nha hoàn đi theo Cố tư lệnh, vị trí đẩy xe lăn vẫn luôn là của cậu.

Cậu khó hiểu, cảm thấy trong đầu bốc lên hỏa khí.

Đến khi đi xa, đám bằng hữu của Cố Thanh Nhượng mới dừng lại.

Sở Hoa lại mang theo sắc mặt trêu chọc cúi đầu xuống, hỏi “Hai cái miệng nhỏ cãi nhau? Chắc chắc, nhìn sắc mặt lúc nãy của ngài, âm trầm cũng sắp dọa chết người!”

Cố Thanh Nhượng liếc nhìn y “Cậu nói ai hai cái miệng nhỏ? Cậu nhiều chuyện, sắc mặt tôi không âm trầm, cậu biết nhìn sắc mặt người sao?”

Sở Hoa cười hắc hắc gãi gãi mũi “Được rồi, được được được, tư lệnh lớn nhất, ngài nói cái gì chính là cái đó, ngài không muốn nói tôi cũng không miễn cưỡng ngài, toàn bộ huynh đệ cũng đều ủng hộ ngài?”

Buổi tối, Cố Thanh Nhượng nhìn thấy Trần Nghiệp Ân, người trẻ tuổi này gọn gàng xinh đẹp giống như một viên minh châu sáng chói, trên mặt đều là sức sống của tuổi trẻ, rồi sau đó hắn thấy Du Tĩnh Đức đứng ở một góc xa xa mà nhìn chính mình, không khỏi cảm thấy buồn cười, người này thật là khờ, nếu thích Trần Nghiệp Ân, còn không mau thừa dịp này đi qua đó, chạy đến nhìn hắn làm gì?

Người trẻ tuổi này không tệ, Du Tĩnh Đức thích hắn, cũng đúng thôi.

Đám bằng hữu biết Cố Thanh Nhượng không thích náo nhiệt, thay hắn nói mấy câu tượng trưng liền đẩy hắn tới một góc cùng nhau bồi hắn, đang cười nói, khéo mắt vừa nhìn sang một cái, bỗng nhiên nhìn thấy Du Tĩnh Đức mang sắc mặt lo lắng đi tới “Tư lệnh, ngài không thể ra ngoài lâu như vậy, tôi đưa ngài trở về nhà.”

Cố Thanh Nhượng tiếc nuối nhìn mấy người bạn thân “Được rồi, Sở Hoa, tối nay cậu đưa tôi trở về.”

Sắc mặt Du Tĩnh Đức hơi thay đổi “Tư lệnh một mình tôi là được rồi.”

Cố Thanh Nhượng đề tay Sở Hoa lên xe lăn của mình, cười nói “Thật lâu không gặp nhau, cậu quản nhiều như vậy làm gì, tôi muốn trò chuyện với bạn bè nhiều hơn một chút cậu cũng không cho?”

“Không, không phải vậy —”

“Ai nha.” Cố Thanh Nhượng giống như hiểu ra cái gì, vỗ tay một cái “Tôi cũng quên mất tôi tới làm gì, Sở Hoa, đẩy tôi đến chỗ Trần tướng quân đi, Tĩnh Đức, cậu cũng cùng đến.”

Sở Hoa ngẩn người, từ lúc Cố Thanh Nhượng bị hồng chân, hắn liền không thích trở thành tiêu điểm trong tầm mắt của mọi người, lúc này làm sao lại?

Du Tĩnh Đức trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cỗ bất an, ngay trong lúc cậu còn đang mải do dự, Cố Thanh Nhượng liền cười, quay đầu ngoác tay với cậu.

“Phát gốc cái gì? Đến đây.”

Du Tinh Đức thấy Cổ Thanh Nhượng cười, bỗng nhiên tim đập rộn lên, rốt cuộc vẫn không nhìn được, đi theo.

4. Chương 4

“Cố tư lệnh?!” Khung cảnh nhất thời im ắng, Trần tướng quân kinh ngạc trong chớp lát liền mỉm cười “Tư lệnh gần đây có khỏe không? Thoạt nhìn khí sắc rất tốt.”

Người ngoài lập tức cười phụ họa, Cổ Thanh Nhượng đáp lại từng câu từng câu một, rồi sau đó liếc nhìn Du Tinh Đức một cái “Ngây ngô làm gì? Làm sao không chào hỏi tướng quân?”

“Trần tướng quân tốt.” Nói xong, Du Tinh Đức liền trầm mặc cúi đầu nhìn Cổ Thanh Nhượng, trong lòng đầy bụng nghi vấn, bất an càng lúc càng lớn, liền cũng không có tâm tư để ý tới việc bản thân bởi vì ít nói mà khiến cho bầu không khí trở nên cứng nhắc.

Cậu biết bản thân mình là sĩ quan phụ tá, từ trước đến giờ không có tư cách được nói chuyện với những đại nhân vật như thế này, cậu cũng không biết nói chuyện, xã giao không tốt, trước kia Cổ Thanh Nhượng biết nhược điểm này của cậu, vì vậy cho tới bây giờ cũng không bắt ép cậu đi chào hỏi những người khác, thậm chí còn có lúc đứng trước mặt cậu, giải thoát sự lúng túng của cậu.

Mà hôm nay, hành động cử chỉ của Cổ Thanh Nhượng lại khiến cho cậu không tự chủ mà nhích thêm một bước tới gần phía hắn, ngón tay cũng theo bản năng vò lấy vạt áo, cúi đầu, không nói tiếng nào.

Cổ Thanh Nhượng vỗ nhẹ lên mu bàn tay của cậu, tỏ ý bảo cậu đừng quá khẩn trương, rồi sau đó cười nói với Trần tướng quân “Tinh Đức người này vốn luôn biết điều, lại không biết nói chuyện, tướng quân đừng thấy lạ.”

Tướng quân vui tươi hơn hở, khoát tay nói “Không có không có, người thật thà cũng có chỗ tốt của người thật thà, cậu nhìn cậu ta, nhiều năm trung thành tận tụy với cậu như vậy, chỗ của tôi nếu như có một sĩ quan phụ tá tốt như Tinh Đức cũng có thể có nhiều vui vẻ cùng yên tâm.”

“Thật sao? Kia, sau này nếu như Tinh Đức nếu làm sai cái gì, xin tướng quân nhiều tha thứ một chút.”

Du Tinh Đức bỗng nhiên cảm giác trong lời nói của tư lệnh có hàm ý, bên ngoài đều lộ ra cho cậu một loại cảm giác quái dị hết sức không thoải mái, đang mãi suy nghĩ, một cánh tay bỗng nhiên kẹp lấy cổ của cậu, kèm theo đó là một tiếng cười đầy dương quang “Tinh Đức, cậu cũng tới a, vừa rồi tôi tìm cậu thật lâu, cậu ẩn núp ở góc nào a?”

“Còn ra thể thống gì!” Trần tướng quân mắng một câu “Vừa lên nhậm chức liền như vậy, không lễ phép!”

Trần Nghiệp Ân cười híp mắt, vỗ vai Du Tinh Đức một cái “Có gì liên quan đâu, con cùng Tinh Đức là bạn tốt, Tinh Đức sẽ không ngại, đúng không?”

Du Tinh Đức không vui, né Trần Nghiệp Ân, chân mày theo bản năng liền nhíu lại “Đã nói bao nhiêu lần rồi, không nên như vậy.”

“Chắc, thật không nể mặt.” Trần Nghiệp Ân oán trách một câu, lực đạo trên cánh tay lại vẫn không thả lỏng, cúi đầu nhìn một cái, nhìn thấy Cổ Thanh Nhượng đang nở nụ cười nhìn chính mình, bỗng nhiên cảm thấy có chút ngượng ngùng, gãi đầu một cái, nhanh chóng buông lỏng tay “Cố tư lệnh, đã lâu không gặp.”

Trong lòng Trần Nghiệp Ân đối với sắc mặt vui vẻ của Cố tư lệnh có chút rụt rè.

“Trần công tử cũng vậy, Tinh Đức nhà chúng ta nhờ công tử chiếu cố.” Cổ Thanh Nhượng gật đầu một cái, rồi sau đó quay đầu lại nhìn Du Tinh Đức một cái, cầm lấy tay của cậu, trong lúc Trần Nghiệp Ân còn chưa kịp phản ứng, cũng cầm lấy tay của cậu ta, cuối cùng đặt tay của hai người chung một chỗ, dùng giọng nói có chút trách cứ nói với Du Tinh Đức “Tinh Đức, cậu đang làm gì, Trần công tử đối với cậu như vậy là bởi vì thích cậu, được rồi, bây giờ hảo hảo nắm tay người ta, đừng để ý tôi.”

Du Tinh Đức cả người cứng đờ, kinh ngạc nhìn Cổ Thanh Nhượng “Tư lệnh?!”

Trần Nghiệp Ân cảm giác bầu không khí có chút vi diệu, vội vàng kéo lấy tay của Du Tĩnh Đức, cười hề hề nói “Được a, được a, hảo ý của tư lệnh tôi nhận, Tĩnh Đức, cậu tiếp tục tránh tôi đó chính là không cho tôi mặt mũi, cũng là không cho tư lệnh mặt mũi.”

“Trần Nghiệp Ân!” Du Tĩnh Đức cắn răng nghiêng lợi trợn mắt nhìn cậu ta một cái, cố rút tay ra mấy lần cũng rút không ra, Cố Thanh Nhượng vừa nói xong câu nói kia liền bảo Sở Hoa đẩy xe lăn rời đi, Du Tĩnh Đức cuống quýt đi về phía trước mấy bước, kết quả bị cái người xưng là bạn tốt anh em tốt ở bên cạnh gắt gao níu lại, cậu ngay cả suy nghĩ trước mặt toàn bộ sĩ quan ở đây đánh chết Trần Nghiệp Ân cũng có.

Vào lúc này, cậu còn có nơi nào nhớ tới việc cậu thích Trần Nghiệp Ân.

Sở Hoa đẩy Cố Thanh Nhượng đi ra ngoài “Bây giờ về nhà?”

Cố Thanh Nhượng sắc mặt lạnh nhạt, gật đầu một cái “Ừ.:

“Ôi chào.” Sở Hoa không thể vui vẻ được “Sắc mặt của cậu bây giờ là như thế nào a? Vốn dĩ thân thể không được như lúc trước, bây giờ lại đến sắc mặt, cậu xấu xí cho ai nhìn a?”

Cố Thanh Nhượng đưa tay đập Sở Hoa một cái, vừa tức vừa buồn cười liếc y một cái “Cái miệng thói này của cậu, nói thêm câu nữa thử xem.”

“Là tôi sai, là tôi sai.” Sở Hoa tìm được xe của Cố gia, một bên đi đến cửa tay lái, một bên hỏi hần “Tối nay là chuyện gì xảy ra? Sắc mặt của sĩ quan phụ tá nhà cậu đều xanh mét.”

Y cũng chỉ tiện hỏi như vậy, kết quả đợi một lúc lâu, quay nửa đầu nhìn xuống đằng sau, Cố Thanh Nhượng lại đang ngẩn người lẳng lặng nhìn về phía trước.

“Tĩnh hỗn rồi!”

Cố Thanh Nhượng không để ý tới y, cho đến khi Sở Hoa đi tới đẩy hần lên trên xe, Cố Thanh Nhượng lúc này mới nhắm mắt lại, thấp giọng nói một câu “Bất quá là cảm thấy có một số việc cần chấm dứt thì chấm dứt thôi, hơn nữa là tìm đường đi cho cậu ta xong rồi, tất cả đều vui mừng.”

Sở Hoa không biết chuyện giữa hai người, nhún vai một cái, thấy hần mất hứng cũng không muốn hỏi nhiều.

Xe đang chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên có người vội vàng gõ cửa kính xe.

Sở Hoa đưa mắt nhìn một cái, lại càng không hiểu chuyện gì đang xảy ra giữa hai người này.

Du Tĩnh Đức đầu đầy mồ hôi đuổi theo, vẻ mặt không biết làm sao mà nóng nảy không yên ổn.

“Tư lệnh! Tư lệnh! Để cho tôi vào!”

Sở Hoa quay đầu về phía sau, hỏi “Như thế nào? Mở cửa không?”

Cố Thanh Nhượng nhắm mắt lại, trầm trầm tựa lưng vào ghế ngồi, giống như là đang ngủ

5. Chương 5

Cuối cùng, Sở Hoa cũng vẫn cho người ta vào.

Cái thái độ không mở cửa liền lập tức vừa chạy đuổi theo vừa đập cửa thật sự rất kinh người.

Sở Hoa nhìn Du Tĩnh Đức khom người chui vào trong xe, sau khi nhìn thấy Cố Thanh Nhượng nhắm mắt đang ngủ, lại thận trọng phóng nhẹ động tác, tựa hồ cực kì sợ Cố Thanh Nhượng bị hành động của mình đánh thức.

Sở Hoa cười thầm trong bụng, cái thái độ ngông cuồng vừa rồi bay đầu mất.

Du Tình Đức ngồi rất thẳng, hơi cúi đầu khiến người ta không nhìn thấy biểu tình, yên lặng giống như một pho tượng, thân xe hơi đung đưa, người trong xe có lúc không thể không nghiêng về một bên, nhưng cậu lại không nhúc nhích, từ đầu tới cuối vẫn luôn cách Cổ Thanh Nhượng một khoảng cách.

Sở Hoa, sau khi nhìn cậu qua kính chiếu hậu mấy lần, hiện tại Du Tình Đức nhìn qua hết sức trấn định, tựa như bộ dạng lúc trước đều là ảo giác.

Nhưng ở góc độ mà y không nhìn được, Du Tình Đức đặt hai tay lên trên đầu gối, ngón tay bầu chặt lấy tấm vải quần, dưới lực đạo này, ngón tay dần dần mất đi huyết sắc mà trở nên trắng bệch.

Cậu chỉ biết cắn răng mới ngăn được việc phát ra âm thanh.

Cậu muốn hỏi, tại sao tư lệnh lại bỏ cậu lại.

Làm người đẩy xe lăn cũng tốt, làm người lái xe đưa hân về nhà cũng tốt, làm người phụng bồi hân trong tất cả mọi trường hợp cũng tốt, rõ ràng vẫn luôn là cậu.

Nhưng ngay lúc vừa rồi, tư lệnh lại đẩy cậu ra.

Cậu chỉ biết, trong cái giây phút tư lệnh biến mất khỏi tầm mắt cậu, cậu gần như cảm thấy toàn bộ mạch máu trong người cậu lập tức đông lại. Vì vậy, cậu cũng không ở lại nổi, vội vàng vàng chạy đuổi theo, bởi vì, có thể tư lệnh lại muốn đi.

Thậm chí, tư lệnh còn chưa từng nói với cậu.

Tại sao lại như vậy?

Cậu không nghĩ ra, lại cảm thấy có chút khổ sở, mơ hồ đoán được chuyện này cùng chuyện đêm qua có liên quan với nhau, kết quả ngược lại rất tốt, cậu còn chưa kịp ngẫm nghĩ, mỗi khi hồi tưởng lại chuyện đêm hôm đó, lời nói của tư lệnh lại lập tức vòng tới vòng lui trong đầu cậu, điều này khiến cho trái tim cậu lập tức nhảy lên không áp chế được, khiến cho suy nghĩ của cậu quay loạn thành một đoàn, hoàn toàn không có cách nào suy nghĩ.

Đương nhiên, cậu cũng quên rằng cậu từng nói cái gì.

Du Tình Đức cứng đờ người, cúi đầu, khóe mắt lại không nhìn được liếc nhìn về phía tư lệnh.

Không nhìn thì còn tốt, nhìn một cái bỗng nhiên hô hấp đình trệ một lúc.

Sắc mặt Cổ Thanh Nhượng từ sau khi bị hồng chân luôn có vẻ tái nhợt, lúc này, hân tà tà tựa người sang một bên, đôi mắt u ám lẳng lẳng mà nhìn Du Tình Đức, gương mặt tái nhợt trong bóng đêm nổi lên lại có cảm giác xinh đẹp đến bệnh hoạn.

“Tư, tư lệnh, ngài tỉnh.”

Du Tình Đức nắm chặt tay, ánh mắt gần như không có cách nào rời khỏi gương mặt đó.

Cổ Thanh Nhượng đáp một tiếng, rồi sau đó quay đầu nhìn về phía cửa sổ.

Du Tình Đức trong lòng nổi lên cảm giác mất mát.

Tư lệnh ngay cả một câu cũng không muốn nói với cậu.

Du Tình Đức đợi một lúc, không nhìn được ngẩng đầu lên “Tư lệnh...”

Lời còn chưa kịp nói hết, đã bị Cổ Thanh Nhượng cắt đứt “Tại sao không ở lại yên hội?”

Du Tình Đức ngây người, một lúc lâu mới phản ứng được là đang nói cái gì, cái này khiến cho trong lòng cậu dâng lên một chút phần nộ “Tôi là sĩ quan phụ tá của tư lệnh, tất nhiên phải đi theo tư lệnh, đây là quy định.”

“Quy định?” Cổ Thanh Nhượng không lạnh không nóng liếc cậu một cái, Du Tình Đức bị ánh mắt của cậu khiến cho đáy lòng phát hoảng, không nhìn được tiến lại gần vị trí của hân một chút “Tư lệnh...”

Cổ Thanh Nhượng khoát tay một cái tỏ ý cậu đừng tới đây, rồi sau đó cười một tiếng “Cậu thật ngu ngốc, nếu như thích Trần Nghiệp Ân, lại cứ đi theo tôi thì còn ra cái gì? Được rồi, đừng lo, vừa rồi tôi cũng đã

nói trước vài tiếng với Trần tướng quân, vạn nhất sau này chuyện hai người các người ở chung với nhau bị phát hiện, Trần tướng quân sẽ nể tình tôi, không làm khó cậu.”

Du Tĩnh Đức ngây người. Cậu không biết làm sao, lại nghĩ muốn đưa tay đỡ lấy vai của hắn, lại bị Cố Thanh Nhượng nghiêng người tránh sang một bên.

“Tư lệnh, tôi, tôi chưa từng có suy nghĩ như vậy, tôi sau này chỉ muốn đi theo ngài.”

Cố Thanh Nhượng lắc đầu một cái, ôn tồn nói “Không cần như vậy. Tôi tuy nói cậu hãy quên chuyện đêm hôm đó đi, nhưng dù sao tôi cũng vẫn là thích cậu, có đúng không? Nếu trong lòng cậu đã có người, cậu không thể cứ lúc nào cũng đi theo tôi, cần phải tránh hiềm nghi, Tĩnh Đức, huống chi, điều này đối với cậu, đối với tôi đều tốt. Cậu không cần sợ tình cảm của tôi dành cho cậu, cũng không cần lo lắng tôi bởi vì bị cậu từ chối mà khổ sở quá lâu.”

Du Tĩnh Đức mặt không đổi sắc, mím môi, ngón tay gần như muốn vò nát lớp vải quần.

Không phải vậy.

Không phải như vậy.

Cậu nghĩ muốn hét lên với Cố Thanh Nhượng, có thể lý trí cũng đang nhắc nhở cậu rằng đối phương nói không sai. Tâm của cậu chỉ vì một câu nói của Cố Thanh Nhượng mà lạnh xuống, bản thân lại không biết đây là đang xảy ra chuyện gì.

Không khí trong xe phá lệ ngột ngạt, Du Tĩnh Đức không hiểu sao lại cảm thấy có chút sợ hãi.

Cậu không thể nhịn thêm, tiếp tục nhích mông tới gần Cố Thanh Nhượng thêm một chút, giống như chỉ có nơi đó mới là ấm áp, ngón tay vô tình đụng phải Cố Thanh Nhượng, đối phương cũng không nói thêm gì, Du Tĩnh Đức lúc này mới cảm giác có chút ấm áp.

Cậu mím chặt môi, cũng học theo Cố Thanh Nhượng trầm mặc.

Không biết qua bao lâu, Cố Thanh Nhượng bỗng nhiên hỏi cậu “Khi đó, cậu tại sao lựa chọn đi theo tôi?”

Du Tĩnh Đức lập tức hiểu được hắn đang nói lúc mà hắn bị thương trở về nhà nghỉ ngơi ngay sau chiến tranh.

Cậu gần như theo bản năng trả lời “Bởi vì tư lệnh cứu tôi.”

Cố Thanh Nhượng thật lâu không trả lời.

Một lúc sau, Du Tĩnh Đức nghe hắn giống như phiền muộn, cũng lại giống như bất đắc dĩ, nỉ non một câu.

“Nguyên lai đều là bởi vì muốn báo ân a...”

6. Chương 6

Du Tĩnh Đức vẫn luôn nghĩ năm đó tư lệnh cứu cậu, như vậy, khi cậu còn sống thì cậu là của tư lệnh, người ở bên cạnh không có cách nào tách ra.

Ngay cả người cậu thích cũng không thể.

Nhắc đến chỗ người cậu thích, Du Tĩnh Đức cũng vẫn rất mơ hồ, cậu từ khi còn bé liền đã giống như mọi đời trong dòng họ, theo cha vào quân đội, trong quân đội đều là nam nhân, không có quá nhiều nữ nhân, không có ai nói với cậu chuyện tình cảm đến tận cùng là như thế nào, vì vậy, qua rất nhiều năm như vậy, cậu vẫn một thân một mình. Nếu muốn nói có ai ở bên, thật ra, chỉ có tư lệnh.

Du Tĩnh Đức vĩnh viễn không thể quên được cái hôm lần đầu tiên cậu nhìn thấy Cố Thanh Nhượng.

Cậu cùng với vài nam thanh niên trong quân đội vừa mới hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên, mấy người còn chưa kịp thở hổn hển vài phút, liền nghe nói tiểu công tử của Cố gia tới. Những người còn lại vừa nghe, cười nhạo một tiếng khinh thường, cái loại tiểu công tử tể da nộn thịt, ở cùng với một đám người cơ bắp cuồn cuộn như bọn họ? Đùa gì thế.

Vừa dứt lời, người liền tiến vào.

Tiểu công tử Cố gia kia trông thật sự đẹp hơn cả con gái, bốn bức tường xung quanh đều đen kịt, nền đất bắn thủy, gương mặt đỏ lại trắng lại mồm mím không khác gì một chiếc bánh bao vừa mới hấp xong, Du Tĩnh Đức đời này chưa từng nhìn thấy một người con trai nào xinh đẹp như vậy, vừa không cẩn thận nhìn một cái liền ngây ngẩn, giờ phút nguy hiểm đó, tiểu công tử kia tiến vào với bộ mặt vừa lạnh đậm vừa cao ngạo lại vừa lạnh lẽo như trận bão tuyết trên núi cao, rồi sau đó, đôi mắt đen láy trong suốt kia quét mắt nhìn toàn bộ người trong hội trường một cái, sau khi liếc nhìn đến chỗ Du Tĩnh Đức, mi mắt hơi híp lại, sương tuyết bị hòa tan, gương mặt tinh xảo trong phút chốc liền nở một nụ cười ấm áp giống như hoa nở giữa trời xuân.

Tim Du Tĩnh Đức bỗng nhiên gần như ngừng đập.

Đến khi Cố Thanh Nhượng gần như xã giao quen thuộc với người khác, cậu vẫn còn chưa hồi phục được tinh thần lại. Cố Thanh Nhượng là người rất dễ khiến người khác yêu quý, một thời gian rất lâu sau đó, Du Tĩnh Đức cũng chỉ biết đứng ở xa xa nhìn trộm hắn, sau đó có người hỏi cậu, sau này người muốn làm việc dưới trướng của ai, cậu liền không chút do dự mà trả lời “Cố Thanh Nhượng.”

Lúc này, Cố Thanh Nhượng từ sau lưng cậu đi ra, cười híp mắt, nói “Tôi còn tưởng rằng cậu sợ tôi a, lần đầu tiên khi nhìn thấy cậu, tôi còn nghĩ thật vất vả mới tìm được một người có độ tuổi gần như ngang bằng với tôi, kết quả tôi vừa cười một cái, cậu lại lộ ra biểu tình bị dọa sợ, sao giờ, lại còn muốn theo tôi?”

Kết quả, Du Tĩnh Đức lại bị giật mình.

Chuyện đau khổ nhất trên đời này của Du Tĩnh Đức là chân của Cố Thanh Nhượng bị thương, thật ra thì khi đó Cố Thanh Nhượng vì cứu cậu nên mới bị như vậy, sau đó, Cố Thanh Nhượng dần trở nên không thích cười, thỉnh thoảng sẽ trở nên quái gở, hay nổi giận, Du Tĩnh Đức chỉ muốn giúp hắn cười nhiều một cái, cao hứng hơn một chút.

Cũng chỉ có như vậy mà thôi, cậu cũng không dám suy nghĩ nhiều hơn một chút.

Du Tĩnh Đức thích Trần Nghiệp Ân, cậu luôn cảm thấy người trẻ tuổi này khiến cho cậu có một loại cảm giác quen thuộc, nhưng cho tới tận bây giờ cậu cũng chưa từng có suy nghĩ muốn cùng Trần Nghiệp Ân ở chung một chỗ, cậu phải báo đáp ân tình của tư lệnh, báo đáp lại sự coi trọng của tư lệnh, tóm lại, cậu chỉ có thể đi theo tư lệnh.

Nhưng mà gần đây, cậu mơ hồ nhận ra được có chỗ nào đó là lạ.

Tư lệnh cho gọi người đã từng phục vụ hắn lúc trước trở lại bên người, An Liên là người đã chiếu cố tư lệnh rất nhiều năm, trước khi Du Tĩnh Đức gánh vác phần việc đó, khoảng thời gian gần đây tư lệnh lại cũng không để cho Du Tĩnh Đức giúp hắn đẩy xe lăn, lúc mà Du Tĩnh Đức bướng bỉnh cứng đầu muốn thay thế vị trí của A Liên, tư lệnh luôn cười cười với cậu “Tĩnh Đức, cậu quên tôi nói sao, như vậy đối với cậu hay đối với tôi đều tốt.”

Du Tĩnh Đức không cam lòng, nói “Tôi chỉ là muốn báo đáp tư lệnh, sẽ không ảnh hưởng cái gì khác.”

Cố Thanh Nhượng thu lại nụ cười, dời ánh mắt sang chỗ khác, không nhìn cậu, A Liên lựa mặt gửi lời, liền vội vàng cười cắt đứt “Tư lệnh hôm nay muốn đi ra ngoài đi dạo một chút, không thể kéo dài hơn, nói nữa thì sẽ chậm trễ giờ của tư lệnh.”

Nói xong, A Liên áy náy gạt đầu một cái với Du Tĩnh Đức, lập tức đẩy Cố Thanh Nhượng đi.

Du Tĩnh Đức lẳng lẳng nhìn bóng lưng của hai người, không dám đuổi theo, là cậu làm cho tư lệnh mất hứng, nghĩ tới đây, cậu chỉ cảm thấy ngực vô cùng đau đớn.

Cậu không thể làm gì khác hơn là an ủi mình, ít nhất về phương diện ăn uống và quần áo, tư lệnh vẫn hay để cậu làm.

Du Tinh Đức mỗi ngày đều thức dậy rất sớm, tư lệnh hoạt động không tiện, cậu phải giúp hân, tắm rửa, mặc quần áo,... luôn có những địa phương cậu có thể giúp hân. Kết quả hôm nay cậu đến phòng của tư lệnh, lại phát hiện bên trong không có một bóng người, Du Tinh Đức mơ màng, nhíu mi nghiêm nghị hỏi với người đứng giữ cửa “Tư lệnh đâu?!”

Người bị hỏi sợ hết hồn, Du Tinh Đức bình thường mặc dù trầm mặc ít nói, đối với người khác lại hiền lành, chưa từng hung ác như bây giờ.

“A, A Liên đưa tư lệnh đi ra ngoài, nói là có hẹn với Cho tiểu thư.”

Cho tiểu thư.

Du Tinh Đức lập tức nhớ ra Cho tiểu thư là ai, đó là cô nàng nổi tiếng nhất trong rạp hát thành phố, vài năm trước khi nàng không có danh tiếng cũng không có tiền, tư lệnh còn cứu phụ thân bị bệnh của nàng một mạng, người người đều nói vì lý do đó là Cho tiểu thư thích Cố Thanh Nhượng.

Du Tinh Đức cắn chặt hàm răng, nhin nhin một lúc, bỗng nhiên đám một đám nặng nề lên trên tường.

Cậu không cảm thấy đau.

Cậu chỉ cảm thấy bản thân sắp điên rồi.

Tư lệnh rời giường, cậu không biết, tư lệnh đi đâu, cậu cũng phải đi hỏi người khác mới biết được.

Khó chịu hơn là, tư lệnh không để ý đến đôi chân bị thương của mình, sáng sớm ra cửa, lại là để đi gặp một người phụ nữ.

7. Chương 7

Du Tinh Đức đứng ngồi không yên, đợi nửa ngày, vẫn không thể chờ được tư lệnh trở lại.

Rốt cuộc vẫn là không nhìn được đi tới rạp hát của Cho tiểu thư, kết quả đến nơi đó, người ta nói cho cậu, tư lệnh đã đón Cho tiểu thư đi đâu đó.

“Đón đi?” Du Tinh Đức lạnh mặt lặp lại một lần.

“Đúng vậy...” Người nọ nhìn biểu tình của cậu, trong lòng run rẩy.

Du Tinh Đức nhắm chặt hai mắt, chân mày nhíu chặt, sắc mặt âm trầm, dường như đang cực lực khắc chế cái gì, một lát sau, cậu chậm rãi mở mắt ra, mặt không thay đổi, hỏi “Biết tư lệnh đưa Cho tiểu thư đi đâu không?”

“Không biết.”

Du Tinh Đức gạt đầu một cái, nắm chặt nắm tay, rời đi, một bộ khí thế hung hăng, để cho người khác nhìn thấy, còn tưởng rằng cậu muốn đi tìm người trả thù.

Buổi sáng hôm nay vẫn còn nắng chói chang, đến buổi chiều mây đen đã giăng đầy, Du Tinh Đức đi bộ qua từng cái ngõ hẻm, đi qua một quán rượu, đi qua một vườn lê, một đường đi ánh sáng ảm đạm, trầm muộn khiến cho cậu không thở nổi. Cậu không có tìm được Cố Thanh Nhượng, cũng không có tìm được Cho tiểu thư.

Hai người thật giống như là cùng bốc hơi khỏi nhân gian.

Lúc đi qua lầu xanh, mùi thơm của son phấn đập vào mặt, Du Tinh Đức lớn lên anh tuấn cao lớn, lập tức hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của mọi người, còn có cô gái ngã nhào vào trong ngực cậu, dùng một đôi ánh mắt quyến rũ, hỏi “Bộ dạng thật đẹp trai a, muốn tới phòng của em ngồi một chút không?”

Du Tinh Đức cố nén khó chịu, hỏi “Cô có nhìn thấy Cho Linh cùng với Cố Thanh Nhượng hay không?”

Cô gái kia đẩy mặt kính ngạc “Anh nói là Cho tiểu thư của rạp hát thành phố cùng với Cố tư lệnh bị quê chân sao? Hai người bọn họ làm sao có thể đến địa phương này được?”

Du Tinh Đức lập tức biến sắc mặt, gằm nhẹ, nói “Không cho phép nói tư lệnh bị quê!”

Cô gái “chặc” một tiếng đẩy cậu ra “Không nói thì không nói, vốn chính là như vậy còn không để người ta nói...” Lời còn chưa nói hết, bỗng nhiên nghe phòng bên cạnh truyền tới tiếng rên rỉ cao cao thấp thấp, cô gái cười hì hì một cái “Ai nha, bọn họ thật đúng là, còn sợ người ta không biết họ đang làm gì.”

Dừng một chút, cô gái ranh mãnh cười với Du Tinh Đức một cái “Anh tới đây tìm hai người kia, chẳng lẽ, họ cũng từng ở đây làm chuyện y như vậy? Quần áo cởi sạch, ôm nhau, người hôn hôn ta, ta hôn người một cái, kêu không ngừng?”

Sau đó Du Tinh Đức không nhớ bản thân cậu đi như thế nào.

Lúc cậu thất hồn lạc phách về đến nhà, sắc trời cũng đã trễ lắm rồi, trên đường té lộn nhào một cái, nơi đó vừa vấp bị người tạt nước, khiến cho cả người cậu chật vật không khác gì một con chó hoang rơi xuống nước. Cậu không tìm thấy tư lệnh, cảm thấy thống khổ, nếu cậu tìm được tư lệnh, thấy tư lệnh cùng với Cho tiểu thư thật sự làm những chuyện thân mật gì đó, chỉ tưởng tượng thôi cũng đủ khiến hốc mắt cậu đỏ lên.

Cậu nóng nảy, không an lòng mà suy đoán Cố Thanh Nhượng cùng với Cho Linh đã làm những gì, càng tưởng tượng về mặt càng hoảng hốt.

Rồi sau đó cậu xa xa liễn nhìn thấy tư lệnh ngồi trên xe lăn lẳng lẳng đứng ở cửa, trong lòng cậu giật mình, bước nhanh chạy tới, chỉ cảm thấy một ngày có âm u, có lạnh lẽo thế nào cũng trở nên tươi sáng.

Nhưng mà cậu còn chưa kịp cao hứng, liễn nhìn thấy Cho Linh từ trong nhà đi theo Cố Thanh Nhượng đi ra.

Du Tinh Đức cả người cứng đờ, mặt không thay đổi nhìn Cố Thanh Nhượng cùng với Cho Linh, cậu đứng ở một góc nhỏ xa xa, không dám bước ra nửa bước.

Cậu nắm chặt nắm tay, ánh mắt vững vàng cố định trên gương mặt Cố Thanh Nhượng.

Cố Thanh Nhượng đang cười.

Du Tinh Đức nhìn hẩn, biểu tình trên mặt thật giống như sắp khóc đến nơi.

Từ lúc tư lệnh bị hư chân đến nay, tư lệnh rất ít khi cười với người khác, Du Tinh Đức còn tưởng rằng —

Cậu đã độc chiếm nụ cười của tư lệnh.

Du Tinh Đức từ bên trong kính ngạc phục hồi lại tinh thần, nghi ngờ nhú nhú mi, cậu làm sao có thể có loại suy nghĩ này?

Độc chiếm?

Cách đó không xa, Cho Linh đã sớm nhìn thấy Du Tinh Đức đang đứng trong góc, nàng cười một cái với Cố Thanh Nhượng đang ngồi trên xe lăn “Sĩ quan phụ tá nhà ngài, ánh mắt kia chẳng khác gì muốn giết người, muội còn tưởng rằng cậu ấy thích ngài, cậu ấy cũng dùng loại ánh mắt này nhìn người khác sao?”

“Đại khái là cậu ấy thích nhìn người bằng ánh mắt đó đi.” Cố Thanh Nhượng cup mắt, bất đắc dĩ nói “Về phần thích tôi, trước kia tôi cũng từng cho rằng như vậy, cho đến gần đây mới phát hiện, thật ra thì tất cả đều là ảo giác.”

Nếu không phải ánh mắt đó hàm chứa sự ghen tị, hẩn làm sao có thể hiểu nhầm?

Kết quả, nếu đã là hiểu nhầm thì đành vậy thôi.

8. Chương 8

Du Tình Đức không muốn tiếp tục bỏ qua thời gian tĩnh dưỡng lúc sáng sớm của tư lệnh, cho nên ngày hôm nay cậu dậy đặc biệt sớm.

Kết quả đến nơi đó, vẫn là muộn.

A Liên đang bê chậu nước rửa mặt từ trong phòng đi ra, thấy Du Tình Đức, trên mặt có chút lúng túng “Sĩ quan phụ tá dậy sớm như vậy.”

Du Tình Đức cương nghị sắc mặt “Các người hôm nay lại muốn đi đâu?”

A Liên tránh đôi tay đang đưa ra nhận lấy chậu rửa mặt của cậu, ngượng ngùng cười cười “Đây là lệnh của tư lệnh.”

Lúc này trong phòng truyền tới thanh âm của Cố Thanh Như “A Liên, đi đâu vậy? Chậm chút nữa Cho Linh sẽ vội vàng.”

A Liên vội vàng đáp một tiếng, vội vã đi ra bên ngoài, đi mấy bước, chợt nhớ tới cái gì, quay đầu nói với Du Tình Đức “Tình Đức, tôi năm nay xấp xỉ bốn mươi, từ nhỏ sống ở Cố gia, tư lệnh gần như là tôi nhìn cậu ấy lớn lên, tính khí của cậu ấy tôi hiểu, chưa từng thật sự nháo tính tình với ai, cậu cũng đi theo cậu ấy nhiều năm như vậy, có chuyện gì hảo hảo nói một chút là được, cần gì phải âm ỉ làm cho tư lệnh mất hứng như vậy?”

Du Tình Đức ngăn ra, cúi đầu xuống, cắn răng “Tôi biết rồi.”

Thật ra thì cậu không biết.

Cậu chỉ có thể mơ hồ cảm giác được, tư lệnh đang cố đẩy cậu ra xa.

Cậu sợ hãi, cậu bất an, cậu hoang mang, cũng không biết nên làm thế nào cho phải, đầu mối duy nhất cậu có thể tìm được chính là những gì phát sinh đêm hôm đó. Nhưng cậu lại không có đem chuyện đó ra suy nghĩ quá nhiều, vèn vèn chỉ có chuyện tư lệnh cùng với Cho tiểu thư đi với nhau, đã đủ khiến cho cậu đại loạn trong lòng.

Trong phòng có mở âm nhạc, giọng nữ lười biếng khẽ hừ nhẹ, Du Tình Đức nghe được, đó là thanh âm của Cho Linh.

Cậu nhìn chằm chằm cái máy chạy đĩa đó, nhìn lại xúc động muốn đập vỡ nó, dè dặt đi tới bên cạnh tư lệnh, tư lệnh đang ngồi trên ghế dài nhắm mắt nghỉ ngơi, cậu nửa quỳ ở bên người tư lệnh, nhẹ nhàng mà nâng chân tư lệnh lên, thấy tư lệnh không có phản ứng gì, lúc này cậu mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm, ôn nhu, tỉ mỉ xoa bóp bắp chân cho tư lệnh.

Một lát sau, cậu cảm giác có một cánh tay đè lên vai của cậu.

Du Tình Đức ngẩng đầu lên, lại thấy tư lệnh vẽ mặt lãnh đạm lắc đầu một cái “Không cần.”

“Tư lệnh!” Du Tình Đức bị vẽ mặt của hắn đâm vào trái tim khiến nó co rút một cái, lo lắng nói “Từ lần trước tới lần này đã rất lâu rồi.”

“Lần trước a...” Cố Thanh Như cười một tiếng “Thật sự không cần, tôi đã bảo người khác bấm bóp rồi.”

“Người khác?” Du Tình Đức mờ mịt nhìn hắn “Ai?”

“Là ai không trọng yếu.” Cố Thanh Như vỗ vai cậu một cái, tỏ ý cho cậu buông tay ra “Còn nữa, quên nói với cậu, sau này chuyện của tôi, đều giao cho A Liên phụ trách, thời gian cùng với tôi của A Liên dù sao cũng so với thời gian cậu ở cùng tôi dài hơn, hơn nữa cậu còn trẻ, tôi sẽ tìm chuyện trọng yếu hơn để cho cậu đi làm, đường đường một đại nam nhân, dù sao cũng phải có chút tiền đồ, từ nay về sau, cậu không cần lại theo tôi.”

“Tư lệnh?!” Du Tình Đức thất thanh kêu lên, cau mày cầm lấy tay của Cố Thanh Như, biểu tình trên mặt vừa giống khóc cũng không phải là khóc “Tôi, tôi đi theo ngài đều là do tôi tự nguyện, tôi không cần

cái gì là tiền đồ, tôi chỉ nguyện ý đi theo ngài, ân tình của ngài đối với tôi nặng như núi thái sơn, tôi không muốn rời khỏi ngài.”

“Ân tình.” Cố Thanh Nhượng nhẹ cười một cái đầy mỉa mai, rút tay lại, giọng nói lạnh lùng “Cậu cần gì phải vì ân tình mà làm đến loại trình độ này, tôi bất quá là vì cậu mà mất đi một đôi chân, cậu chiếu cố tôi lâu như vậy, dù có ân tình lớn hơn nữa cũng đều đã trả sạch, cứ tiếp tục như vậy, ngược lại biến thành tôi thiếu ân tình của cậu, như vậy đi, mỗi người một ngã, cậu đi đường sáng của cậu, tôi đi cầu độc mộc của tôi, có gì không tốt?”

“Còn chưa hết, vĩnh viễn đều không trả hết!” Du Tĩnh Đức khấn trương đứng lên, hai tay chặt chẽ đè lại vai của Cố Thanh Nhượng, hốc mắt đỏ bừng “Tư lệnh, cầu ngài không nên nói như vậy, mạng của tôi, cả đời của tôi, nếu như không thể báo đáp ngài, vậy tôi, tôi không thể làm gì được cả...”

Cố Thanh Nhượng khó nhịn mà nhắm mắt lại, cắn răng nghiền lợi nói “Cậu khiến tôi rất khó chịu, Du Tĩnh Đức.”

Hắn yêu cậu, nhưng đối phương lại không có loại tình cảm đó với hắn.

Mỗi ngày lúc ẩn lúc hiện ngay dưới mí mắt hắn, khác gì đi dùng một chùm nho hành hạ một người đã khát khô giữa sa mạc rất lâu rồi?

Hắn không làm được việc mỗi ngày chờ đợi, chỉ lấy đến một chút lòng thương của đối phương.

Bàn tay trong tay áo hết nắm lại buông, buông lại nắm, Cố Thanh Nhượng nhìn Du Tĩnh Đức, trên mặt tràn đầy bức thiết.

“Tĩnh Đức, bỏ qua cho tôi được không?”

Du Tĩnh Đức cúi đầu xuống, ánh mắt cầu khẩn “Tư lệnh, tôi, tôi không hiểu ngài đang nói gì... Tôi chỉ muốn báo đáp ngài.”

Cố Thanh Nhượng chậm rãi nhắm mắt.

Trầm mặc hồi lâu, cuối cùng từ trong miệng nhả ra ba chữ.

“Cút ra ngoài.”

9. Chương 9

Rất lâu sau đó, Du Tĩnh Đức vẫn luôn không nhìn thấy Cố Thanh Nhượng.

Bản thân cậu, bắt đầu mất ngủ hàng đêm.

Mỗi khi nhắm mắt lại cậu sẽ lại nằm mơ thấy cái cảnh tượng kia, cảnh tượng từ rất nhiều năm trước, khi mà trận chiến tranh cuối cùng còn đang tiếp diễn, lựu đạn của phe địch nổ tung căn nhà, bọn họ lật đật chạy trốn, lại bị đè dưới những tảng đá nặng, tư lệnh bảo hộ cậu ở dưới thân, sắc mặt tái xanh, nhưng nụ cười lại tươi như gió mùa xuân.

“Tĩnh Đức, cậu không bị thương chứ?”

Du Tĩnh Đức chợt mở mắt ra, thở hổn hển mà kịch liệt, trái tim tựa như bị một bàn tay ai đó hung hăng siết chặt, cả người đều đau nhức đến mức co rút ở trong góc giường.

Cậu nhắm mắt thống khổ, trong đầu lại xuất hiện một loạt những hình ảnh khác.

Khuôn mặt của tư lệnh gần trong gang tấc, nở nụ cười ôn nhu.

“Tĩnh Đức, tôi thích cậu.”

Du Tĩnh Đức đột nhiên cảm giác khóe mắt mình lạnh lẽo, nguyên lai, bất tri bất giác cậu đã rơi nước mắt.

Cậu chỉ cho rằng bản thân là bởi vì tư lệnh mà khóc, nhưng trong lòng lại lặng lẽ nói ba chữ.

Tôi không xứng.

Trừ chuộc tội, cả đời này của cậu, không có bất kỳ một loại thân phận thứ hai nào để có thể ở lại bên cạnh Cố Thanh Nhượng.

Nhưng mà ngày hôm nay A Liên nói với cậu, Cố Thanh Nhượng bảo cậu chuẩn bị bản thân gọn gàng một chút, đợi một lát nữa cùng đi tới chỗ của Sở Hoa, hôm nay Sở Hoa kết hôn.

Du Tinh Đức ngẩn người, không dám tin nhìn A Liên.

A Liên nhú mày một cái, lại lắc đầu một cái, không nói thêm gì.

Du Tinh Đức thoáng mừng rỡ như điên, điên điên khùng khùng mà chạy trở về phòng mình, lấy một bộ quần áo chưa từng mặc qua, khoác lên người, lại nhìn vào trong gương sửa sang bản thân thật sạch sẽ, lúc này mới đi tìm Cố Thanh Nhượng, nhưng lúc đến phòng Cố Thanh Nhượng, lại không có một bóng người, Du Tinh Đức hoảng hốt, vội vàng đi tìm A Liên “Tư lệnh đâu? Tư lệnh đâu! Ngài, ngài suy nghĩ lại!”

A Liên biết Cố Thanh Nhượng sẽ không tùy tiện nổi giận với bất kỳ ai, bây giờ lại làm ra hành động này, chỉ có thể cho rằng Du Tinh Đức làm chuyện xấu, điều này khiến cho A Liên có chút chán ghét Du Tinh Đức.

A Liên khoát tay một cái “Tự ngươi lái xe, tư lệnh đã đến nhà Sở Hoa trước rồi.”

Du Tinh Đức lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, loại cảm giác mất mát khi không thể thấy được tư lệnh không thể ảnh hưởng cảm giác sung sướng khi sắp được nhìn thấy tư lệnh, cậu vội vàng vàng lái xe đến nhà Sở Hoa, nơi đó tràn ngập không khí vui mừng, từ xa cậu đã nhìn thấy Sở Hoa đẩy xe lăn của tư lệnh, nhưng hai người bị rất nhiều tầng tầng lớp lớp những người khác vây quanh, Du Tinh Đức làm sao cũng không thể chen vào, cậu nhìn chằm chằm mặt của tư lệnh, ánh mắt nóng bỏng đến như thể nào có lẽ bản thân cậu cũng không biết.

Bất đắc dĩ, cậu không thể làm gì khác hơn là hỏi người bên cạnh “Sở tiên sinh kết hôn cùng với ai?”

“Cậu không biết?” Người bị hỏi đẩy mặt kính ngạc “Cùng với Cho Linh của rạp hát thành phố a, Cho Linh kia cũng thật lợi hại, hiện tại đã một thân một mình, lại có thể mời Cố tư lệnh làm người đại diện nhà mẹ đẻ.”

“Cho Linh?!” Du Tinh Đức mơ màng, chốc lát sau đột nhiên cảm giác được một trận choáng váng, khoe miệng không tự chủ liền mỉm cười “Nguyên lai, nguyên lai tư lệnh là đi giúp nàng chuẩn bị hôn lễ.”

Ngày hôm đó Du Tinh Đức đều ngồi ở góc, ánh mắt nửa giây cũng không chịu rời khỏi Cố Thanh Nhượng.

Thỉnh thoảng tầm mắt bị người ngăn trở, phát hiện bên hông của sĩ quan đứng trong khán phòng đều đeo súng, cũng phát hiện ở đây có thật nhiều sĩ quan nhìn quen mắt, ngay cả Trần Nghiệp Ân là con của một tướng quân cũng ở chỗ này, cậu không để ý, toàn bộ tâm từ đầu tới cuối đều chỉ đặt trên người Cố Thanh Nhượng.

Cho đến khi Cố Thanh Nhượng rút cuộc đáp lại tầm mắt của cậu, tim của Du Tinh Đức đập loạn, trong chốc lát không có cách nào khắc chế, gần như chỉ cần tư lệnh gật đầu với cậu một cái, cậu sẽ lập tức xuyên qua tất cả mọi người mà xông tới, kết quả tư lệnh lại ngoắc ngoắc cậu.

Du Tinh Đức lập tức đứng lên, vội vàng vàng chạy về phía Cố Thanh Nhượng.

“Tránh ra một chút, xin lỗi, tránh ra một chút.”

Người bị cậu đẩy ra mặt không hiểu, Du Tinh Đức thở hổn hển đi tới trước mặt Cố Thanh Nhượng “Tư lệnh, tôi tới.”

Cố Thanh Nhượng không nhìn cậu, mà lại quay nhìn Cho Linh cùng với Sở Hoa đứng cách đó không xa, nở một nụ cười nhàn nhạt.

“Lát nữa nếu có động tĩnh gì, cậu nhớ lưu ý.”

Du Tinh Đức mờ mịt, chẳng chặc gập đầu, ánh mắt lại tham lam nhìn Cố Thanh Nhượng, cậu nhớ rõ ràng đã qua bao nhiêu ngày bao nhiêu giờ cậu chưa được nhìn thấy hắn, mỗi ngày đều chờ đợi đến lúc được gặp mặt, bây giờ rốt cuộc được như mong muốn.

Trời tối, khách mời dần dần tản đi.

Du Tinh Đức thấy các sĩ quan đeo súng vẫn đồng loạt ở lại, trong lòng hơi có chút nghi ngờ, lại nghĩ tới lời nói lúc trước của tư lệnh, lập tức cảnh giác.

Một lát sau, bỗng nhiên vang lên tiếng súng.

Một nhóm người vọt vào, thô bạo xô đẩy bàn ghế trong nhà, đám người này, trong tay ai cũng cầm theo súng, giết người không chút nào lưu tình, Du Tinh Đức vội vàng bảo hộ tư lệnh ra sau lưng, thân mình cương ngạnh mà banh chặt, chặt chẽ nhìn chằm chằm người xung quanh, thật giống một con sư tử chuẩn bị nổi giận.

“Tư lệnh, có người gây chuyện, chúng ta đi thôi!”

“Không đi.”

Du Tinh Đức kinh ngạc, quay đầu lại nhìn Cố Thanh Nhượng, lại thấy hắn nhìn cậu nở một nụ cười quái dị. Du Tinh Đức trong lòng chợt lạnh, một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân chạy thẳng lên não bộ, chỉ trong giây tiếp theo, khóe mắt của cậu liền nhìn thấy có người quay súng sang hướng này, cậu đang muốn đẩy tư lệnh ra chỗ khác, Cố Thanh Nhượng lại bấu chặt lấy bàn tay của cậu, nụ cười lạnh như băng, giống như đoạn tuyết.

“Không cho phép đi, ngăn lại.”

“Ngô!” Eo của Du Tinh Đức đau xót, cuối cùng bị đạn bắn trúng, cậu đau đến mức rên lên một tiếng, không dám tin nhìn Cố Thanh Nhượng “Tư lệnh? Tại sao... không đi?”

Cố Thanh Nhượng lúc này mới nở ra một nụ cười thật sự, buông tay của cậu ra “Đi ngay bây giờ.”

Nói xong, Cố Thanh Nhượng liền tự mình chuyển xe lăn đi.

Ngay sau đó, Du Tinh Đức nghe được âm thanh Trần Nghiệp Ân vội vội vàng vàng chạy tới.

Cậu cái gì cũng không nghe được, trong đầu ù ù âm âm, giùng giàng muốn đi, lại bị người chặt chẽ ôm lấy.

“Buông tôi ra, tư lệnh phải đi...”

“Du Tinh Đức! Cậu bị thương! Đừng cử động!”

Toàn thân lạnh lẽo, tầm mắt ngày càng mơ hồ, Du Tinh Đức thống khổ nhắm mi lại.

Trong thoáng chốc, cậu nhận ra được một chuyện.

Biểu tình của tư lệnh dường như đang nói với cậu: Tôi không cần cậu.

10. Chương 10

Lúc tỉnh lại, Du Tinh Đức thấy mình đang ở nhà Trần Nghiệp Ân.

Là Trần Nghiệp Ân cứu cậu.

Du Tinh Đức cảm kích cậu ta, nhưng trong lòng lại vội vàng suy nghĩ một chuyện khác

Từ lúc cậu bị thương, Sở Hoa tới thăm cậu, Cho Linh tới thăm cậu, A Liên cũng tới thăm cậu, duy chỉ có Cố Thanh Nhượng, từ đầu tới cuối chưa từng xuất hiện.

Người ngoài không biết, cậu nhớ đến chuyện xảy ra trước khi bị thương, cậu không trách tư lệnh, tư lệnh bảo cậu chết cậu cũng nguyện ý chết, chẳng qua cậu cảm thấy không yên.

Trần Nghiệp Ân ở bên cạnh nhìn cậu vội vã, không hiểu cậu đang gấp cái gì “Cậu làm gì vội vàng muốn đi gặp Cố tư lệnh? Còn đang bị thương đâu.”

Du Tinh Đức cúi thấp đầu, nắm chặt nắm tay “Tôi muốn gặp ngài.”

Trần Nghiệp Ân còn thật coi cậu như bạn, không có biện pháp, nhún nhún vai, cũng không nói thêm cái gì, buổi tối liền phái người đi thông báo cho Cố Thanh Nhượng. Cậu ta cũng chỉ thử như vậy một lần, kết quả Cố Thanh Nhượng lại tới thật, Trần Nghiệp Ân nhìn gương mặt của Cố Thanh Nhượng trong bóng đêm càng lộ rõ vẻ tái nhợt, trong lòng rứt rứt, gãi đầu một cái, chỉ vào căn phòng của Du Tinh Đức, nói “Cố tư lệnh, cần tôi dẫn ngài qua đó không?”

“Không cần, cảm ơn.” Cố Thanh Nhượng lắc đầu một cái, hần tự mình chuyển xe lăn, mặt nở một nụ cười, Trần Nghiệp Ân cứ như vậy nhìn bóng lưng của hắn, bỗng nhiên thấy hắn dừng lại “Trần công tử.”

“A.” Trần Nghiệp Ân ngẩn người.

Cố Thanh Nhượng quay đầu cười với cậu ta một cái “Tinh Đức thích cậu, là cái loại thích giữa nam với nữ.”

“Cái gì?!” Trần Nghiệp Ân ngoáy ngoáy lỗ tai của mình “Tôi nghe lầm?!”

Cố Thanh Nhượng không để ý đến cậu ta nữa, chậm rãi đi tới phòng Du Tinh Đức, vừa mở cửa nhìn một cái, thấy người nọ đang đắp chăn nằm trên giường, hắn vỗ giường một cái, vén chăn lên, lại thấy người đang nằm trong chăn tròn tròn mắt, ngẩn người.

“Không ngủ được?”

“Tư, tư lệnh?!” Du Tinh Đức mất một lúc, lập tức bật người dậy, mở to hai mắt kinh ngạc mà nhìn Cố Thanh Nhượng “Là thật sao? Thật sự là tư lệnh sao?”

“Đương nhiên là thật sự.”

“Là thật sự?” Du Tinh Đức si ngốc nhìn hắn, hung hăng nhéo bản thân một cái, lúc này mới chắc chắn những gì cậu nhìn thấy là thật sự, hốc mắt của cậu lập tức đỏ hoe, gần như muốn khóc “Tôi còn tưởng rằng lại nằm mơ...”

Rồi sau đó cả người cậu chấn động một cái, trí nhớ lúc trước giống như thủy triều vọt tới trong đầu, cậu vĩnh viễn, chỉ cảm thấy vết thương lại mơ hồ đau đớn, nhưng không dám hỏi nhiều.

Cố Thanh Nhượng gần như là biết cậu đang suy nghĩ cái gì, cười nói với cậu “Tôi biết cậu khẳng định nghĩ không ra, tại sao tôi lại làm như vậy với cậu.”

Du Tinh Đức cúi đầu, cảm giác bất an càng lúc càng lan tỏa trong lòng “Tôi không muốn biết.”

“Không được, tôi hiện tại đến tìm cậu, chính là muốn cùng người nói chuyện này.” Cố Thanh Nhượng thở dài, nói “Cậu hẳn nên nhìn ra được, tôi cố ý.”

Du Tinh Đức lạnh cả người, không kim lòng được mà run cầm cập “Tư lệnh, tại sao phải làm như vậy...”

Sắc mặt Cố Thanh Nhượng có vẻ vui vẻ “Tinh Đức, bắt đầu từ hôm đó, cậu tự do.”

“Tư lệnh, tôi không hiểu...”

“Sao? Tôi đã nói như vậy, cậu vẫn không hiểu sao?” Cố Thanh Nhượng biểu tình kinh ngạc, bắt đầu dĩ không thể làm gì khác ngoài việc lại giải thích một phen “Cậu nói chân của tôi vì cứu cậu mới trở nên như vậy, cậu luôn đem hai từ báo ân treo ở trên môi, cậu không phiền, nhưng tôi lại rất phiền, cậu biết, người như tôi thính thoảng luôn làm những chuyện như vậy, chuyện không thích làm tuyệt không miễn cưỡng chính mình, tự mình làm việc mình thích, cho nên...”

Hắn dừng một chút, nghi hoặc nhìn sắc mặt trắng bệch của Du Tinh Đức “Cậu sao rồi? Thôi vậy, bây giờ quá muộn, tôi phải nói xong chuyện này rồi trở về, cậu nhìn hiện tại, lúc ấy, nếu viên đạn kia trúng vào tôi,

phỏng chừng tôi cũng không sống được đến bây giờ, nhưng cậu lại chặn viên đạn đó lại, Tĩnh Đức, là cậu cứu tôi. Một mạng đền một mạng, Tĩnh Đức, cậu không nợ tôi nữa.”

Cố Thanh Nhượng khẽ thở dài, nói “Chúng ta có thể coi như là hòa nhau.”

Vừa dứt lời, Du Tĩnh Đức run rẩy ngẩng đầu lên, hốc mắt đỏ bừng, nước mắt tràn ngập trong mắt, gần như muốn rơi.

“Tư lệnh, ngài chơi xấu.”

“Đúng vậy, tôi chơi xấu.” Sắc mặt Cố Thanh Nhượng bỗng dưng lạnh lẽo, giọng nói âm trầm “Thậm chí, cậu có thể nói tôi cố ý phạm tội giết người cũng được.”

Hắn dùng ánh mắt tàn nhẫn là nhìn Du Tĩnh Đức “Cho Linh bị người của Thanh bang vừa ý, tôi biết hôm nàng cùng với Sở Hoa kết hôn, kiểu gì bọn họ cũng sẽ cho người tới quấy rối, tôi bảo cậu qua đó, là cố ý. Lúc ấy, tôi thậm chí còn nghĩ, tình nguyện để cậu chết, tôi thiếu nợ cậu, tôi cũng sẽ không để cậu nợ tôi. Cho nên, sau này cậu không nên tới tìm tôi nữa.”

“Tư lệnh, ngài làm như vậy là không được, ngài chơi xấu.” Du Tĩnh Đức run rẩy đứng dậy, vết thương vì vậy mà chảy máu, nhưng có thể bản thân cậu cũng không nhận ra, đôi mắt nhìn chăm chú vào Cố Thanh Nhượng, sắc mặt tái nhợt không khác gì quỷ “Tôi không thừa nhận, tôi không thừa nhận! Tư lệnh, tôi còn chưa báo ân xong, tôi không thể rời khỏi ngài!”

Vừa nói, cậu không để ý tới cơn đau truyền tới từ chỗ bị thương, nhắm mắt, run rẩy quỳ xuống bên người Cố Thanh Nhượng, nắm lấy tay của hắn, sắc mặt giống như sụp đổ, nhìn hắn “Tư lệnh, ngài không thể bỏ tôi lại, cầu ngài, đừng bỏ tôi lại.”

Nhưng mà, sắc mặt Cố Thanh Nhượng lại không có cảm xúc, gỡ từng ngón từng ngón tay của cậu ra.

“Tôi trải qua rất nhiều chiến trường, giết rất nhiều địch, cứu rất nhiều người, nếu bàn về báo ân, cậu thậm chí còn chưa được xếp vào hạng chót. Chuyện này, chẳng lẽ cậu không hiểu sao?”

11. Chương 11

Du Tĩnh Đức tất nhiên hiểu.

Với tư lệnh mà nói, cậu, bất quá có cũng được, không có cũng được.

Hắn chứng kiến khoảng thời gian huy hoàng nhất của Cố Thanh Nhượng, đó là một chấm nhỏ vô cùng xa xôi mà vĩnh viễn cậu không bao giờ có thể chạm đến được. Nếu không phải Cố Thanh Nhượng vì cứu cậu mà bị hủy đi hai chân, cậu, thậm chí cả đời này, thêm cả đời sau cũng không cách nào đến gần hắn nữa bước. Mặc dù, loại phương thức tàn nhẫn —

Trừ báo ân chuộc tội, cậu còn có tư cách gì để có thể ở bên cạnh tư lệnh.

Cậu không dám tham lam.

Tội nghiệt của cậu giống như ác mộng, mỗi đêm chui vào trong đầu cậu, lặp đi lặp lại tái hiện cùng một hình ảnh, tư lệnh đem cậu bảo hộ dưới thân mình, sắc mặt tái nhợt cùng với nụ cười ôn nhu, mỗi khi cậu nhớ tới liền đau đớn đến mức không thể hô hấp.

Chưa bao giờ có một ngày ngủ yên.

Du Tĩnh Đức cố chấp bám lấy xe lăn của Cố Thanh Nhượng, ánh mắt gần như điên cuồng “Tư lệnh, trừ việc để tôi rời khỏi ngài, tôi cái gì cũng có thể làm.”

Cố Thanh Nhượng kỳ quái nhìn hắn “Cậu vì sao cứ nhất thiết phải đi theo tôi làm gì, cậu muốn làm cái gì, đi tìm Trần Nghiệp Ân không được sao?”

“Không được, không được...” Du Tĩnh Đức lắc đầu, lời nói còn không được mạch lạc “Chỉ có tư lệnh, ngoại trừ tư lệnh, ai cũng không được...”

“Tôi không hiểu cậu.” Cố Thanh Nhượng nhíu mày “Cậu không phải thích Trần Nghiệp Ân sao, ban đầu bởi vì phải đi theo tôi, cậu không thể cùng cậu ta cùng một chỗ, bây giờ vị trí của tôi với Trần Nghiệp Ân thay đổi, cậu cứu tôi, mà cậu ta lại cứu cậu, cậu muốn báo ân với ai, vào kỹ viện, hoặc là an tiền mã hậu, đi tìm Trần Nghiệp Ân là được rồi.”

Du Tĩnh Đức cúi đầu, khuôn mặt chôn vào trong khoảng tối.

Rồi sau đó, Cố Thanh Nhượng nghe thấy cậu nói một câu —

“Tôi không làm được.”

Du Tĩnh Đức hai mắt đỏ bừng, ngẩng đầu nhìn Cố Thanh Nhượng, sắc mặt thống khổ mà rối rắm “Tôi không làm được!”

Bản thân nói đơn giản lại dễ dàng, nhưng khi người khác nhắc đến, cậu mới phát hiện, trừ Cố Thanh Nhượng, trên đời này, cậu không muốn đi theo bất kỳ một người thứ hai nào. Cậu bây giờ còn hận không thể đánh chết chính mình, ban đầu sao lại có thể nói ra những lời nói như thế.

Cố Thanh Nhượng sắc mặt lãnh đạm nhìn cậu một cái “Không sao, tôi cũng đã nói chuyện với Trần tướng quân, sau này để cho cậu đi theo bên người Trần Nghiệp Ân, như vậy cũng coi như tất cả cùng vui vẻ.”

Du Tĩnh Đức lật đật kéo xe lăn lại “Tư lệnh, không cần đi, tôi không đi theo ai hết, tôi chỉ đi theo ngài, tôi thật sự cái gì cũng có thể làm.”

“Cái gì cũng có thể làm?”

Du Tĩnh Đức cho rằng bản thân nhìn đến một tia hy vọng, vội vàng không ngừng gật đầu, một bên vội vàng vàng cởi nút quần áo, vết thương rỉ ra một mảng máu lớn cũng coi như không thấy.

Cố Thanh Nhượng nghĩ đến chuyện đêm hôm đó, sắc mặt trầm xuống.

“Dừng tay.” Hắn khó chịu rống lên một tiếng.

Du Tĩnh Đức ngẩng người, nhìn hắn sợ hãi.

Cố Thanh Nhượng lạnh lùng bóp cằm Du Tĩnh Đức, híp mắt quan sát một hồi.

“Du Tĩnh Đức, cậu coi tôi là người như thế nào, cậu lại coi chính cậu là cái gì.”

Hắn chán ghét hất tay ra “Cậu nghĩ cậu là thứ gì, tôi muốn cậu làm gì, Lưu sĩ quan phụ tá, Châu sĩ quan phụ tá, ai không khôn khéo, tuần tú lại lịch sự, cậu xếp hàng cũng chỉ đứng hàng chót, cậu dựa vào cái gì cho rằng cậu có thể lưu lại, hay là, cậu vẫn cảm thấy tôi là một tên khốn tinh trùng thượng não?”

Trên mặt Cố Thanh Nhượng thoáng qua một tia thất vọng, cùng với cố gắng khắc chế thống khổ, hắn thở phào nhẹ nhõm, giống như là không tin tưởng, giọng nói nhẹ nhàng.

“Cho tới bây giờ tôi vẫn chưa từng nghĩ đến chuyện đó, vậy mà cậu, cứ như vậy làm nhục tôi.”

Đôi mắt bỗng nhiên co rút, Du Tĩnh Đức đầy mặt sợ hãi.

“Tư lệnh, tôi, tôi không có ý đó...”

“Đúng, cậu chẳng qua là kém thông minh mà thôi.” Cố Thanh Nhượng nhắm hai mắt lại “Ban đầu tôi chọn cậu làm sĩ quan phụ tá của tôi, cũng bởi vì cậu biết bốn phận của mình, đầu óc lại không nhanh nhạy, đi lên chiến trường nhưng lại có một cổ ngoan kinh. Nhưng tôi lại không ngờ —”

Hắn dừng một chút, mở mắt, nhìn chăm chú vào Du Tĩnh Đức.

“Có một ngày, tôi lại hối hận.”

“Yêu cậu là tôi sai lầm, nhưng cậu, Du Tĩnh Đức.”

Cố Thanh Nhượng thở dài một cái.

“Tôi chưa bao giờ chán ghét cậu như lúc này.”

Du Tĩnh Đức cả người run rẩy, kinh ngạc buông tay ra, Cố Thanh Nhượng cũng không nhìn cậu, đẩy xe lăn đi.

Du Tĩnh Đức cả người vô lực quy xuống đất, tuyệt vọng nhìn bóng lưng của hắn, cho đến khi không thể nhìn thấy gì nữa, cậu bỗng nhiên cúi đầu xuống, ôm lấy mặt mình, nước mắt từ trong kẽ tay chảy xuống gần như thấm ướt mặt đất.

Trong căn phòng yên tĩnh, chỉ có tiếng nghẹn ngào của cậu.

Một lát sau, tiếng nghẹn ngào trở nên lớn, Du Tĩnh Đức cũng không nhìn được nữa ngã ra đất, khóc lớn.

“Tư lệnh, tư lệnh...”

“Tôi sai rồi, tôi sai rồi, tôi cũng không ngốc nữa, không cần đi...”

12. Chương 12

“Cái này... Tĩnh Đức a, vết thương của cậu, hình như bị nứt ra...”

Trần Nghiệp Ân một tay gõ cửa, một tay cầm theo hộp chữa thương, mặt đầy lúng túng.

Cậu ta cũng bị lời nói của Cố Thanh Nhượng dọa cho sợ, muốn đến tìm Du Tĩnh Đức để kiểm chứng một chút, kết quả, không cẩn thận liền nghe hết toàn bộ cuộc trò chuyện của hai người. Trần Nghiệp Ân nhìn Du Tĩnh Đức, một đại nam nhân, cúi đầu, rúc mặt vào trong đầu gối, nhìn qua còn không được tự nhiên, cậu ta lại nghĩ không muốn quấy rầy Du Tĩnh Đức đang tự mình dần vật vào lúc này, nếu không phải vô tình liếc nhìn thấy vết thương của Du Tĩnh Đức, trong lòng áy náy, đại khái cũng sẽ không lên tiếng.

Hồi lâu, âm thanh run rẩy của Du Tĩnh Đức từ trong phòng truyền ra.

“Cảm ơn.”

Trần Nghiệp Ân ho mấy tiếng, ngượng ngùng gãi đầu một cái, nói “Tôi không nghe thấy các cậu nói chuyện, cậu đừng suy nghĩ, tôi chỉ là, nghe tư lệnh nói cậu có ý với tôi, làm tôi giật cả mình, bây giờ nhìn một cái, hẳn là không có chuyện như vậy xảy ra, tôi cũng an tâm.”

Dừng một chút, Trần Nghiệp Ân thử dò hỏi “Tôi nói a, cậu thương tâm như vậy, sẽ không phải thích Cố tư lệnh đi? Thích theo kiểu tình yêu nam nữ.”

Vừa dứt lời, Du Tĩnh Đức bỗng nhiên phát ra một tiếng gầm nhẹ “Cậu đừng có nói nhảm! Tôi làm sao có thể dùng thứ tình cảm này làm nhục tư lệnh!”

“Làm nhục?” Trần Nghiệp Ân đầy mặt không hiểu, tiến lại gần, ngồi ở trên giường, đặt hộp chữa thương ở một bên, nhìn Du Tĩnh Đức cuộn tròn trong góc, tràn đầy nghi ngờ “Thích tư lệnh như thế nào lại là làm nhục tư lệnh? Du Tĩnh Đức, cậu không có bị bệnh đi?”

Du Tĩnh Đức chôn mặt ở trong bóng tối, nắm tay siết chặt “Tôi, tôi nói với tư lệnh tôi thích cậu, người như tư lệnh, vốn dĩ phải là cao cao tại thượng, tình cảm của tôi đối với ngài chỉ làm nhục ngài, chỉ xấu, chứ không có lợi gì.”

Trần Nghiệp Ân thiếu chút nữa suyễn khí “Cậu không đành lòng ô nhục tư lệnh, cậu lại nhẫn tâm ô nhục tôi?! Tôi thấy cậu đây là đang lừa người dối mình.” Nói xong híp mắt một cái, chợt nhớ tới một số chuyện “Cậu còn nhớ lần trước tôi hẹn hẹn ra ngoài đi chơi sao? Khi đó tôi vẫn không hiểu, vì sao cậu cứ nhìn chăm chăm chân của tôi, còn nở một nụ cười khó hiểu, tôi nhìn thấy còn nổi một thân da gà, bây giờ nhớ lại, Du Tĩnh Đức, cậu đem tôi làm thể thân của tư lệnh nhà cậu đi? Trước kia cũng có người nói qua, tôi có điểm nhang nhác Cố tư lệnh, làm hại tôi vừa nhìn thấy tư lệnh liền rụt rè, gương mặt của Cố tư lệnh vốn dĩ xinh đẹp, tôi có đuổi tám đời cũng vẫn kém a.”

“Tôi cũng nghe nói, chân của tư lệnh là vì cứu cậu mới bị thương, cậu không dám thích hẳn cũng coi như là tình hữu khả nguyên, nhưng mà tư lệnh cũng thích cậu, vậy cậu nói những lời đó, quả thực liền quá làm đau lòng người ta.”

Kiên nhẫn giải thích suy nghĩ, cậu ta đợi một lúc, thấy Du Tĩnh Đức không trả lời, ánh mắt nhìn qua, thấy Du Tĩnh Đức thống khổ che mặt, bả vai run lên một cái, tiếng khóc cổ đê nén đến thấp nhất, nếu không lắng nghe, phỏng chừng đều không cách nào phát hiện.

Trần Nghiệp Ân thở dài một cái, để hộp chữa thương ở lại, bản thân đi ra ngoài.

“Tự cậu suy nghĩ cho thật kỹ, xong rồi nhớ bôi thuốc lại.”

Trong phòng yên tĩnh như cũ.

Hôm sau Trần Nghiệp Ân tưởng tới nhìn tình hình người nọ một chút, nhưng lại phát hiện Du Tĩnh Đức sớm chạy không còn bóng dáng, hỏi người làm trong nhà, lúc này mới biết Du Tĩnh Đức nửa đêm liền đi ra ngoài.

Trời còn chưa sáng, Cổ gia còn chưa mở cổng.

Du Tĩnh Đức trốn ở trong góc, đôi mắt nhìn chằm chằm cánh cửa kia, rất sợ bỏ qua một chút biến hóa.

Cho đến khi sương mù sáng sớm tản đi, rồi đến giữa trưa, ánh nắng chói chang, cánh cửa kia vẫn không có dấu hiệu mở ra, Du Tĩnh Đức vẫn luôn duy trì một tư thế không nhúc nhích, đôi mắt ngay cả nháy mắt cũng không dám nháy lấy một cái, người đi ngang qua cũng không nhận ra cái người mắt tím xanh, sắc mặt tái nhợt này là ai, chỉ cho rằng cậu là một kẻ ngu từ đâu xuất hiện, có ý tốt bỏ lại ít tiền liền đi, sau đó số tiền này lại bị những ăn xin khác lấy đi, Du Tĩnh Đức vẫn thờ ơ.

Hốc mắt của cậu đỏ bừng, bên trong phủ đầy tơ máu, trong lòng trong mắt lại chỉ để ý đến một người.

Du Tĩnh Đức chỉ muốn nhìn thấy Cố Thanh Như một chút.

Nhưng mà cậu chờ một mực cho đến khi mặt trời lặn ở phía tây, Cổ gia vẫn không có bất kỳ một người đi ra.

Du Tĩnh Đức khủng hoảng lại sợ hãi, nhưng cậu không còn cách nào khác, tư lệnh không cho phép cậu trở về, vậy cậu chỉ có thể chờ tư lệnh đi ra, nhưng bây giờ, chuyện gì đang xảy ra?!

Tại sao, đến giờ này rồi, Cổ gia lại vẫn không có một người đi ra?

Du Tĩnh Đức thật sự cảm thấy chính mình đã điên rồi.

Không biết qua bao lâu, cậu loáng thoáng nghe thấy thanh âm của A Liên.

A Liên từ xa đi tới, nhìn qua phong trần mệt mỏi, giống như là đã bận rộn cả một ngày.

“Tĩnh Đức? Sao cậu lại ở chỗ này?” A Liên kinh ngạc kêu lên một tiếng “Tư lệnh không phải bảo cậu đi theo Trần gia công tử sao?”

Du Tĩnh Đức cả người đau nhức, nhưng vẫn cố chấp ngẩng đầu nhìn A Liên, thanh âm khô khốc, khàn khàn.

“Tôi không đi theo ai cả, tôi chỉ muốn thấy tư lệnh.”

A Liên khó xử nhìn cậu một cái “Cậu làm sao lại đem bản thân làm thành như vậy, ai nha, vết thương của cậu còn chưa khỏi mà, đến, đứng lên cho tôi nhìn một chút.”

Vừa nói, A Liên vừa tiến lên đỡ cậu, Du Tĩnh Đức sắc mặt cứng nhắc, lắc đầu, thống khổ nhíu mày.

“Tôi chỉ muốn thấy tư lệnh, A Liên, tôi chỉ muốn thấy tư lệnh.”

Trong giọng nói của cậu lộ ra một cỗ tuyệt vọng, A Liên thấy cậu đáng thương, bất đắc dĩ lắc đầu một cái “Cậu có chuyện gấp mà không tìm đến tư lệnh sớm hơn một chút.”

Du Tĩnh Đức đáy lòng hoảng loạn, nhất thời cảm thấy choáng váng đầu, cảm giác được không có cách nào có thể nghe tiếp nữa.

Nhưng mà cậu vẫn nghe thấy.

“Tư lệnh vừa mới lên thuyền rồi đi.”

“Nhà này, cũng vừa mới bán hôm qua rồi.”

13. Chương 13

Vừa dứt lời, A Liên đã thấy Du Tĩnh Đức dùng tư thế không quá thoải mái chạy vọt theo hướng bến tàu, kêu dừng cũng không chịu dừng.

Du Tĩnh Đức đứng ở nơi đó một lúc lâu, cả người cứng ngắc, vừa động một cái, suýt nữa ngã lăn ra đất. Cậu vừa lao đảo một cái liền lăn tròn một vòng, không biết đụng phải bao nhiêu người, đầu óc gần như người điên, người qua đường gần như chỉ nhìn thấy một gương mặt vụn vặt đến mức gần như hồng mắt vụn vặt qua ngay trước mắt.

Tư lệnh đi.

Tư lệnh đi.

Tư lệnh đi.

Du Tĩnh Đức không nhận được, nghĩ muốn hét lên, trước mắt một mảnh mơ hồ, trong lòng lại phải kiềm chế sự thống khổ, hận bản thân, hận đến mức chỉ muốn đập một cái vào đầu mà chết đi.

Cuối cùng cũng tới bến tàu, sắc trời âm đạm, chỉ có thể nhìn thấy một mảnh vịnh trống rỗng đắm chìm trong sắc trời mờ tối.

Thuyền đã rời khỏi.

Du Tĩnh Đức tuyệt vọng mà cố chấp nhìn ra ngoài biển, từng bước từng bước đi ra bờ biển.

“Tư lệnh...”

“Tư lệnh còn chưa đi xa, mình vẫn còn có thể đuổi theo...”

Lúc này, bên cạnh có một con chó hoang to dùng chạy ra, cắn chặt lấy ống quần của cậu, Du Tĩnh Đức ngây người, thất hồn lạc phách nhìn nó, cười “Bỏ ra, tao phải đi tìm tư lệnh, không có lệnh của tư lệnh, tao sẽ...”

Chó hoang không hiểu, chỉ gầm gừ một tiếng, ánh mắt to đen trợn trừng nhìn cậu, miệng cố chấp cắn ống quần cậu không chịu nhả ra.

Khóe miệng của Du Tĩnh Đức khe khẽ, nụ cười không khác gì đang khóc.

Cậu nhìn con chó, giống như người bị mê sảng, khe khẽ bầm “Tao thích tư lệnh, tao dám thích tư lệnh, tao rõ ràng không nên...”

Giọt nước lạnh như băng rơi xuống, con chó nhìn cậu một cái, dùng sức cắn ống quần cậu kéo trở về.

Du Tĩnh Đức nhú chặt hai hàng lông mày, gương mặt gần như ứa sống.

“Tao làm sao có thể dằn như vậy, tao làm cho tư lệnh bị thương tổn, tư lệnh đi, ngài là bị tao ép phải đi, rõ ràng ngài đã cho tao thật nhiều cơ hội, tại sao tao... tại sao...”

Không nói thành lời, Du Tĩnh Đức nghẹn ngào che mặt lại.

“Tư lệnh cũng không cần tao nữa, tại sao tao lại có thể, tại sao lại có thể nói đi nói lại nhiều lần với tư lệnh những lời như vậy, không nên nói tao chỉ muốn báo ân, đều là mượn cớ, tao chỉ là không muốn rời khỏi ngài, nhưng tại sao ta lại có thể nói ra những lời đó, đồ ngu, tao tại sao lại dằn như vậy...”

“Tư lệnh...”

“Gâu gâu grừ!”

Chú chó hoang bỗng nhiên kêu mấy tiếng, ngay sau đó có một cậu bé bảnh bạch bảnh bạch chạy tới, bế con chó lên.

“Đi? Ca ca, người có sao không?” Cậu bé nhìn cậu đầy hiếu kỳ, trên tay lại không ngừng vuốt ve chú chó, khiến nó phát ra từng thanh âm rên rỉ thoải mái “Ca ca, bộ dạng của ca ca bây giờ thật giống với đại hoàng nhà em lúc trước nga.”

Cậu bé tự nhiên nhớ lại “Em nhớ lúc em nhặt đại hoàng nó đang núp ở dưới chân cầu, cả người bẩn thỉu, người ta nói nó là một chú chó bị chủ nhân vứt bỏ, thật đáng thương.”

“Chú chó bị chủ nhân vứt bỏ?” Du Tĩnh Đức ngây ngốc lặp lại câu nói của cậu bé.

Cậu bé dùng sức gật đầu một cái “Đúng vậy, nó bị vứt bỏ, nhưng mà em đưa nó về nhà, đại hoàng nhà em bây giờ có một cuộc sống rất tốt, cho nên, ca ca đừng khóc nữa, sau này sẽ có người khác nhặt ca ca về nhà.”

Đại hoàng phối hợp với cậu bé gâu gâu và tiếng.

“Có người?” Du Tĩnh Đức thống khổ nhắm lại hai mắt, hai tay nắm chặt thành hình quả đấm “Trừ ngài, sẽ không còn ai khác.”

Cậu bé đầy mặt đồng tình “Như vậy a, vậy ca ca chờ một chút, có lẽ người kia sắp đến. Nhìn ca ca lúc này, có thể nói còn thảm hơn cả đại hoàng hồi đó nhiều lắm!”

Du Tĩnh Đức gần như đau khổ không chịu nổi nữa, ngồi bệt xuống đất, cả người co thành một đoàn.

“Không có cơ hội, cũng không còn cơ hội nữa...”

Cậu bé khổ não gãi đầu một cái, lại nhìn nhìn sắc trời, quả thực cũng không còn sớm, cậu bé không thể làm gì khác, đành xin lỗi, nói “Ca ca, em phải về rồi, ca ca chờ thêm một chút đi, có thể người mà ca ca chờ sẽ lập tức đến tìm ca ca đó, tóm lại, đừng chạy xuống biển, thật sự quá nguy hiểm.”

Sau khi cậu bé rời đi, Du Tĩnh Đức co quắp trên nền đất, giống như người bị tâm thần không ngừng lặp đi lặp lại cái tên Cố Thanh Nhượng.

Cậu đã biết là do cậu ngu ngốc, cậu hối hận, tự mình đánh mình, cũng có thể cậu chấp nhận sự thật là tư lệnh đã rời đi.

Trên cuộc đời này, cũng sẽ không có thêm một Cố Thanh Nhượng thứ hai nào nữa.

Có thể, bởi vì trong lòng cậu sợ hãi cùng với cảm giác tội lỗi, lừa mình dối người, đẩy tư lệnh mỗi lúc một xa.

Du Tĩnh Đức lại nhớ tới lần đầu tiên cậu nhìn thấy tư lệnh.

Cậu không quên được khi đó trái tim cậu đập rộn lên.

Giống như, yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên, sau đó, cả ngày lẫn đêm, đồng cam cộng khổ, cậu không tự chủ được mà ghen tị với tất cả những nữ nhân có thể đến gần Cố Thanh Nhượng, hận không thể thời thời khắc khắc được ở bên tư lệnh, cái này, chẳng lẽ không được gọi là yêu sao?

Du Tĩnh Đức ngốc lảng, lại lầm bầm rì rầm “Du Tĩnh Đức, mày đã sớm yêu tư lệnh.”

Nhưng cậu đã từng có cơ hội lương tình tương duyệt, lại bị sự ngu xuẩn của mình phá hủy cả hai.

Báo ân?

Thế nào lại là ân tình, bất quá chỉ bởi vì cảm giác tội lỗi, tự nghĩ rằng mình không xứng với tư lệnh, nhưng lại không muốn rời khỏi ngài nên mượn cớ mà thôi.

A Liên khó khăn lắm mới tìm thấy Du Tĩnh Đức, vừa thở hồng hộc, vừa lau mồ hôi, nói với cậu “Cậu, cậu chạy nhanh như vậy làm gì...”

Du Tinh Đức cúi đầu không nói lời nào, A Liên lại cảm thấy cậu đáng thương.

“Được rồi, đừng thành cái bộ dáng này nữa, để tôi xem hình như tư lệnh bảo tôi đưa cho cậu cái gì.”

Du Tinh Đức chợt ngừng đầu lên, lập tức tiến đến nắm lấy cánh tay A Liên “Đâu, thứ gì!”

“Buông tay, buông tay, để tôi tìm đã.”

Du Tinh Đức vội vàng buông tay ra, ánh mắt nóng bỏng mà nhìn A Liên, A Liên tìm một lúc mới lôi ra một cái túi nhỏ đưa cho cậu. Du Tinh Đức run rẩy nhận lấy, cả người run lấy bấy gần như cầm không được, nhưng cậu vẫn dè dặt mở cái túi ra.

Rồi sau đó, cả người cậu cứng đờ, sắc mặt tái nhợt dọa người.

Bên trong là một cục tiền giấy, đầy ắp, đủ cho cậu cả đời áo cơm không lo.

Tiếp theo đó, cậu nhìn bên trên cục tiền có một hàng chữ —

Tự thu xếp ổn thỏa.

14. Chương 14

Cuối cùng, Du Tinh Đức cũng không biết Cố Thanh Nhượng đi nơi nào.

A Liên nói chiếc thuyền kia đi qua rất nhiều địa phương, tư lệnh cũng không nói rõ ràng sẽ xuống thuyền ở chỗ nào, chẳng qua là bảo nàng đi báo cáo tin tức cho lão gia trong nhà, có lẽ trở lại, cũng có lẽ sẽ không trở lại. Vừa nói, A liên vừa khó hiểu nhìn ánh mắt tuyệt vọng cùng với sắc mặt trắng bệch của Du Tinh Đức, nói “Trước đó, tôi nghe nói cậu một mực nói muốn báo ân với tư lệnh, tôi lại không ngờ cảm tình của cậu dành cho tư lệnh lại sâu nặng như vậy.”

Đại não của Du Tinh Đức như muốn nổ tung, không nghe rõ A Liên đang nói cái gì, chỉ còn biết rằng tư lệnh có thể sẽ không trở lại.

Trần Nghiệp Ân nghe được chuyện này, định tìm cậu khuyên bảo một chút, kết quả vừa tìm đến mới phát hiện, Du Tinh Đức từ trong tay người khác mua lại nhà của Cố Thanh Nhượng, người này trong nháy mắt từ cả đời áo cơm không lo biến thành một tên nghèo rớt mồng tơi cơm cũng không ăn nổi.

Sau khi đến nơi đó, Trần Nghiệp Ân tìm khắp cả căn nhà, cuối cùng dừng trước cửa phòng của tư lệnh, do dự thật lâu mới đi vào, nhìn một cái, đóng chặn trên giường tư lệnh vo tròn lại thành một đoàn, cẩn thận vén chăn lên nhìn một chút, Du Tinh Đức nhú chặt mi, cuộn tròn nằm ở bên trong.

Trần Nghiệp Ân thở dài một cái, biết chuyện này bản thân cậu ta cũng không có cách nào có thể hỗ trợ.

Có người, chính là gốc đến thành như vậy, ai cũng không cứu được.

Du Tinh Đức mỗi ngày đều sẽ nằm mơ.

Ngày xưa, lúc tư lệnh vẫn còn ở nơi này, nội dung của giấc mơ vẫn luôn là hình ảnh ngày đó tư lệnh bị thương. Bây giờ, không có tư lệnh, có lúc giấc mơ sẽ chiếu lại hình ảnh khi đó, nhưng hầu hết thời điểm, sẽ biến thành buổi tối lúc tư lệnh nói thích cậu, mơ mơ màng màng một lúc sẽ thành hình ảnh cờ bay phấp phới, sau đó, tư lệnh mặt không cảm xúc, xoay người rời đi.

Cậu sợ hãi, vội vàng đứng lên muốn ôm lấy tư lệnh, tư lệnh lại tỉnh táo đẩy cậu ra, rồi sau đó lưu lại một câu nói.

“Từ trước đến giờ, tôi chưa bao giờ chán ghét cậu như lúc này.”

Mỗi một lần, Du Tinh Đức tỉnh dậy từ trong cơn mơ đều không phân rõ được đâu là mơ đâu là hiện thực, thật vất vả tỉnh lại, nhưng lại không thể đối mặt diện với chiếc giường tràn ngập hương vị của tư lệnh, mà thực tế, cậu đã vĩnh viễn mất đi tư lệnh.

Sau đó, Trần tướng quân có cho người tới mời cậu qua đó làm sĩ quan phụ tá cho Trần Nghiệp Ân, Du Tĩnh Đức lại bình tĩnh lắc đầu, nói “Trừ Cố Thanh Nhượng, tôi sẽ không làm sĩ quan phụ tá cho người khác.”

Cuộc sống của cậu trôi qua cũng không tốt, trong một căn nhà lớn như vậy, cậu vẫn bảo vệ hoàn toàn chính mình mọi đồ đạc y nguyên như cũ, bản thân lại đến chợ làm công cho người khác, tiền không nhiều, thỉnh thoảng có thể không ăn nổi một bát cơm, ngần ngừ một tháng, ban đầu từ một nam nhân anh tuấn, liền tiêu tụy đi mấy vòng.

Người ta nhìn thấy cậu, cũng không dám tin vào mắt mình.

Sở Hoa cũng thấy cậu, có lúc sẽ âm thầm trợ giúp một chút, có một lần bị Du Tĩnh Đức phát hiện, Du Tĩnh Đức khóc không ra nước mắt, lại ương ngạnh xin y nói cho cậu tư lệnh đến cùng đã đi đâu, cậu muốn đi tìm ngài.

Nói đến cái này, Sở Hoa lại tức giận, Cố Thanh Nhượng tên kia thật sự nói đi là đi, nửa điểm tình nghĩa cũng không lưu lại, chỉ nói là y cứ chờ đi.

Một đám người đang chờ hẩn đầu.

Sở Hoa nhìn Du Tĩnh Đức, cũng chỉ biết bất đắc dĩ “Thật xin lỗi, tôi thật sự không biết, hẩn nói tôi cứ chờ, cậu cũng đành chờ đi, đến khi có tin tức, tôi đến nói cho cậu.”

Kết quả, nửa tháng sau Sở Hoa thật sự là có tin tức, lúc đó y có nhớ tới Du Tĩnh Đức, đang muốn đi nói cho cậu, không ngờ cùng ngày, bác sĩ liền nói cho y Cho Linh mang thai, Sở Hoa lập tức cao hứng, đã sớm quên bên kia còn có một Du Tĩnh Đức đáng thương. Có những buổi đêm y cũng nhớ là y đã từng hứa nói cho Du Tĩnh Đức, nhưng cũng muộn không tiện đi nói, lâu ngày liền quên hết sạch.

Du Tĩnh Đức vừa chờ, liền chờ ba năm.

Cho đến một ngày, Trần Nghiệp Ân không lý do tới nhà cậu, nhìn cậu từ trên xuống dưới một hồi, chắc chắc mà lắc đầu một cái.

“Cậu nói, cậu làm sao có thể đáng chê cười như thế này, Du Tĩnh Đức trước kia dầu gì cũng nhân mô nhân dạng, tuy nói bây giờ cũng còn chút dáng vẻ như vậy, nhưng mà so với trước kia thật sự kém xa, nhất là, vị tư lệnh kia nhà cậu vừa tùy tiện ra mặt, lập tức trêu chọc một đám cuồng phong lãng điệu, vừa so sánh, cậu cứ như vậy, thật đúng là không thể dẫn ra ngoài gặp người, chẳng trách tư lệnh không muốn gặp cậu.”

Du Tĩnh Đức thật ra cũng không quá đến mức chê cười, chính là trong mắt không có một tia thần thái, cả người đều tỏ ra tử khí mà nặng nề.

Cậu đang cúi đầu lau bàn, nghe thấy Trần Nghiệp Ân nhắc tới tư lệnh, động tác mới dừng lại, lặng lẽ nghe Trần Nghiệp Ân quở trách.

Trần Nghiệp Ân dùng cái miệng độc địa châm biếm thật lâu, thấy cậu nghiêng lỗ tai lắng nghe, tự mình cũng cảm thấy không có ý nghĩa, đang định dừng lại, Du Tĩnh Đức lại nghiêm túc gật đầu một cái, nói “Cậu nói đúng, bắt đầu từ hôm nay tôi sẽ hảo hảo tắm rửa chỉnh mình, không thể không xứng với tư lệnh.”

Cậu bây giờ còn nghĩ làm sao để xứng với hẩn, suy nghĩ khó khăn như vậy.

Đến cùng vẫn là ôm lòng tốt đối với bạn bè, Trần Nghiệp Ân không nói thành lời, hôm nay cậu ta đến tìm Du Tĩnh Đức cũng thật là có chuyện mới đến, vốn định chê cười cậu cho cậu tức một trận, mới đem tới cho cậu một cái đại lễ, ai biết cấu tạo đầu não của Du Tĩnh Đức không giống người bình thường.

Nghĩ tới đây, Trần Nghiệp Ân cũng không vòng vo.

Cậu ta nhìn bóng lưng có chút tịch liêu của Du Tĩnh Đức, từ tốn nói “Cố Thanh Nhượng, hai ngày nữa sẽ trở về.”

Rồi sau đó cậu ta thấy –

Thân thể của Du Tĩnh Đức chợt banh lại, giống như bị đâm trúng huyết đạo, hai tay nắm chặt, vô lực chống xuống bàn, cả người không ngừng run rẩy.

Trần Nghiệp Ân không nhịn được, lại thở dài một cái.

15. Chương 15

Hiện tại chính là cuối mùa đông, thời tiết lạnh giá, ước chừng mấy ngày nữa là lập xuân. Trên đường vui mừng, pháo bông pháo tre nổ đùng đùng, đám trẻ con tay cầm kẹo hồ lô chơi đùa trên đường, vô ý liền đụng phải người khác. Sắc trời quá tối, người nọ đi ngược sáng, đứa nhỏ còn chỉ có thể nhìn thấy một cái thân ảnh cao lớn, còn người được hương thơm của bộ quần áo mới, đứa nhỏ ngẩng đầu lên, còn chưa kịp nói xin lỗi, đối phương lại nói lời xin lỗi nó trước.

Âm thanh này run rẩy, đứa nhỏ thậm chí còn chưa kịp đáp lời, người nọ đã vội vàng vàng rời khỏi.

Âm thanh của người nọ nghe rất khẩn trương, bộ dạng thoát nhìn cũng rất khẩn trương.

Du Tinh Đức thấy cả người nóng lên, nhưng cả người đều ướt mồ hôi lạnh.

Tư lệnh trở về.

Tin tức này nhanh chóng bị truyền ra ngoài, mấy người bạn thân của hắn đặc biệt bao phòng hát ở thành Đông để đón gió tẩy trần cho hắn, còn mời tới kha khá ca sĩ trẻ tuổi có danh tiếng đến làm sống động bầu không khí. Trần tướng quân cũng rần rập ép Trần Nghiệp Ân qua đó, nhưng mà, Trần Nghiệp Ân lại đem cái cơ hội này nhường cho Du Tinh Đức.

Bốn giờ sáng Du Tinh Đức đã rời giường, cậu ta cả đêm vẫn không ngủ được, chuyện đầu tiên là dọn dẹp bản thân cho sạch sẽ, để người ngoài nhìn vào vẫn thấy được Du Tinh Đức anh tuấn của ngày trước, quần áo cũng là mới mua, mượn đồng mượn tây được ít tiền, có lẽ một đoạn thời gian sau cũng sẽ đổi bụng. Cậu ngồi ở nhà, đếm ngón tay tính từng giây một, cả ngày đều đi tới đi lui đi tới đi lui, thật vất vả đợi được đến tối, đột nhiên cảm giác được bản thân bây giờ vẫn chưa sạch sẽ, không nhìn được lại đi tắm lại một lần, mới miễn cưỡng bước ra khỏi cửa.

Đến phòng hát, cậu lấy thiệp mời của Trần Nghiệp Ân ra, người giữ cửa nhìn cậu một cái, lúc này mới cho cậu vào.

Nhưng mà cậu càng lúc càng khẩn trương.

Đa phần mọi người ở nơi này đều biết lúc trước cậu là sĩ quan phụ tá của Cố Thanh Nhượng, gật đầu cười với cậu một cái, cũng không suy nghĩ quá nhiều, ai sẽ nghĩ đến việc có người đục nước béo cò lên chạy vào chỗ này? Nhưng mà, có một số việc chỉ có những người thật sự thân quen với Cố Thanh Nhượng mới biết, ánh mắt bọn họ nhìn về phía Du Tinh Đức cũng có chút tế nhị.

Người ngoài nghĩ như thế nào, Du Tinh Đức cũng không thèm để ý, thời gian trôi qua từng giây từng phút một, cậu bắt đầu sốt ruột, tiếng nhạc bên trong phòng hát ầm ĩ không dứt, mùi rượu trôi nổi, thanh niên tài giỏi phong độ đi qua đi lại rất nhiều, nhưng mà trong này, không có ai là Cố Thanh Nhượng.

Cậu âm thầm siết chặt nắm tay, tìm đến Sở Hoa, lúc nhìn thấy cậu, Sở Hoa cũng ngăn người “Cậu cũng đến.” Xong rồi y nhớ tới chuyện xảy ra ba năm qua, áy náy nhìn Du Tinh Đức, nói “Việc cậu đến đây tôi sẽ không nói cho tư lệnh, cậu muốn gặp tư lệnh, liền đến gặp thôi, lúc trước, tôi thật sự quên nói tin tức của tư lệnh cho cậu, là tôi không đúng, thật sự có lỗi.”

Du Tinh Đức mím môi, mặt cương nghị, lúc nói chuyện, khẩn trương đến mức gần như vò nát phần vạt áo trong lòng bàn tay.

“Là tôi phải cảm ơn ngài đã luôn âm thầm trợ giúp tôi, tôi muốn hỏi, tại sao tư lệnh còn chưa đến?”

Sở Hoa thấy sự lo lắng trong ánh mắt cậu, cười an ủi “Tư lệnh sẽ đến, hơn nữa, nói không chừng có khi cậu sẽ bị dọa cho giật mình.”

Vừa dứt lời, tiếng huýt gió, tiếng hò reo vang lên ầm ĩ, tim của Du Tinh Đức bỗng nhiên đập nhanh hơn, cậu lập tức nhìn sang, chỉ thấy một người đang đi từ bên ngoài vào, tác phong phong độ nhanh nhẹn khiến cho hốc mắt của Du Tinh Đức gần như lập tức đỏ ửng.

Người nọ giống như đi từ trong một bầu không khí của mùa xuân đầy ẩm áp, những nơi hần đi qua, băng tuyết tan rã, bầu trời ẩm áp.

Lúc đi vào, hần còn khẽ cau mày, rồi sau đó, ánh mắt nhìn quanh một lượt, dường như từ trong chuyện gì đó giật mình phục hồi tinh thần, đưa mắt nhìn lần lượt từng người có mặt trong căn phòng, ánh mắt lộ ra một nụ cười, môi mỏng khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười chân thành, nhưng lại có chút luyến tiếc.

“Đã lâu không gặp.”

Mọi người nhìn thấy hần, kinh ngạc có, sợ hãi có, cuối cùng, đều biến thành một câu nói.

“Tư lệnh, chào mừng ngài nha.”

Cố Thanh Nhượng thành thực đối diện với những người bạn cũ đang ra sức vây lại chỗ này, buồn cười nhếch nhếch mi nói “Cái gì gọi là tôi có tốt không, trước kia tôi không tốt sao?”

Lời còn chưa nói hết, có người liền đưa tay đặt lên đùi hần, không dám tin nói “Ba năm, hồi phục hoàn toàn rồi?”

“Đúng vậy, hoàn toàn.”

“Cậu cái người này a, không nói tiếng nào liền rời khỏi, thật sự thật sự quá đáng!” Vừa nói, người nọ vừa đi đến, nặng nề đập một đập lên vai hần, cười mắng “Tôi còn tưởng rằng cậu xảy ra chuyện gì rồi, làm ta còn sợ hãi lo lắng một hồi.”

Cố Thanh Nhượng mở rộng hai cánh tay, lộ ra một biểu tình mặc người xử trí.

“Bây giờ cậu nhìn tôi một chút xem tôi thế nào?”

Mấy người bạn thân nhìn hần từ trên xuống dưới một lượt, vừa cảm động vừa kích động, có người liên tục nói mấy tiếng tốt lắm “Vậy có thể không tốt sao, ban đầu là cậu, cứ như vậy đi, bây giờ nghĩ lại, vẫn thật sự tức chết người!”

Cố Thanh Nhượng vỗ vỗ vai người nọ, lắc đầu thở dài một cái “Tôi chỉ là ra nước ngoài một chuyến mà thôi, hưởng chi, sau đó tôi cũng có nói với các cậu rồi còn gì, khẳng định là các cậu không chịu nghe rõ. Năm đó, tôi đi, người ta cũng không nói tôi nhất định sẽ chữa khỏi chân, cũng không biết lúc nào có thể trở về, cho nên dứt khoát không nói câu nào, đỡ để cho mọi người không vui. Hơn nữa –”

Đang nói chuyện, câu nói của Cố Thanh Nhượng bỗng nhiên đứt đoạn, bạn bè vội hỏi “Sao thế?”

Cố Thanh Nhượng nhàn nhạt liếc nhìn ra ngoài một cái, cau mày lắc đầu một cái “Không có gì, luôn cảm thấy có người đang nhìn tôi.”

“Người nơi này đều đang nhìn cậu, cậu đây là phản ứng kiểu gì vậy, thấy lạ!”

Đôi mắt của Cố Thanh Nhượng u ám không rõ, không có nói rõ ràng suy nghĩ của bản thân.

16. Chương 16

Đó là một loại ánh mắt âm thầm rình trộm.

Cố Thanh Nhượng chưa kịp suy nghĩ, liền bị đám bạn cũ quần lấy hỏi lung tung này kia, hỏi thì hỏi cũng không sao, đoán chừng là bọn họ muốn báo thù năm đó hần bỗng nhiên rời khỏi, những người này không ngừng chước rước hần, Cố Thanh Nhượng mặc dù vẫn còn bản lĩnh, cũng không chống nổi đám bạn cũ thù mới thù cũ nối tiếp nhau tiến lên.

Đến khuya, mọi người tản ra, về nhà, Cố Thanh Nhượng tự mình lái xe đến, hần nửa tỉnh nửa mê, nặng nề mơ mơ màng màng, đang mệt mỏi ngồi lại trên ghế, chờ bạn tốt đến đưa hần về nhà, bầu không khí xung

quanh dần dần lắng xuống, rồi sau đó hắn cảm giác được có người nhẹ nhàng lại gần hắn, khoác một cái áo choàng dài lên người hắn.

“Sở Hoa?”

Người nọ mơ hồ đáp một tiếng.

Hắn chỉ thấy trước mắt là một cái bóng dáng mơ mơ hồ hồ, Cố Thanh Nhượng biết bản thân uống quá say, vì vậy cười một tiếng, vỗ vỗ tay người kia “Được rồi, nhanh chóng đưa ta trở về, đỡ đến lúc Cho Linh lại nói ta.”

“Ừm.”

Mặc kệ Cố Thanh Nhượng có một gương mặt đẹp đến thế nào, nhưng hắn vẫn là một nam nhân rắn chắc, người nọ ban đầu muốn ôm hắn đi ra ngoài, nhưng mà có lẽ bởi vì hắn quá nặng, không thể ôm, định công hắn, người nọ cũng làm không được, cuối cùng chỉ có thể một đường nửa kéo nửa ôm mà đưa người đi ra ngoài.

Cố Thanh Nhượng dần dần cũng nhận ra người này không phải Sở Hoa, trong lòng đoán đoán có lẽ là bạn tốt sai người tới, ngón tay vô tình đụng phải mặt của người nọ, trên mặt lấm tấm mồ hôi, cùng với da thịt nóng bỏng, trong lòng thở dài, hắn cũng không muốn tính toán.

Cần gì chứ, người ta dìu một đại nam nhân như vậy cũng không dễ dàng.

Sau đến được bãi đỗ xe một cách an toàn, người nọ giống như biết được thói quen của Cố Thanh Nhượng, sau khi vào xe còn đặc biệt đỡ hắn dựa vào vị trí cửa sổ xe, còn nói thêm câu “Cẩn thận đừng ngủ.”

Cố Thanh Nhượng nhất thời có chút hoảng hốt, âm thanh này vừa quen thuộc vừa xa lạ, làm hắn lập tức liền nghĩ đến những ký ức không tốt.

Hắn nhất thời liền mất hứng, sắc mặt âm trầm ngồi vào phía sau, kết quả hắn không duy trì thái độ này lâu lắm, đã bất tri bất giác nghiêng đầu ngủ mất. Đến lúc người nọ đỡ hắn vào trong nhà, hắn hơi thanh tỉnh một chút, nhưng rất nhanh lại nặng nề mơ màng. Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, người nọ tỉ mỉ lau mặt cho hắn, một lát sau, cũng không nói tiếng nào, lại càng không có bất kỳ động tác nào.

Cố Thanh Nhượng cau mày lại, lại là cái loại ánh mắt lúc trước.

Vừa nóng bỏng, vừa chăm chú mà nhìn hắn.

Nhưng khi thận trọng suy nghĩ kỹ, khi hắn đi tìm ánh mắt đó, nó lập tức liền biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi.

Không biết qua bao lâu, một đôi tay run run đặt lên trên vai hắn, hô hấp ấm áp phả trên mặt hắn, rồi sau đó có cái gì lạnh lạnh mềm mềm dán lên trên trán hắn, xuống mí mắt, cuối cùng vừa ôn nhu vừa thận trọng rơi lên trên môi hắn.

Cố Thanh Nhượng gần như cho rằng đó là một cái hôn.

Ngay sau đó là một loạt những âm thanh sột soạt, người nọ cũng đồng thời dùng đôi tay run rẩy cởi quần Cố Thanh Nhượng ra, trầm mặc một hồi, Cố Thanh Nhượng đột nhiên cảm giác được tính khí của mình tiến vào một nơi ấm áp, đầu lưỡi trơn ướt liếm láp tính khí của hắn, khiến hắn không kìm được nhú chặt chân mày, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu, cho dù là ai, bị một người xa lạ tẩy máy như vậy cũng sẽ cảm thấy khó chịu.

Cố Thanh Nhượng đột nhiên tỉnh táo lại, chợt mở mắt ra, cúi đầu liền nhìn thấy một gương mặt ướt nhẹp nước mắt, mà người này đang giương miệng, phun ra nước vào tính khí của hắn.

Nhưng mà Cố Thanh Nhượng lại cảm thấy lửa giận và cảm giác khó chịu của hắn bỗng dâng đến đỉnh điểm.

“Du Tĩnh Đức?! Người đang làm gì!”

Du Tĩnh Đức cả người chấn động một cái, nhưng vẫn tiếp tục im lặng không lên tiếng, cúi đầu chăm chú liếm láp tính khí của Cố Thanh Nhượng. Tính khí của Cố Thanh Nhượng vừa to vừa dài, miệng của cậu không thể hoàn toàn nuốt hết được, nhất là sau khi tính khí dần dần cương lên càng lúc càng lớn, cậu cũng

chỉ có thể vừa dùng tay vuốt ve, vừa dùng đầu lưỡi liếm láp khiến cho Cố Thanh Nhượng cảm giác thoải mái.

Ban đầu cậu cũng không muốn như vậy.

Lúc cậu nhìn thấy chân mày của Cố Thanh Nhượng cau lại, chợt nhớ tới ba năm qua, những giấc mộng lặp đi lặp lại nhưng mà không phải thật.

Cậu từ trước đến giờ chưa bao giờ như lúc này, khát vọng Cố Thanh Nhượng.

Hoặc là nói, vẫn luôn khát vọng, cho đến lúc này, không kìm nén được nữa.

Sau đó cậu làm một việc, một việc có thể nói là gan lớn bằng trời.

Dường như chỉ cho như vậy, mới có thể khiến cho cậu an tâm.

Cậu không dám nhìn thẳng Cố Thanh Nhượng, cậu có thể cảm giác được ánh mắt của Cố Thanh Nhượng càng lúc càng lạnh, đồng thời, tính khí của hắn cũng dần dần mềm nhũn, Du Tĩnh Đức hốt hoảng vuốt ve tính khí của hắn, thậm chí đem tính khí nuốt sâu vào bên trong cổ họng, điều này khiến cho cậu nhìn không được muốn nôn, nhưng vẫn không có cách nào ngăn cản mọi thứ thay đổi.

“Đủ chưa?”

Cố Thanh Nhượng thô lỗ túm lấy tóc của cậu kéo cậu ra, ánh mắt lạnh như băng từ trên nhìn xuống.

Du Tĩnh Đức vừa tuyệt vọng, vừa hoảng sợ lẩm bẩm “Tại sao, tại sao lại như vậy, tư lệnh, tại sao, rõ ràng mới vừa rồi, mới vừa rồi còn...”

Cố Thanh Nhượng nhú mày, không dám tin nhìn cậu “Tại sao đã qua ba năm, cậu vẫn như vậy? Dùng thân thể báo ân?” Hắn cười một tiếng mỉa mai “Tôi không ngờ, qua ba năm, tôi vẫn không thoát khỏi cái mà cậu gọi là ân tình.”

“Không phải vậy, không phải vậy!” Du Tĩnh Đức nắm chặt lấy tay của hắn, rõ ràng muốn nở một nụ cười với Cố Thanh Nhượng, khoe miệng lại không theo ý muốn run rẩy, biểu tình thoát nhìn còn khó coi hơn là khóc “Không phải ân tình! Tư lệnh, tôi đối với ngài, sớm không phải là ân tình! Tư lệnh, tôi thích ngài, tôi yêu ngài, tôi đối với ngài từ trước đến giờ đều không phải là báo ân, trước kia, trước kia đều do tôi ngu! Tư lệnh, ngài tin tưởng tôi!”

Cố Thanh Nhượng lãnh đạm dời ánh mắt sang chỗ khác, đẩy cậu ra, đứng lên sửa sang cúc áo.

“Thật sao, nhưng cậu cũng thấy đấy, tôi đối với gương mặt của cậu, không cứng nổi.”

Cố Thanh Nhượng quay đầu lại nở một nụ cười bất đắc dĩ với cậu “Tôi không biết cậu nghĩ như thế nào, nhưng là, chỉ cần nhìn thấy cậu, tôi sẽ nhớ tới mỗi một câu mà cậu nói với tôi ba năm trước, tôi nghĩ rằng tôi đã quên rồi, mới an tâm trở về.”

Vừa nói, hắn vừa thở dài một cái.

“Kết quả, tôi rốt cuộc cũng không làm được, đại khái cuộc đời này, tôi cũng không muốn nhìn thấy cậu.”

17. Chương 17

Cố Thanh Nhượng đang định rời khỏi, chợt phát hiện nơi này hình như là nhà cũ của hắn, hắn hơi sững lại, có chút khó hiểu.

Lúc này, Du Tĩnh Đức đi đến, cậu từ phía sau ôm lấy Cố Thanh Nhượng, nhưng cả người lại run lẩy bẩy.

“Nếu như tư lệnh không muốn nhìn thấy mặt của tôi, vậy cũng không cần nhìn mặt của tôi, nếu như tư lệnh không muốn chạm vào tôi, vậy tôi –”

“Để tôi đến chạm vào tư lệnh cũng được.”

Mặt của cậu chôn ở hõm vai của Cố Thanh Nhượng, chỉ được một lúc, Cố Thanh Nhượng đã cảm giác được bả vai của hắn trở nên ướt sũng, hai tay của Du Tĩnh Đức gắt gao vây lấy hắn, nhưng khi chạm đến người hắn lại giảm nhẹ lực đạo, mặc dù như vậy, ngón tay của cậu vẫn dùng sức đến mức trắng bệch, càng không xong là, quần áo của cậu đã tuột một nửa, cả người gần như trần trụi, lúc này chính là giữa đông giá rét, trong phòng cũng không hề ấm áp, da của Du Tĩnh Đức không biết là bị đông cứng, hay là vì quá mức lo lắng quá mức kích động, trên làn da nổi lên một tầng da gà.

Cố Thanh Nhượng chỉ ngây người chốc lát, trong đôi mắt xẹt qua một tia lạnh lẽo.

Thật là đáng sợ.

Hắn thiếu chút nữa thì tin.

Thiếu chút nữa thì hắn dẫm lên vết xe đổ, cho rằng Du Tĩnh Đức thật sự thích hắn.

Cố Thanh Nhượng phục hồi lý trí, đưa tay đẩy Du Tĩnh Đức ra, tựa tiểu phi tiểu, liếc cậu một cái “Thật sao? Được a, nhưng mặc kệ cậu làm thế nào, tôi vẫn sẽ không thích cậu.”

Vừa dứt lời, sắc mặt của Du Tĩnh Đức bỗng nhiên trắng bệch.

Cậu nhú mào, không thể kiềm chế, cúi gằm đầu xuống, dùng móng tay hung hăng đâm vào vị trí nơi tim của mình, nhưng mà đâm vậy cũng không đủ, lại hung hăng đập một cái. Cảm giác lạnh lẽo thấu xương ùn ùn kéo đến bao trùm lấy cậu, Du Tĩnh Đức gần như không thể đứng vững, cậu khổ sở che mặt, một tay nắm lại đặt lên trái tim của mình, đau đớn đến mức muốn moi cả trái tim của mình ra.

Cậu rốt cuộc nhớ lại toàn bộ những lời nói mà ba năm trước cậu từng nói.

Lúc ấy cậu nói như thế nào?

Trong lòng có người khác, nhưng nguyện ý dâng hiến tất cả, cho dù là những chuyện trong kỹ viện.

Tại sao cậu có thể nói ra những lời này?

Người nói có lẽ vô tình, nhưng người nghe lại để ý.

Tại sao cậu có thể như vậy —

Chà đập tình cảm của tư lệnh?

Cố Thanh Nhượng cụp mắt, không muốn tiếp tục nhìn Du Tĩnh Đức, hắn hướng cửa lớn đi vài bước, dừng một chút, lại quay lại, cởi áo khoác xuống, khoác lên trên người Du Tĩnh Đức, nhẹ giọng nói “Thật xin lỗi, là tôi quá phận, thật sự, cái gọi là ân tình giữa chúng ta cũng đã sớm kết thúc, chân của tôi cũng đã khỏi hẳn, cậu không cần áy náy nữa, trời lạnh, tôi về trước.”

Nói xong, hắn giúp Du Tĩnh Đức chỉnh vạt trước của áo khoác, Du Tĩnh Đức bỗng nhiên cầm lấy tay của hắn, ánh mắt đỏ ngầu, ngẩng đầu lên.

“Tư lệnh, tôi thích ngài, là thật.”

“Cậu bây giờ thế nào?” Cố Thanh Nhượng nhú mào, nghi ngờ “Cậu mua lại nhà cũ của tôi? Cuộc sống hiện tại rất khổ cực cho nên tới tìm tôi? Không, cậu không phải dạng người như vậy, cậu đến cùng...”

“Tư lệnh!” Du Tĩnh Đức bỗng nhiên hét lên cắt đứt lời của hắn, cậu cố chấp mở to đôi mắt nhìn Cố Thanh Nhượng, đôi môi run rẩy “Không phải, không phải như vậy, tư lệnh, tôi thật sự thích ngài.”

Cố Thanh Nhượng yên lặng nhìn cậu một lúc, lại lắc đầu “Thật xin lỗi, tôi không tin cậu, cũng không tin chính tôi.”

Hắn bình tĩnh gỡ từng ngón tay của Du Tĩnh Đức ra, thấy gương mặt của cậu ướt nhẹp, rốt cuộc không nhìn được mống mắt một tia “Đường đường là một đại nam nhân, gương mặt này của cậu giống cái gì!”

Du Tĩnh Đức vội vàng lau chùi nước mắt trên mặt “Thật xin lỗi, tôi lập tức tốt...”

Nhưng mà đến khi cậu buông tay xuống, cả căn nhà đã không còn bóng dáng của Du Tĩnh Đức.

18. Chương 18

Càng đến gần cuối năm, những loại yến hội càng diễn ra thường xuyên.

Lúc trước, bọn họ chiếu cố tâm tình của Cố Thanh Nhượng, đều chỉ gửi lời mời cho có ý tứ, nhưng mà bây giờ không có lý do để cố kỵ, đương nhiên sẽ không bỏ qua hẳn.

Cố Thanh Nhượng gần đây mới từ nước ngoài trở về, nhà vẫn chỉ là đi thuê ở tạm, một sĩ quan trẻ tuổi phải mất rất nhiều thời gian mới tìm được, một mỗi, thở hổn hển, cũng vẫn phải đưa thiệp mời dâng lên trước.

Cố Thanh Nhượng nhìn nhìn cái tên ghi trên thiệp mời một cái, gật đầu, nói rằng bản thân sẽ đến, sĩ quan kia lúc này mới nguyện ý ngồi xuống uống một ly trà.

Tên trên thiệp mời được viết đơn giản, nhưng hẳn biết trong những chữ này đều thiếp vàng, đoán rằng, đến đó sẽ gặp phải một đám nhân vật lớn.

Không thể không đi.

Buổi tối hôm đó hẳn đến, chỉ lướt qua một lượt, quả nhiên, đều là những người có danh tiếng, Cố Thanh Nhượng chào hỏi từng người một, lại trò chuyện một lúc, liền một mình tìm một góc uống rượu. Trước kia hẳn cũng từng ở trong các trường hợp như thế này trò chuyện vui vẻ, nhưng mà, cũng đã trôi qua nhiều năm như vậy, đã dưỡng thành suy nghĩ ham thích thanh tịnh.

Sau đó, hẳn lại cảm giác được một tầm mắt nóng bỏng.

Quay đầu lại nhìn một cái, Trần tướng quân nở nụ cười đi tới, bên cạnh còn có Du Tĩnh Đức đi theo.

“Đã lâu không gặp, Cố tư lệnh, bây giờ nhìn một cái, quả nhiên giống như tin đồn, phong thái so với năm đó không chỉ kém, mà hơn rất nhiều.”

Cố Thanh Nhượng khách sáo đáp lại vài lời, hai người người đến ta đi mà nói chuyện, nhưng hẳn vẫn luôn không đem tầm mắt liếc nhìn sang Du Tĩnh Đức.

“Được rồi, tư lệnh mới vừa trở về, bên người vẫn chưa có người lo toan công việc đi?” Trần tướng quân làm ra một bộ giật mình nhớ ra gì đó, ngay sau đó đẩy Du Tĩnh Đức đang đứng ở bên người lên phía trước, cười nói “Tôi chưa từng thấy một người nào đáng tin hơn Du Tĩnh Đức, mấy vị lãnh đạo cấp trên yêu cầu tôi tìm một người cho cậu, tôi nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy Tĩnh Đức đáng tin nhất, huống chi cậu ấy cũng đi theo cậu nhiều năm như vậy, vẫn hiểu biết lẫn nhau, Cố tư lệnh, tôi lại đem Tĩnh Đức giao cho cậu vậy.”

Du Tĩnh Đức bất ngờ không kịp đề phòng bị đẩy lên phía trước, lập tức đụng vào người Cố Thanh Nhượng, cậu sợ hãi ngẩng đầu lên, vô tình đối diện với đôi mắt u ám của Cố Thanh Nhượng, không kịp cứng ngắc thân thể, rồi sau đó chậm rãi cúi đầu xuống, cứ như vậy duy trì tư thế dựa vào người của Cố Thanh Nhượng, giống như là không thể nào bỏ được suy nghĩ muốn dán vào người hẳn, hai tay vịn lấy vai của hẳn, không nhúc nhích.

Cố Thanh Nhượng nhìn xuống, dừng dừng lui về phía sau một bước “Du sĩ quan phụ tá có lẽ càng muốn đi theo bên cạnh Trần công tử, nếu đi theo tôi, phỏng chừng sẽ sinh lòng bất mãn, tôi thấy tôi cũng không cần thiết phải làm người khác khó chịu.”

“Làm sao cậu biết được? Tĩnh Đức ba năm qua, vẫn luôn một mình tự duy trì cuộc sống.” Trần tướng quân kinh ngạc, nói “Tĩnh Đức, cậu nói cho Cố tư lệnh, cậu nguyện ý đi theo ai?”

Cố Thanh Nhượng sắc mặt hơi trầm xuống, Du Tĩnh Đức cho dù không nhìn hẳn, cũng biết hẳn đang âm thầm tạo áp lực cho cậu.

Nhưng cậu âm thầm nắm chặt nắm tay, nghiêng rằng, coi như cậu đang làm việc hèn hạ, ép mua ép bán, cậu cũng muốn đến gần tư lệnh dù chỉ một chút nhỏ.

Du Tĩnh Đức theo bản năng dùng tay nắm chặt lớp vải quần, âm thanh kiên định, nói “Tôi nguyện ý đi theo Cố tư lệnh.”

Dừng một chút, cậu lại ngẩng đầu lên, kiên định nhìn Cố Thanh Nhượng, nói “Tôi chỉ nguyện ý đi theo Cố tư lệnh, Cố Thanh Nhượng.”

Cố Thanh Nhượng hơi ngẩn ra, híp mắt lại, nhìn cậu dò xét.

Trần tướng quân vội vàng tranh thủ thời cơ “Như vậy cũng đạt được một kết quả vừa lòng mọi người, vậy Cố tư lệnh, đợi lát nữa yến hội kết thúc, Tình Đức sẽ theo ngài về nhà, ừm, liền quyết định như vậy.” Nói xong, lại cảm thấy không đủ, Trần tướng quân dùng sắc mặt nghiêm túc nhấn mạnh “Cố tư lệnh, tôi đã nói như vậy, cậu không đáp ứng tôi không phải là trực tiếp đánh vào mặt tôi một cái, huống chi, nhiệm vụ là cấp trên giao xuống, cậu để cho tôi hoàn thành sớm một chút, cũng coi như là đỡ cho tôi một chuyện phiền toái.”

Cố Thanh Nhượng một lúc lâu cũng không trả lời Trần tướng quân, mà dùng ánh mắt âm trầm nhìn Du Tình Đức, rồi sau đó hỏi “Cậu chắc chắn sao? Du Tình Đức.”

Du Tình Đức nghiêng rằng “Tôi chắc chắn, tôi nguyện ý, tôi vui vẻ.”

Sắc mặt của Cố Thanh Nhượng hoàn toàn lạnh xuống, hần gật đầu một cái, nhìn về phía Trần tướng quân, trên mặt lại không có một chút ý cười nào.

“Được, Du Tình Đức, tôi nhận, cảm ơn Trần tướng quân.”

Trần tướng quân tuổi mặc dù lớn, cũng bị uy áp tản ra từ người hần khiến cho phải âm thầm lau mồ hôi lạnh, dặn dò mấy câu rồi vội vàng đi sang chỗ khác. Vừa đi đến một chỗ vắng vẻ, liền lôi Trần Nghiệp Ân đang đứng trong góc ra đánh một trận “Tên tiểu tử thối này! Chỉ biết tìm phiền toái cho ta!”

Trần Nghiệp Ân bị đánh vội vàng ôm đầu trốn chui trốn nhủi “Đó là huynh đệ của con gặp nạn, nhưng mà cũng phải nói lại, những nhân vật lớn ở phía trên kia cũng không phải bảo ba làm vậy sao, ba, đừng đánh con nữa, con chẳng qua là đứng lúc cung cấp cho ba một người mà thôi!”

Trần tướng quân suy nghĩ một chút, thở dài “Ta cảm thấy khó lắm.”

Trần Nghiệp Ân lắc đầu một cái “Ai biết được, nhưng mà có lão ba nhà con hỗ trợ nhất định sẽ thành công một nửa, thật may mà ba con tính tình bao dung, tư tưởng cởi mở.”

Trần tướng quân trợn mắt nhìn Trần Nghiệp Ân một cái, lại tặng cậu ta một đấm.

Toàn bộ yến hội ngày hôm đó, trừ khoảng thời gian trước đó hai người chưa gặp mặt, nhưng sau đó bên cạnh Cố Thanh Nhượng lúc nào cũng có một người leo đèo đi theo, Du Tình Đức.

Có người giới thiệu cho hần một vài cô gái, Cố Thanh Nhượng mặc dù không có nhiều hứng thú, nhưng để tránh khỏi da trâu đường này, hần cũng không thể không đi tán gẫu với những cô gái này một chút, thật may rằng những cô nàng này đều là những tiểu thư đài các con nhà giàu, người hoạt bát, người yên tĩnh, sau khi nói với các nàng vài câu, các nàng cũng phối hợp diễn trò với hần.

Một trong số đó đặc biệt để ý tới Du Tình Đức, cười nói với Cố Thanh Nhượng “Cậu ta thật sự đặc biệt thích ngài, vẫn luôn nhìn ngài, vẫn luôn luôn trợn mắt nhìn tôi đầy hung ác.”

Cố Thanh Nhượng áy náy, lắc đầu một cái “Thật lâu trước đây tôi cũng cảm thấy như vậy, nhưng thật ra tất cả chỉ là ảo giác mà thôi.”

Yến hội kết thúc, Du Tình Đức vẫn leo đèo đi theo phía sau hần.

Cố Thanh Nhượng liếc nhìn cậu một cái “Tôi nếu đã đáp ứng Trần tướng quân, đương nhiên sẽ không ném cậu sang một bên, cậu đi cách xa tôi ra một chút.”

Sắc mặt Du Tình Đức cương ngạnh “Tôi chỉ là muốn đi theo ngài.”

Thật ra thì trong lòng cậu muốn nói là, tôi không bỏ được mà đi cách ngài quá xa.

Rồi sau đó Du Tình Đức thành thạo mở cửa xe, ngồi vào vị trí lái xe, lẳng lặng chờ Cố Thanh Nhượng.

Cố Thanh Nhượng đứng một lúc, sắc mặt không thay đổi, ngồi vào trong xe.

19. Chương 19

Xe chạy chậm rãi, hai người không ai nói câu gì, trong không khí tràn ngập một loại yên lặng đầy áp lực.

Không biết qua bao lâu, Du Tĩnh Đức nhìn chăm chú về phía trước, nói “Tư lệnh, đến bây giờ, tôi vẫn chưa từng đi theo Trần Nghiệp Ân.”

Cố Thanh Nhượng thờ ơ nhìn ngoài cửa sổ, hắn giống như không hề nghe thấy lời nói của đối phương, không có bất kỳ phản ứng gì. Du Tĩnh Đức chỉ có thể nhìn vào gương chiếu hậu để nhìn ngấm thân ảnh lười biếng của hắn, cậu mím môi, lại nói lại một lần “Cho đến nay, tôi cũng chỉ theo một mình tư lệnh.”

Cố Thanh Nhượng lúc này mới đưa mắt nhìn lên phía trước, hờ hững đáp một tiếng.

Du Tĩnh Đức cũng không thấy ngại, cậu thông qua kính chiếu hậu nhìn chăm chăm Cố Thanh Nhượng, ánh mắt gần như tham lam, nhưng mà vẫn phải bận tâm lái xe, điều này khiến cho cậu cảm thấy có chút nóng nảy. Trước kia, Cố Thanh Nhượng có lúc sẽ cố ý lái xe đưa hai người cùng nhau trở về, ngồi một bên từng tiếng từng tiếng gọi Tĩnh Đức, vừa lái xe đưa cậu đi đông đi tây, thường thường phải mất rất lâu mới có thể về đến nhà, khi đó cậu thường sợ hãi bất an, luôn bị những cơn ác mộng quẩn lầy làm cho u mê, lúc đi theo bên cạnh Cố Thanh Nhượng vẫn luôn chỉ biết cúi đầu.

Kết quả, cậu đã bỏ lỡ mất bao nhiêu thời gian.

Mỗi khi nghĩ về quá khứ, Du Tĩnh Đức lập tức lại hối hận.

Hiện tại, khi cậu muốn ngẩng đầu lên nhìn tư lệnh, tư lệnh đã không còn thích cậu nữa, cũng sẽ không thân mật gọi cậu là Tĩnh Đức.

Cậu không dám mong tư lệnh thích cậu, chỉ cần một ánh mắt của tư lệnh, cũng đủ để nửa cuộc đời còn lại của cậu không rời khỏi tư lệnh.

Trước kia không nói, bắt đầu từ lúc này trở đi...

Cậu sẽ đối với tư lệnh thật tốt thật tốt.

Cậu chắc chắn cả cuộc đời này của mình chỉ có mình Cố Thanh Nhượng.

Cậu nguyện ý, cậu thích.

Một đường im lặng, Cố Thanh Nhượng còn chưa kịp mua nhà mới, vì vậy vẫn đang ở căn nhà tầng cho thuê. Kém xa căn nhà rộng lớn với phong cách cổ kính sang trọng ngày trước, ban đầu hắn còn tưởng bản thân phải mất bảy tám năm mới có thể trở về, cũng có thể sẽ không trở lại, cộng với việc không muốn có bất kỳ chuyện gì liên quan đến Du Tĩnh Đức, cho nên quả quyết lưu loát bán nó đi.

Ai ngờ, hắn lại trở về sớm như vậy, nhất thời cũng không kịp chuẩn bị.

Nhưng mà cũng đủ rồi.

Không biết nghĩ đến cái gì, gương mặt của Cố Thanh Nhượng nở một nụ cười, sau đó hắn nhảy bén nhận ra có một đôi ánh mắt vẫn luôn nhìn hắn đầy nóng bỏng.

Còn nóng hơn cả trong quá khứ.

Hắn không hiểu Du Tĩnh Đức.

Cho nên dứt khoát không đi phí tâm đi suy nghĩ.

Đến nhà trọ, Cố Thanh Nhượng không quan tâm Du Tĩnh Đức thế nào, hắn nhất thời quên mất còn có một người như vậy, vừa vào cửa liền có ý định trực tiếp đóng lại, nhưng ngay sau đó có một cánh tay nhanh chóng chen vào giữa cửa, Cố Thanh Nhượng nhú mày, thấy Du Tĩnh Đức mặt đầy hốt hoảng nhìn hắn “Tôi, tôi còn chưa vào...”

Cố Thanh Nhượng ngậy người một lúc lâu, mở cửa nhà, nghiêng người sang để cậu đi vào, nhưng vẫn nhìn mặt “Căng thẳng cái gì, tôi vẫn có thói quen một mình một người, cửa đóng thì cậu đứng ở bên ngoài gọi tôi là được, vừa rồi làm như vậy làm gì, không cần cánh tay nữa?”

Du Tinh Đức cúi gầm mặt xuống, cậu cho rằng bản thân lại bị bỏ rơi, loại cảm giác đó cậu không muốn nhận thêm một lần thứ hai.

Cố Thanh Nhượng cười lạnh một tiếng “Đã nói không cần lo lắng, tôi đã đồng ý với Trần tướng quân.”

“Tuân lệnh, tư lệnh.”

Du Tinh Đức nhin xuống cảm giác chua xót trong lòng, cung cung kính kính trả lời.

Kết quả còn chưa đi về phía trước được mấy bước, trên lầu bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân dồn dập, Cố Thanh Nhượng dừng chân một cái, lúc ngẩng đầu lên đã đổi sắc mặt thành bộ dạng vừa ôn nhu vừa bất đắc dĩ.

Du Tinh Đức ngẩn người, nhìn theo ánh mắt của hắn, chỉ thấy một cục thịt tròn vo trắng trắng đang rộng hai tay vội vội vàng vàng chạy từ trên bậc thang xuống, vừa dùng giọng nói thanh thúy gọi Cố Thanh Nhượng —

“Ba!”

Cố Thanh Nhượng vội vàng đi nhanh về phía trước đón, ôm lấy cục thịt trắng trắng tròn tròn, cười híp mắt xoa xoa đầu cô bé một cái “Chạy xuống nhanh như vậy, ngã thành xấu xí thì làm sao bây giờ?”

Cục thịt trắng trắng tròn tròn môi đỏ răng trắng, gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nhú lại, bất mãn nói “Rõ ràng buổi sáng ba còn nói Tiểu Long là cô bé dễ thương nhất! Người lớn thật sự là thay lòng thay luôn cả tim!”

“Được được được, không thay đổi không thay đổi, Tiểu Long bây giờ vẫn là cô bé dễ thương nhất.”

Cục thịt trắng trắng tròn tròn lúc này mới nặng nề gật đầu một cái, học bộ dáng của Cố Thanh Nhượng, xoa xoa tóc của hắn một cái, nghiêm túc nói “Ba cũng là người ba xinh đẹp nhất thiên hạ!”

Cố Thanh Nhượng chớp mắt ” Đẹp không phải là từ dùng để chỉ nam nhân, ngày mai ta phải nhờ lão sư dạy dỗ lại vốn từ tiếng Trung của ngươi thật tốt mới được...”

Sắc mặt của Tiểu Long nhất thời khổ sở, cô bé đang định nói gì đó, bỗng nhiên nhìn thấy còn có một chú đứng ở bên cạnh, theo thói quen rúc vào bên trong ngực của Cố Thanh Nhượng, nhỏ giọng dò hỏi “Ba, chú đó là ai, nhìn chú ấy.... thật sự hung dữ.”

Cố Thanh Nhượng lúc này mới nhớ tới bên cạnh còn có một Du Tinh Đức, nhưng mà, gương mặt của Du Tinh Đức thật ra nhìn thì chỉ thấy anh tuấn, mắt to, lẽ ra cậu ta phải được trẻ con thích mới đúng, làm sao lại là hung ác?

Hắn nhìn một cái, lập tức cau mày kêu lên “Du Tinh Đức!”

Du Tinh Đức lúc này mới ở trong mộng bừng tỉnh, từ lúc cô bé kia gọi Cố Thanh Nhượng là ba, cậu vẫn nhìn chăm chăm cô bé, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt cố chấp điên cuồng, bất tri bất giác lộ ra sắc mặt đáng sợ.

Cậu định nở một nụ cười, nhưng cơ mặt lại nhin không được co quắp, cuối cùng cậu dùng ánh mắt khổ sở nhìn Cố Thanh Nhượng, run rẩy hỏi “Cô bé, cô bé là gì của ngài?”

Ánh đèn của tầng một căn nhà hết sức ấm áp, trong nháy mắt, toàn thân Du Tinh Đức giống như bị bao trùm trong khoảng tối, bóng tối khiến người ta không nhìn rõ bộ dáng của cậu, nhưng có thể cảm nhận được cả người cậu tản ra một loại không khí lạnh lẽo tuyệt vọng.

Cố Thanh Nhượng đối với bộ dạng cậu lúc này cũng cảm thấy khó hiểu.

Nhưng mà cục thịt trong lòng hắn đã sợ đến mức run lấy bầy, Cố Thanh Nhượng lạnh lùng đi lên đầu, cho đến khi Tiểu Long không còn nhìn thấy Du Tinh Đức, hắn mới cúi đầu xuống, nhìn Du Tinh Đức đang đứng ở phía dưới, nói “Đây là con gái tôi, tôi là cha của nó, cậu nói, mối quan hệ này là như thế nào?”

Du Tinh Đức gần như nghe thấy âm thanh nội tâm đang điên cuồng phá vỡ.

20. Chương 20

Căn nhà tầng không lớn, nhưng cũng có đủ phòng. Cố Thanh Nhượng sắp xếp phòng cho Du Tinh Đức xong, cũng không tiếp tục để ý đến cậu nữa.

Hắn thật sự không thích bị người khác ép buộc.

Du Tinh Đức biết điều này, không dám có bất kỳ một chút bất mãn nào, cậu đã là một con chó chạy vào ngõ cụt phải quay lại cắn người, nếu như cứ như vậy mà không được gặp lại tư lệnh lần nữa, còn không bằng làm ác một chút.

Cậu không phải không làm được, không phải chỉ có mình tư lệnh là người từng đi qua chiến trường.

Nhưng mà tối hôm đó, cậu nằm trên giường một đêm không ngủ.

Chỉ cần nhắm mắt lại, trong đầu sẽ xuất hiện hình ảnh tư lệnh đứng chung với người đàn bà khác, điều này cũng đủ khiến cho cậu nóng nảy vô cùng, không kiềm chế được, thật may trong ngôi nhà này không có vết tích của người đàn bà khác, nếu không cậu cũng không biết bản thân sẽ làm ra chuyện gì.

Mặc dù là vậy —

Ghen tị, căm ghét, hai loại cảm xúc này còn đang lẫn lộn thay nhau lượn lờ trong đầu cậu.

Ghen tị người phụ nữ đã từng ở cùng một chỗ với tư lệnh, ghen tị bản thân trong quá khứ ngu xuẩn nhưng đã từng được tư lệnh yêu thương.

Căm ghét một Du Tinh Đức đã từng dầy xéo cảm tình của tư lệnh, khép kín cảm xúc trong thế giới của chính mình.

Thật ra thì Du Tinh Đức chỉ cần bình tĩnh lại, cẩn thận quan sát liền sẽ phát hiện, cô bé kia có sợi tóc màu vàng bạch kim nhàn nhạt, ngũ quan mặc dù tinh xảo xinh đẹp, nhưng rõ ràng không có bất kỳ một đường nét nào giống Cố Thanh Nhượng, thậm chí còn không giống con lai, nhưng hiện tại cậu đã tắc vuông đại loạn. (N/A: đại khái đã nóng nảy rồi ý.)

Lúc trời còn chưa sáng, Du Tinh Đức đã đi tới phòng bếp.

Đến khi mặt trời nhô lên từ phía đằng đông, Du Tinh Đức nghe được âm thanh cô bé kia lầu bầu nói rằng còn muốn ngủ thêm chút nữa, rồi sau đó cậu thấy Cố Thanh Nhượng ôm cô bé kia xuất hiện ở cửa phòng bếp.

Cố Thanh Nhượng nhàn nhạt liếc nhìn cậu một cái “Tối hôm qua cậu ngủ không ngon.”

Du Tinh Đức âm thầm giật mình, lắc đầu một cái “Không phải, ngủ rất ngon, tôi vẫn có thể ở lại đây.”

“Nga.” Cố Thanh Nhượng một tay ôm cô bé, một tay lấy nồi chuẩn bị làm bữa sáng, rồi sau đó ngậy người “Cậu dậy từ lúc nào?”

Du Tinh Đức vội vàng đi lấy bát đũa “Mới vừa dậy chưa được bao lâu.”

Cô bé nhỏ ôm cổ ba của mình cọ cọ một cái, nhìn Du Tinh Đức nói “Chú ấy nói dối, vành mắt của chú ấy đen xì.”

“Không phải, không phải, chú chẳng qua là trời sinh!”

Rồi sau đó, cậu bỗng nhiên kịp phản ứng, lảng lảng nhìn cô bé, cậu vốn tưởng rằng cô bé này sẽ bởi vì chuyện tối hôm qua mà sợ cậu.

“Con bé rất hay quên, cậu không cần lo lắng.” Cố Thanh Nhượng thuận tay múc thêm cho cậu một bát cháo “Đến đây đi.”

Du Tĩnh Đức thụ sủng nhược kinh đứng im tại chỗ, Cố Thanh Nhượng nhìn cậu đầy khó hiểu “Cậu làm sao? Bản thân làm mà không muốn ăn sao?”

“Không, không phải vậy!” Du Tĩnh Đức vội vàng lắc đầu, bước nhanh đến bưng bát cháo ở trong tay.

Cố Thanh Nhượng cúi đầu nhéo gương mặt mập mạp của cô bé kia một cái “Tiểu Long, nhanh tỉnh dậy, thầy giáo một lát nữa sẽ đến.”

Vừa nghe đến hai từ thầy giáo, Tiểu Long lập tức nhăn mặt “Ba, con nghe không hiểu thầy nói gì!”

Cố Thanh Nhượng cười vuốt vuốt tóc cô bé “Từ từ nghe sẽ hiểu.”

Tóc của Tiểu Long hơi xoăn nhẹ, dài đến bả vai, vừa bị hấn làm như vậy, cả đầu đều loạn rối tinh rối mù, hồng bét, Tiểu Long bắt mẫn lắc lắc đầu, nhưng lại không biết làm thế nào để giải quyết vấn đề này, mặt mày ủ dột, ngồi ở trong lòng Cố Thanh Nhượng để hấn dứt từng múng cháo.

Đây là hấn quan tâm cô bé, hoàn toàn bỏ quên bên cạnh còn có một Du Tĩnh Đức.

Tiểu Long vẫn còn đang rầu rĩ về mái tóc của mình.

Cố Thanh Nhượng lại hoàn toàn không thèm để ý, một con ngựa thì một con ngựa, cảm ơn cậu dậy sớm làm bữa sáng là một chuyện, hấn lười để ý cậu lại là một chuyện khác.

Một thời gian dài trôi qua, Du Tĩnh Đức đều cẩn trọng mà đi theo làm việc bên người Cố Thanh Nhượng, trong mắt cậu không thể có bất kì một người nào khác, chỉ tràn ngập hình ảnh của một mình Cố Thanh Nhượng. Cậu vẫn trầm mặc ít nói như trước, chỉ cần có thể nhìn Cố Thanh Nhượng một cái, cậu đều cảm thấy hạnh phúc không dứt. Thậm chí, có lúc Du Tĩnh Đức hoảng hốt khi cảm thấy bản thân dường như được trở lại quá khứ, trừ việc bên cạnh xuất hiện thêm một cô bé.

Mỗi khi trời về khuya, cậu sẽ ghen tị đến mức nổi điên.

Tiểu Long rất đáng yêu, dù sao cũng là con gái của tư lệnh, nhưng cứ nghĩ đến việc có một người phụ nữ sinh Tiểu Long cho tư lệnh, một khi nghĩ đến đây, Du Tĩnh Đức liền không có cách nào chìm vào giấc ngủ.

Cậu cũng không dám trực tiếp đến gần Tiểu Long.

Cậu biết, có lúc cậu ghen tị đến không khống chế được, sắc mặt sẽ trở nên đáng sợ, cậu lo lắng sau khi hù sợ Tiểu Long, tư lệnh sẽ đuổi cậu ra ngoài.

Nhưng cậu biết làm một ít đồ ăn ngon dùng để lấy lòng Tiểu Long, đáng tiếc, Tiểu Long thích quần ba của cô bé, đối với người khác cũng không quá để ý, vì vậy, trong đầu nàng Du Tĩnh Đức vẫn là một người xa lạ.

Cho đến một ngày, Cố Thanh Nhượng có việc đi ra ngoài, Tiểu Long lắc lắc đuôi tóc tìm Du Tĩnh Đức đang nấu cơm, kéo kéo mái tóc trên đỉnh đầu của mình, nói “Chú, con khó chịu.”

Du Tĩnh Đức cả kinh, vội vàng ngồi xổm xuống hỏi cẩn thận tỉ mỉ “Đâu, khó chịu ở đâu?”

Tiểu Long vỗ vỗ mặt của mình một cái “Con không nhìn thấy gì cả!”

Du Tĩnh Đức suy nghĩ một hồi, lúc này mới hiểu được Tiểu Long đang nói rằng tóc của cô bé quá dài, che mắt.

Tay của cậu run rẩy, do dự chạm vào cô bé một cái, Tiểu Long mắt híp, kéo lấy tay cậu, cau mày nói “Chú! Con khó chịu!”

Du Tĩnh Đức dè dặt dắt cô bé đến bên cạnh ghế dài, để cô bé ngồi yên, sau đó đi tìm hai sợi dây nhỏ màu đỏ, lấy từng sợi từng sợi tóc của Tiểu Long vào lòng bàn tay, cuối cùng cuộn thành hai cái cục nắm nhỏ nhỏ.

Tiểu Long lập tức hớn hở, ngồi ở trong lòng Du Tĩnh Đức cười khanh khách.

Du Tĩnh Đức mím môi, không nhìn được ghen tị, hỏi “Tiểu Long, mẹ cháu là người như thế nào?”

“Mẹ con?” Tiểu Long khó hiểu chống cằm nói “Con không có mẹ a, tại sao mọi người đều thích hỏi như vậy, con là được ba nhận nuôi.”

“Nhận, nhận nuôi?!” Trái tim của Du Tình Đức bỗng nhiên đập rộn lên.

“Đúng vậy, ba nói với con như vậy, khi đó ba vừa mới tới bệnh viện, vốn dĩ bệnh viện đang nuôi con, bởi vì không tìm thấy người sinh con ra, nhưng mà bệnh viện cũng không thích vẫn luôn nuôi con, sau đó ba liền thuận tiện nhận con về nuôi. Lúc ba nói như vậy, con cũng rất tức giận, nhưng mà ai bảo ba đối với con tốt như vậy, sau này con lớn lên, cũng phải đối tốt với ba.” Nói xong, Tiểu Long nhíu mày, từ lúc cô bé nhắc đến bệnh viện, cô bé liền phát hiện toàn thân Du Tình Đức bắt đầu run rẩy “Chú, làm sao chú lại run như thế, rất lạnh sao?”

Du Tình Đức cúi đầu, nghẹn ngào hỏi “Tư lệnh ở nước ngoài có khỏe không?”

“Không hiểu.” Tiểu Long lắc đầu một cái, rồi sau đó mắt hững hờ nói “Nhưng mà có một đoạn thời gian ba rất hay bị đau, ba đau con sẽ rất khổ sở, khiến cho con không dám rời khỏi ba nửa bước.”

“Tư lệnh, có người chiếu cố tư lệnh không? Một ngày có ăn đủ ba bữa, có ăn đúng giờ hay không? Có.... nở nụ cười không?”

“Đương nhiên là có rồi, con cùng với ba ăn cơm, mỗi ngày đều phải nhìn chăm chăm ba, hơn nữa ba không vui con cũng không vui, ba xinh đẹp như vậy, không cười thì thật là đáng tiếc!”

“Tốt, quá tốt... Ô...”

Trong nháy mắt, Tiểu Long đột nhiên cảm giác bản thân bị ôm chặt lấy, cô bé không vui, nhưng vùng vẫy giãy giụa mãi không ra, rồi sau đó bỗng nhiên nghe thấy Du Tình Đức vừa khóc vừa nói “Cảm ơn Tiểu Long vẫn luôn ở bên bồi tư lệnh, chú, chú thật sự hận chính mình, rõ ràng chú phải ở bên cạnh chăm sóc cho tư lệnh, khi đó, tư lệnh nhất định rất khổ sở, nhất định rất khó chịu...”

Cậu vĩnh viễn không có khả năng trở lại đoạn thời gian mà bản thân đã lãng phí.

Tư lệnh không còn thích cậu là đúng, không muốn nhìn thấy cậu nữa, cũng đúng.

Cậu không biết gì cả, bỏ lỡ toàn bộ mọi thứ.

Du Tình Đức, tại sao người có thể ngu như vậy.

Nước mắt lạch tạch rơi xuống, Tiểu Long nặng nề thở dài, làm bộ, vỗ vỗ đầu của cậu, nói “Đừng khóc nữa, đừng khóc nữa, ba vẫn còn có con đang chiếu cố đâu!”

Tiếng khóc của Du Tình Đức càng lúc càng lớn, Tiểu Long lắc đầu, cũng không động nữa, trong lòng lại cảm thấy chú này người lớn như vậy mà làm sao vẫn còn thích khóc hơn cả cô bé, suy nghĩ một lúc, cô bé lại cảm thấy tự hào, Tiểu Long còn giỏi hơn người lớn gấp trăm lần!

21. Chương 21

Cố Thanh Nhượng đi đến tối mịt mới trở về.

Hắn đến nhà Sở Hoa một chuyến.

Sở Hoa không phải quân nhân, nhà y là dân kinh doanh, mối quan hệ của hai người bọn họ từ nhỏ đến lớn vốn không tệ, không kém anh em ruột thịt là mấy. Lần này hắn tìm y, chính là muốn nhờ Sở Hoa suy nghĩ tìm kiếm xem gần đây có căn nhà nào tốt không, hắn một mình ở nơi đó cũng không ngại, nhưng bên cạnh hắn còn có một cục thịt trắng trắng tròn tròn, về tình về lý, cũng vẫn phải đến nhà Sở Hoa một chuyến.

Sở Hoa thật sự quan tâm Cố Thanh Nhượng, vừa gặp mặt đã nhìn hắn chăm chú một lúc lâu, hỏi lung tung này kia, Cố Thanh Nhượng cảm chén trà cười như không cười “Lần trước, lúc tôi trở về vẫn chưa nhìn đủ?”

Sở Hoa khoát tay chặn họng hấn “Làm sao đủ được, tư lệnh của tôi đứng một mình ở nơi đó khác gì chúng tinh phủng nguyệt, những nhân vật nhỏ như chúng tôi chen lấn làm sao qua được a? Đúng không phu nhân?”

Cho Linh những năm này, khí chất càng lúc càng đoan trang ưu nhã, nàng vừa mới dỗ con trai đi ngủ, nghe vậy cũng gật đầu một cái “Tư lệnh vốn là chúng tinh phủng nguyệt, nhưng anh chen qua để làm gì, anh có một mặt trời là em còn chưa đủ?”

Sở Hoa cười hắc hắc, gãi gãi sống mũi, nhìn Cố Thanh Nhượng nói “Cậu nhìn vợ tôi thật sự là khéo miệng.”

Cố Thanh Nhượng uống một hớp trà “Vậy cậu phải gọi tôi một tiếng đại ca, dẫu sao thì tôi cũng đã nhận Cho Linh làm nghĩa muội.”

Sở Hoa cũng không ngại, cà lơ phát phơ đáp một tiếng “Được rồi, đại ca.”

Cho Linh, ba năm rồi đây là lần đầu tiên nhìn thấy Cố Thanh Nhượng, không nhịn được nhìn đi nhìn lại đôi chân của hấn, hỏi vấn đề y như những người khác “Chân thật sự khỏi hấn?”

Cố Thanh Nhượng nhàn nhạt gật đầu một cái.

Tâm của đàn bà rất nhỏ, Cho Linh không thể suy nghĩ nhiều hơn.

“Ba năm ngoài ở nước ngoài, cuộc sống thật sự không tốt sao?”

Vừa dứt lời, toàn bộ phòng khách yên tĩnh.

Sắc mặt của Sở Hoa nghiêm túc, Cố Thanh Nhượng hơi híp mắt, không kìm được lại nhớ lại một chút.

Nước ngoài đương nhiên không tốt bằng quê nhà.

Những người làm quân nhân như hấn, cả đời dăng hiến ra ngoài, chỉ biết ra trận giết địch, làm sao biết học ngoại ngữ. Cuộc sống ban đầu không quen, cho dù có người chăm sóc, vẫn không khỏi gặp phải chút phiền toái.

Thêm nữa, nỗi buồn tương tư quả thật tệ hại, hấn mất một đoạn thời gian rất dài không bình tĩnh.

Chờ đến đoạn thời gian sau đi vào bệnh viện chữa trị, thậm chí có khi hấn tỉnh dậy lúc nửa đêm, mơ thấy chân mình không còn nữa, lật đật đưa tay đi sờ, mò tới một đôi chân hoàn toàn không có cảm giác, lại bắt đầu hoài nghi có thật sự là chữa khỏi được hay không.

Có một lần, có thầy thuốc nhìn sai thông tin của bệnh nhân, mặt đầy tiếc nuối cùng trịnh trọng, đưa tay vỗ lên vai hấn, nói với hấn “Tôi nghĩ chân cậu nên cắt đứt đi là tốt nhất.”

Khi đó Cố Thanh Nhượng đã nghe hiểu được ngôn ngữ của quốc gia này, hấn trầm mặc một lúc, mặt không thay đổi, hất tay của bác sĩ ra “Xin lỗi, tôi không đồng ý.”

May mà, sau đó hấn nhận nuôi Tiểu Long, cô bé thảm hề hề nằm ở mép giường của hấn, nói “Ba không đau, Tiểu Long cũng sẽ hết đau.”

Ba năm qua, thật sự có rất nhiều lúc, cả thể xác và tinh thần của hấn đều mệt mỏi.

Hấn không trách Du Tĩnh Đức.

Chẳng qua hấn đã quên cậu.

Thỉnh thoảng, lúc nửa đêm hấn nhớ tới cậu liền cảm giác tràn đầy khổ sở, tại sao phải nhớ đến cậu?

Quá đau khổ.

Không có được chính là không có được, lâu ngày, hấn đã không còn cần phần tình cảm của Du Tĩnh Đức.

Hấn còn có thể nhận được nhiều hơn, không nhất thiết phải đeo bám không buông.

Cố Thanh Nhượng thoát khỏi những ký ức, chậm rãi đặt ly trà xuống bàn “Đều đã trải qua rừng sủng mưa đạn, cuộc sống bên đó cũng chẳng là gì.”

Nghe được lời này, Sở Hoa mất hứng, y nhủ mày “Tôi chưa từng lên chiến trường, nhưng chuyện này và chuyện kia là hai chuyện khác nhau, cậu chính là như vậy, làm người không nên cứng rắn quá, ba năm không phải ba ngày, tôi chỉ giả thiết, lời nói khó nghe, vạn nhất bên kia xảy ra tai ương gì đó, cậu, cậu chết tha hương thì làm thế nào?!”

Cố Thanh Nhượng nhướn mày “Tôi đây không phải đã trở lại? Nếu thật xảy ra vạn nhất –”

Hắn cup mắt, giống như là đang suy nghĩ khoảng cách dài ngắn.

“Hồn phách của tôi cũng sẽ vượt qua thiên sơn vạn thủy bay trở về.”

“Cho nên không cần quá lo lắng, tôi bắt buộc phải đi, cậu nhìn Cho Linh năm đó vốn là một cô nàng yếu điệu, bây giờ cũng biến thành bộ dạng ngày hôm nay, tôi là một đại nam nhân, ngâm thìa vàng ra đời, nếu thua ở những chuyện nhỏ nhặt như này, chẳng phải là quá mất mặt?”

Sở Hoa còn muốn nói thêm gì, nhưng Cho Linh dè y lại, lắc đầu không cho Sở Hoa nói.

“Tư lệnh là người như vậy, nếu đã đi tới hôm nay, anh nói thêm nữa, ngài sẽ cảm thấy anh đang sỉ nhục ngài.”

Sở Hoa nhìn Cố Thanh Nhượng một cái, bất đắc dĩ thở dài.

22. Chương 22

Nói tới nói lui, cuối cùng hai người đem đề tài lượn quanh cuộc sống hàng ngày, khi Sở Hoa biết trong nhà Cố Thanh Nhượng có thêm một cô con gái nhỏ, y suýt nữa giật mình, đề tài lại tiếp tục lượn vòng quanh.

Rồi sau đó Sở Hoa nhắc tới căn nhà cũ của Cố Thanh Nhượng.

“Sau khi cậu đi Du Tinh Đức đã mua lại căn nhà đó rồi, những năm vừa rồi cậu ta cũng rất nghèo, nếu cậu nhìn những căn nhà khác đều không ưng ý, tôi thấy Du Tinh Đức chắc cũng chẳng dùng đến căn nhà đó, bằng không, cậu bảo cậu ta mua lại là được.”

Cố Thanh Nhượng dừng một chút, lắc đầu “Nếu cậu ta thiếu tiền, tôi sẽ xem xét giúp cậu ta một chút, còn về căn nhà kia, cậu ta mua liền mua, để sau này cho cậu ta lấy vợ sinh con dùng đi.”

“Lấy vợ sinh con?” Sở Hoa nhìn hắn đầy thâm ý “Chỉ sợ sẽ không xuất hiện cái ngày đó, tôi thấy người cậu ta nhất quyết muốn chung sống là cậu.”

Cố Thanh Nhượng nhìn nhìn sắc trời, cũng không còn sớm nữa “Cậu suy nghĩ nhiều, cậu ta là cái dạng người cố chấp, tôi không biết cậu ta ngoài việc báo ân ra thì còn việc gì nữa, huống chi tình cảm của tôi dành cho cậu ta cũng phai nhạt.”

Hắn đứng dậy, Cho Linh hỏi “Còn sớm vậy đã về rồi?”

Cố Thanh Nhượng cười cười nói “Sở Hoa đều có em và thằng nhỏ ở nhà an an ổn ổn chờ đợi, tôi cũng không phải vì tiểu quỷ nhà tôi về sớm một chút sao.”

Thấy Sở Hoa còn muốn tiếp tục đề tài vừa rồi, hắn xua tay với Sở Hoa một cái, nói “Được rồi, không bàn những chuyện kia nữa, tôi bây giờ không có hứng thú nữa.”

Sở Hoa nhún nhún vai “Được rồi, thật là, về sớm như vậy, một thời gian nữa tôi sẽ đến chỗ đó tìm cậu.” Vừa nói, vừa đưa Cố Thanh Nhượng ra cửa, Cố Thanh Nhượng khoát tay với y một cái, dần dần đi xa.

Sở Hoa nhìn bóng lưng của hắn dưới sắc trời âm đạm có vẻ cô đơn, thở dài, nói với Cho Linh “Anh thật sự lo cho tư lệnh, nhìn dễ nói chuyện, thật ra trong xương lại vô cùng cứng rắn.”

Cho Linh suy nghĩ một chút “Hai ngày nữa em đi xem xét một chút xem có cô gái nào tốt giới thiệu cho tư lệnh.”

“Cũng được.”

Cố Thanh Nhượng lại không nghĩ nhiều như bạn hân.

Lúc đi hân không lái xe, bây giờ chỉ có thể tự mình đi bộ, vốn dĩ có thể đứng dậy đã đủ khiến hân vui vẻ, có thể đi mấy bước cũng là mấy bước, bên người không có ai, hân cũng có thể tự mình vui sướng.

Nhưng mà, hân vẫn còn không quên trong nhà còn có một tiểu nha đầu đang chờ hân, nghĩ đến đây, bước chân liền nhanh hơn.

Tất nhiên, hân cũng không quên mua quế hoa cao mà tiểu nha đầu thích ăn.

Kết quả, còn thiếu vài bước nữa là đến cửa nhà, cửa liền mở ra từ bên trong, tiểu nha đầu không thèm đi dép nhảy vọt tới trước mặt hân, đưa tay muốn ôm.

“Ba! Ba về thật muộn!”

“Mua quế hoa cao cho con đi.” Cố Thanh Nhượng ôm cô bé để cô bé ngồi trên cổ “Có phải Tiểu Long béo lên đúng không?”

Tiểu Long mím môi, đưa tay che kín ánh mắt của hân “Con mới không béo lên, ba hôm nay không phát hiện Tiểu Long nặng hơn đúng không?”

“Ba còn chưa nhìn kỹ Tiểu Long đã vội bế con ngồi lên trên cổ, đợi sau này ba con mọc thêm một đôi mắt ở sau gáy là có thể nhìn thấy.” Cố Thanh Nhượng bị che mắt cũng không ngại, cười híp mắt, dựa theo trí nhớ đi vào trong nhà, vì vậy hân cũng không phát hiện bên trong có người đang vội vã chạy ra.

Tiểu Long thật sự thích làm tóc, Du Tĩnh Đức giúp cô bé tết tóc đủ kiểu một ngày dài cô bé mới miễn cưỡng hài lòng để cậu đi nấu cơm tối, kết quả, Du Tĩnh Đức bỏ lỡ khoảnh khắc đón Cố Thanh Nhượng về nhà, cậu nghe tiếng cửa, vội vã chạy ra, còn chưa kịp chạy ra đến cửa, liền trực tiếp chạm mặt Cố Thanh Nhượng đang đi vào.

Cố Thanh Nhượng không nhìn thấy cậu, chân của cậu cũng không kịp phanh lại.

“Ôi chào!” Tiểu Long kêu một tiếng “Ba và chú sắp va vào nhau rồi!”

Vừa dứt lời, Cố Thanh Nhượng nhay bèn nhận ra phía trước đang có người xông lại, còn chưa kịp tránh, liền bị người kia gượng gạo va vào.

Cố Thanh Nhượng giữ chặt Tiểu Long, bản thân thì cố gắng đứng vững tại chỗ, bị đụng cho cả vai đau nhói.

Du Tĩnh Đức cả người cứng đờ, không dám tin ngược mắt nhìn hân, đôi mắt tròn to đầy kinh ngạc. Tiểu Long ngồi ở trên cổ Cố Thanh Nhượng bị lung lay, nghĩ rằng bản thân sắp ngã xuống, sợ hãi ôm lấy Cố Thanh Nhượng không dám động.

Tầm mắt của Cố Thanh Nhượng vẫn là một mảnh tối đen.

Dừng một chút, hân đưa tay vỗ nhẹ nhẹ Tiểu Long mấy cái “Đừng sợ, sẽ không để Tiểu Long ngã xuống.”

Rồi sau đó, hân nhíu mày, đẩy Du Tĩnh Đức một cái.

Du Tĩnh Đức mím môi, không phản ứng.

Sắc mặt Cố Thanh Nhượng hơi trầm xuống, nhưng hân vẫn nguyên ý nói chuyện nhẹ nhàng với cậu “Buông ra, tôi mua quế hoa cao cho hai người, lát nữa cậu cũng cùng ăn đi.”

Trong giây tiếp theo, một đôi tay ôm chặt lấy bờ vai của hân, là Du Tĩnh Đức ôm hân.

Cậu không ngại chân của Tiểu Long vẫn đang vắt ở bên cổ của Cố Thanh Nhượng, lúc ôm hân giống như ôm lấy cả hai người, cúi đầu, cái trán đặt ở cằm của Cố Thanh Nhượng.

Tư thế của hai người đều rất không tự nhiên.

Tiểu Long đưa tay sờ sờ mặt Cố Thanh Nhượng, gương mặt này là gương mặt vô cảm, thậm chí có chút lạnh nhạt.

“Ba mắt húng.”

“Chú, chú mau buông tay, chú đang làm ba con đau.”

Du Tinh Đức thở hổn hển, cậu trầm mặc một hồi, đối với nhiệt độ cơ thể của Cố Thanh Nhượng tràn ngập sự quyền uy.

Rồi sau đó, cậu ngẩng đầu lên, lẳng lặng nhìn đôi mắt u ám lạnh đậm của Cố Thanh Nhượng, cậu nhìn thấy gương mặt vì thống khổ và hối hận mà trở nên vụn vỡ của chính mình trong đôi mắt của hắn.

“Đúng vậy, tôi khiến cho tư lệnh cảm thấy đau, nếu như người kia là tôi thì tốt, người bị bức tường đổ đè gãy chân là tôi, người yêu thương tư lệnh rồi bị thương tâm là tôi, một thân một mình đi ra nước ngoài chịu đựng sự thống khổ hành hạ cả ngày lẫn đêm là tôi.... Ít nhất, tư lệnh sẽ không cảm thấy thống khổ, toàn bộ cảm giác đau đớn ấy đều để tôi đến chịu đựng là được rồi.”

Tiểu Long không hiểu, cho nên nghiêng đầu, không hiểu cậu đang nói gì.

Cố Thanh Nhượng nhíu mày, dùng cùi chỏ đẩy cậu ra, tiện tay ném cho cậu một phần quế hoa cao, rồi sau đó ôm Tiểu Long đi lên tầng, từ đầu tới cuối chỉ để lại một câu nói.

“Đừng chạm vào ta.”

23. Chương 23

Tiểu Long vẫn chưa quá lớn, Cố Thanh Nhượng lo rằng để cô bé ở nước ngoài lâu, trở về quốc nội sẽ khó hòa nhập với đám trẻ, cho nên tìm một ngôi trường tốt, nhờ người đăng ký cho cô bé đi học.

Nhưng mà gần đây Cố Thanh Nhượng cùng với vài người bạn hợp tác làm ăn, cũng không thể lúc nào cũng chú ý cô bé được, vì vậy nhiệm vụ chiếu cố Tiểu Long liền rơi vào tay Du Tinh Đức. Ngày ngày, Cố Thanh Nhượng ra ngoài từ rất sớm, Du Tinh Đức ở trên tầng nhìn bóng dáng hắn rời khỏi, sau đó mới đi gọi Tiểu Long dậy. Cậu biết bản thân sẽ khiến cho Cố Thanh Nhượng mất hứng, vì vậy trong khoảng thời gian này cơ bản sẽ không lảng vảng trước mặt hắn làm hắn chướng mắt.

Tiểu Long làm nũng không muốn thức dậy, Du Tinh Đức nửa kéo nửa ôm cố gắng gọi tiểu nha đầu này dậy, cẩn thận rửa mặt chải đầu cho cô bé, lại đút cho cô bé ăn bữa sáng, dẫn cô bé đến trường học.

Thầy cô trong trường nghe nói là con gái của Cố Thanh Nhượng, đã chờ từ sớm.

Tiểu Long thấy bản thân phải đến một chỗ xa lạ ở cả một ngày, lập tức mếu máo không muốn đi, gắt gao ôm Du Tinh Đức không chịu buông tay. Du Tinh Đức cũng lo lắng cô bé không thích ứng được, khuyên can mãi, quyết định cuối cùng sẽ đứng đợi ở bên ngoài, cho đến khi cô bé tan học sẽ cùng về.

Thầy giáo trong trường nghe cậu nói vậy, kinh ngạc nhìn cậu một cái.

Bản thân Du Tinh Đức theo thói quen để mặt nghiêm túc, Tiểu Long ban đầu cũng không thích đến gần cậu, bây giờ cậu cứ như vậy, dùng gương mặt đó nhìn thầy giáo trong trường một cái, đối phương lập tức thu hồi ánh mắt, bất đắc dĩ dắt Tiểu Long vào lớp.

Cậu đưa mắt nhìn Tiểu Long vẫn dùng dáng không chịu đi vào, rồi sau đó tìm được một vị trí để Tiểu Long có thể nhìn thấy cậu, đứng ở đó yên tĩnh chờ đợi.

Lúc hai người đi vào, sắc trời vẫn còn sớm, Du Tinh Đức đứng tại chỗ đoan đoan chính chính, gần giống như một cọc người gỗ không thể nhúc nhích. Kết quả, một khoảng thời gian sau, bầu trời bắt đầu âm đạm, không có dấu hiệu sáng lên, ngay sau đó, từng bông từng bông tuyết nhẹ nhàng rơi xuống.

Ven đường có một bác gái trung niên bán bánh bao nhìn thấy thế, quát một tiếng “Chàng trai, tuyết rơi rồi, cậu đứng ở chỗ đó làm gì? Nhanh đi về đi.”

Du Tình Đức đưa mắt nhìn Tiểu Long đang ngồi ở trong lớp, tiểu nha đầu kia hai tay đút vào trong bàn, không an lòng mà liếc nhìn ngoài cửa sổ, nhìn thấy bên ngoài tuyết rơi, ánh mắt lại lo lắng, khi chạm phải ánh mắt của Du Tình Đức, do dự chốc lát, đưa tay lên vẫy vẫy cậu, tỏ ý cậu về nhà đi. Trong lòng cậu mềm nhũn, đây là con gái của tư lệnh, là đứa nhỏ này ba năm qua một mực vẫn ở bên cạnh tư lệnh.

Cậu lắc đầu một cái “Không về, cháu chờ ở đây, đứa nhỏ ngày đầu tiên đến lớp, sẽ sợ.”

Bác gái nghe thế, khoát tay chặn cậu lại “Ai nha, đến lớp vài ngày sẽ thành thói quen, đâu cần phải nuông chiều như vậy!”

Du Tình Đức lễ phép gật đầu một cái, cũng không đáp lời.

Bác gái nhìn khí trời mỗi lúc một xấu, lạnh cóng, vì vậy thu dọn đồ đạc, chà xát đôi tay rồi đi.

Bên cạnh không có chỗ che, chỉ chốc lát sau trên bờ vai của Du Tình Đức liền tích tụ một tầng tuyết trắng mỏng manh, cậu không để ý cho lắm, nhưng mà vẫn không tìm được mà ngăn người.

Ngày hôm đó, cũng là một ngày mùa đông giá rét, cậu đi theo tư lệnh mai phục ở một chỗ hơn nửa tháng, vật tư không đến kịp, mấy người thường xuyên dùng chung một tấm chăn mỏng, bị lạnh đông cứng đến mức sắc mặt ai cũng trắng bệch. Cố Thanh Nhượng vốn biết nói chuyện, trấn an từng người từng người một, sau đó đi tới trước mặt cậu, nhìn cậu rúc ở trong xó mà cả mặt nở nụ cười “Có phải lạnh quá hay không?”

Du Tình Đức đưa đôi mắt lên nhìn hắn, không tìm được mà cảm thấy căng thẳng, vì vậy lúng túng gật đầu một cái.

Cố Thanh Nhượng khổ não nhéo nhéo cằm “Vậy cũng khó xử lý, tôi không thích nói với ai cũng cùng một giọng điệu, vừa rồi nói chuyện với từng người ai cũng không giống ai, bây giờ tôi lại không nghĩ ra lời nào để có thể an ủi cậu, để cậu vui vẻ một chút...”

Du Tình Đức liền vội vàng lắc đầu “Không, không cần, không cần, tôi có thể.”

“Nói gì được.” Vừa nói, Cố Thanh Nhượng vừa ôm cái chăn của hắn đến ngồi xuống bên cạnh cậu, lồng hai chăn với nhau rồi cùng đắp “Đều là đàn ông, cũng không có gì mà có thể với không thể, được rồi, cứ như vậy đi, may mà cậu núp ở trong góc không có người nào chú ý, nếu không, để người khác nhìn thấy tôi với cậu dùng chung một cái chăn, thật sự là không ổn.”

Mặt của Du Tình Đức đỏ ửng, cậu do dự một chút, cúi đầu, ngượng ngùng cầm lấy tay của Cố Thanh Nhượng “Vây, vây tôi cũng, cũng giúp ngài...”

Vừa nói, cậu không dám nhìn đôi mắt đầy kinh ngạc của Cố Thanh Nhượng, cầm tay của hắn dè dặt nhét vào trong quần áo của mình, dán lên da thịt, ngày còn nhỏ, mẹ cậu cũng làm như vậy với cậu.

Mất một lúc, Cố Thanh Nhượng phục hồi tinh thần lại, rút một tay, cầm lấy cái tay khác của Du Tình Đức nhét vào trong quần áo của hắn, khen ngợi “Tôi tại sao lại không nghĩ ra phương pháp này, Tình Đức thật là thông minh, như vậy đi, lát nữa chúng ta đổi một tay khác là được, thay phiên nhau, được không?”

Sắc mặt của Du Tình Đức đỏ bừng, lộp bộp gật đầu “Được.”

Trong bụng giống như đặt một viên đá, nhưng cậu lại không biết vì sao cả người mình lại giống như đang bốc cháy.

Sau đó cậu mới hiểu được, thì cậu và Cố Thanh Nhượng không còn mối quan hệ tình cảm nữa.

Du Tình Đức cup mắt, mặc cho bông tuyết rơi vào mặt của cậu, tóc đen vương đầy bông tuyết, lông mày cũng giống như đọng một tầng sương.

Đến khi Tiểu Long tan học, tuyết đã ngừng rơi, trận tuyết kéo đến dày đặc, tạo nên một lớp tuyết thật dày trên đầu cậu, lác lác một lúc mới rơi xuống.

Âm thanh chơi đùa của bọn trẻ vang lên, dần dần cũng có người lớn đến tiếp đám nhỏ.

Rồi sau đó, Du Tình Đức nhìn thấy Tiểu Long khóc đi ra.

Du Tình Đức trong lòng căng thẳng, vội vàng ôm lấy cô bé “Làm sao? Có người bắt nạt Tiểu Long sao? Chúng ta về nhà.”

Tiểu Long ôm cổ Du Tình Đức, nước mắt lạch tạch rơi xuống “Chú, người chú lạnh quá, đều do ta, không nên để chú ở lại, ô ô ô, chú sắp chết rét rồi!”

Du Tình Đức sờ đầu của cô bé “Chú không lạnh, chỉ đứng có một lúc, chúng ta không nghĩ đến chuyện này nữa, ba Tiểu Long chắc đang ở nhà chờ Tiểu Long rồi.”

Tiểu Long tự trách muốn chết, cô bé nghĩ tối nay nhất định cô bé phải ôm ba khóc thật lâu mới có thể ngủ.

Du Tình Đức vừa dỗ dành cô bé vừa đi về nhà, cậu đi lại đều cảm thấy lạnh cóng, bộ dạng có chút quái dị, ngay lúc này, bỗng nhiên cậu nghe thấy một giọng nói vang lên ở phía sau lưng.

Thanh âm rất nhỏ, nếu không phải nghe thấy tên Cố Thanh Nhượng, cậu cũng không để ý.

“Phi, tiểu tạp chủng tóc vàng không mẹ, cũng không biết tên què Cố Thanh Nhượng này ở nước ngoài thông đồng với mục dân bà dâm dật nào!”

Sắc mặt của Du Tình Đức lập tức trầm xuống.

Người này không những mắng Tiểu Long, còn dám làm nhục Cố Thanh Nhượng!

24. Chương 24

Du Tình Đức xoay người nhìn một cái, nguyên lai là người quen cũ.

“Tấn Tứ, nói xin lỗi.”

Người nọ vốn có một gương mặt bình thường phổ thông, nếu như không để ý đến má phải của gã, đây cũng là một nhân vật nếu đi lẫn vào trong đám người cũng chẳng ai để ý, hết lần này đến lần khác, bên má phải của gã có một vết sẹo, nhìn một cái là biết do đồ sắc bén tạo thành vết thương, mặc dù không khó nhìn, nhưng cũng khó có thể khiến cho người ta không nghĩ ngờ phẩm chất đạo đức của gã.

Tấn Tứ trước kia cũng là thủ hạ đi theo Cố Thanh Nhượng, thân thủ không tệ, nhưng bị người khen vài câu đã đắc ý, sau đó gã định cường bạo cô bé đưa cơm nên trên mặt bị đâm một đao, chuyện này cũng bị phát hiện, Cố Thanh Nhượng liền đuổi gã đi, đồng thời tất cả mọi người đều biết gã làm chuyện xấu, vì vậy những năm vừa rồi cuộc sống của gã cũng không được tốt. Không ngờ lúc đi đón con trai của chủ nhà lại nghe nói con gái của Cố Thanh Nhượng cũng học ở đây, mắng một câu còn bị bắt xin lỗi, Tấn Tứ đang muốn mắng thêm một câu, ngẩng đầu lại nhìn thấy Du Tình Đức, đột nhiên cảm giác được vết thương cũ trên mặt bắt đầu nóng ran đau đớn.

Tấn Tứ nhìn biểu tình nghiêm túc tàn nhẫn trên mặt Du Tình Đức, lập tức nở nụ cười “Nguyên lai là Du sĩ quan phụ tá, chắc, cậu hiện tại làm sao vẫn thảnh thơi vậy, ban đầu người ta đều đặt tôi với cậu ở cùng một chỗ so với nhau, nói là cánh tay phải cánh tay trái của Cố Thanh Nhượng, nhưng mà bây giờ tôi vừa nhìn thấy cậu, cậu cũng chẳng ra cái bộ dạng gì, xem ra ban đầu lão tử thoát thân sớm là đúng đắn, thế nào, cái tên què Cố Thanh Nhượng đó, bản thân không đi lại được, sai cậu đến sinh con cho hắn? Cậu à, làm trâu làm chó, thật sự không đối được tạt xối ăn cứt!”

Du Tình Đức thờ ơ không quan tâm đến lời châm biếm của gã, sắc mặt vẫn cương nghị, nghiêng răng nghiêng lợi, nói “Xin lỗi tư lệnh, cùng với cô bé này!”

“Xin lỗi? Xin lỗi cái gì?” Tấn Tứ vươn tay ra, đẩy con trai của chủ nhà ra một góc, cười đùa cợt nhả, nói “Những gì tao nói chẳng nhẽ không đúng à? Mày, Du Tình Đức, làm chó vẫn không đối được thói quen ăn cứt của Cố Thanh Nhượng!”

Du Tình Đức cúi đầu không lên tiếng, lặng lẽ đặt Tiểu Long xuống.

Tiểu Long túm lấy áo của cậu, thanh âm trong trẻo, hỏi “Chú, chú kia đang nói gì vậy?”

Du Tĩnh Đức xoa xoa đầu cô bé một cái “Tiểu Long không cần biết.”

Nhưng mà Tấn Tứ lại tiếp tục cười hì hì, nói “Tiểu tạp chủng nghe cho kỹ, chú đang nói ba con, là một đại tạp chủng.”

Vừa dứt lời, tiếng gió rít gào, quả đấm của Du Tĩnh Đức hung hăng nện lên trên mặt của gã, Tấn Tứ không cẩn thận bị đánh lui về phía sau vài bước, xì một tiếng, liền nhào tới đánh nhau cùng với Du Tĩnh Đức. Trên mặt của Du Tĩnh Đức không có biểu tình gì, nhìn qua không khác gì bình thường, nhưng ánh mắt lại vô cùng lạnh lẽo, một một đấm đều dùng toàn bộ sức lực, từng chiêu đều nện ở chỗ trí mạng. Cậu có thể cho phép người khác nói cậu thế nào cũng được, lại không thể cho phép người khác nói Cố Thanh Nhượng nửa chữ.

Trận đánh nhau này rất nhanh liền tạo nên sự chú ý từ những người khác, vội vàng vây quanh ngăn cản, Tấn Tứ vốn nín cơn giận này rất lâu, không rải được lên trên người Cố Thanh Nhượng, nhưng rải ở người bên cạnh hắn cũng chẳng khác gì.

Trong lòng Du Tĩnh Đức càng thêm tức giận, nếu không nói xin lỗi, vậy liền đánh gã thành đồng bùn lầy.

Người này làm sao dám làm nhục tư lệnh!

Tiểu Long đứng gần đó ngây người một lúc không kịp phản ứng, hai người cứ như vậy đánh nhau, thấy càng lúc càng có nhiều người vây lại đây, trong đầu Tiểu Long bỗng nhiên lóe lên một tia sáng, giờ nắm đấm kêu gào trợ uy “Chú cố gắng đánh hắn! Ai bảo hắn mắng ba con! Đánh hắn đánh hắn! Đều do hắn ra tay trước! Chú mau đánh hắn! Thật là quá đáng! Tại sao có thể mắng chửi người!”

Người vây xem nhất thời hiểu ra chuyện gì, nguyên lai là xảy ra chuyện này.

Tất nhiên, trận đánh nhau này cuối cùng cũng dừng lại, rất nhiều người đều biết những chuyện mà Tấn Tứ từng làm, lại có Tiểu Long giải thích với những người lớn, gã không chiếm được điểm tốt nào, âm độc mà nhìn Du Tĩnh Đức, sau đó dắt con trai chủ nhà của gã rời đi. Hiệu trưởng trường học đến hỏi, Du Tĩnh Đức trầm mặc một lúc, nói “Tôi không sao.”

Dừng một chút, Du Tĩnh Đức nhìn hiệu trưởng, trong giọng nói mang theo vài phần cầu khẩn “Có thể nhờ ngài không cần nói chuyện này cho tư lệnh được không?”

Hiệu trưởng ngây người một lúc “Tại sao, Tấn Tứ phỏng chừng sẽ còn đến tìm phiền toái thêm lần nữa, để tư lệnh biết không tốt sao?”

Du Tĩnh Đức mím môi, ôm lấy Tiểu Long “Ngài sẽ mất hứng.”

Tiểu Long ôm cổ Du Tĩnh Đức, nhỏ giọng hỏi “Chú, chú có đau không?”

“Không đau.” Du Tĩnh Đức ôm cô bé về nhà, đường đi phủ một lớp tuyết dày, đi lại khó khăn, cậu lắc đầu một cái, vỗ vỗ lưng Tiểu Long, nói “Người kia không bằng chú.”

Tiểu Long nghiêng đầu quan sát cậu một lúc, gật đầu một cái, nói “Chú lợi hại hơn hắn, trên mặt người kia có thật nhiều chỗ bầm tím, chú vẫn có thể đẹp mắt như vậy!”

Trên mặt Du Tĩnh Đức thật sự không bị thương.

Lúc ấy cậu đặc biệt lưu ý tránh những cú đấm hướng thẳng vào mặt, tình nguyện để phần cơ thể dưới lớp quần áo bị đập thêm vài đấm cũng không nguyện ý trên mặt có một vết bầm tím.

Cậu không muốn để cho tư lệnh biết những chuyện đã xảy ra ở đây.

Gần đây tư lệnh có chút bận rộn, cũng sẽ không đặc biệt dành thời gian quan sát cái gì, chỉ cần trên mặt cậu không có vấn đề gì, tư lệnh hẳn là sẽ không phát hiện. Huống chi, những chuyện này chẳng qua đều là chuyện nhỏ, nếu như bởi vì những chuyện như thế này làm phiền đến tư lệnh, ảnh hưởng đến tâm tình làm việc của tư lệnh, như vậy cậu cũng sẽ cảm thấy bản thân không ra cái gì cả, cậu đã bỏ lỡ nhiều năm như vậy, bây giờ cậu chỉ muốn lặng yên đi theo ở phía sau tư lệnh, giúp đỡ tư lệnh.

Những lời đó của Tấn Tứ, có lẽ tư lệnh nghe cũng không có phản ứng gì, Du Tĩnh Đức vẫn không muốn để cho tư lệnh nghe được.

Cậu không muốn để cho tư lệnh cảm thấy không vui dù chỉ một chút.

“Tiểu Long, chuyện này con có nói với tư lệnh không?” Du Tĩnh Đức ôm Tiểu Long, thử dò hỏi “Tư lệnh biết mình bị người khác nói như vậy có thể sẽ đau lòng.”

Tiểu Long nghe, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều nhăn lại.

“Con không muốn để ba đau lòng, nhưng mà chú, chú thật sự không đau sao?”

Ở góc mà Tiểu Long nhìn không thấy, trong ánh mắt của Du Tĩnh Đức lộ ra một ý cười ôn nhu.

“Chú rất cao hứng.”

Có thể giúp đỡ tư lệnh, thật sự rất cao hứng.

Buổi tối, Cố Thanh Nhượng quả nhiên trở về rất muộn.

Thị trường quốc nội từ đầu đến cuối bị người phương Tây chiếm hơn nửa, cho dù có vài người bạn hỗ trợ, trên phương diện làm ăn, hẳn vẫn sẽ gặp rất nhiều phiền toái. Lúc ăn cơm tối không nhìn thấy bóng dáng của Du Tĩnh Đức, hẳn hơi nhú mào, không khỏi hoài nghi bản thân có phải là quá hà khắc với thuộc hạ hay không.

Tiểu long ngồi ở trong lòng hân nũng nịu, Cố Thanh Nhượng đè nén suy nghĩ đó xuống.

Thôi vậy, suy nghĩ nhiều vô ích.

Lúc nửa đêm khuya vắng, khi tất cả mọi người đều ngủ, Du Tĩnh Đức lặng lẽ mở đèn phòng của mình, lấy hòm thuốc cất trong ngăn kéo ra, vén quần áo của mình lên nhìn một cái, bên trong quần áo xanh tím, cơ hồ không có một khối da bình thường.

Cậu bôi thuốc xong, sau đó trân trọng lấy một cái hộp gỗ từ trong mép giường ra.

Bên trong cất giấu một mảnh vải nhỏ.

Nếu như Cố Thanh Nhượng ở chỗ này nhìn thấy, cẩn thận suy nghĩ một chút, sẽ phát hiện tấm vải này là cất ra từ một cái áo cũ của hắn.

Du Tĩnh Đức dè dặt đặt một nụ hôn lên trên mảnh vải nhỏ.

“Ngủ ngon, tư lệnh.”

25. Chương 25

Bởi vì công việc kinh doanh, Cố Thanh Nhượng phải sang khu vực khác một chuyến, lúc trở về có mua đặc sản của địa phương mang về cho Tiểu Long.

Tiểu Long cao hứng nằm trên chân của hắn hò hét, hắn nhìn trong nhà một lượt, vỗ vỗ gương mặt của Tiểu Long một cái, cầm một phần quà khác trong tay thả lên trên đầu của Tiểu Long “Cái này là quà cho chú, lát nữa Tiểu Long cầm lấy đưa cho chú.”

Dừng một chút, Cố Thanh Nhượng nhớ đến hôm nay đã là cuối tháng, cũng nên đến lúc phát tiền lương cho Du Tĩnh Đức.

Nói cho cùng, Du Tĩnh Đức và hắn cũng chỉ là mối quan hệ cấp trên cấp dưới bình thường, có một số việc cũng cần phải phân rõ. Cố Thanh Nhượng đặt Tiểu Long sang một bên, sau đó cầm ra một ít tiền, nghĩ nghĩ, lại lấy thêm một ít nữa, Du Tĩnh Đức ở nhà bọn họ làm rất nhiều việc, lại nghĩ tới, cuộc sống của cậu đại khái cũng không tốt, về tình về lý, lại lấy thêm một chút nữa.

Hắn để số tiền này đặt ở trong một cái gói nhỏ bên cạnh túi quà, Tiểu Long tò mò “Ba, làm gì vậy?”

Cố Thanh Nhượng liếc nhìn cô bé một cái “Đây là thứ để cho chú có thể ăn kẹo hồ lô.”

Tiểu Long gần đây thích kẹo hồ lô, một thời gian dài ngày nào cũng ăn, rằng trong miệng đều bị sún, Cố Thanh Nhượng cũng mất một thời gian dài không cho cô bé ăn kẹo, vì vậy trong lòng Tiểu Long kẹo hồ lô đã trở thành thứ trân quý thứ hai sau ba của cô bé, nghe Cố Thanh Nhượng nói như vậy, Tiểu Long lập tức nhảy cẫng lên, dùng ánh mắt sáng ngời nhìn về phía cái bọc nhỏ.

“Vậy, vậy con có thể ăn không?”

“Ăn nữa Tiểu Long sẽ biến thành Tiểu Xấu Xí.” Cố Thanh Nhượng cười cười nheo nheo má cô bé một cái, rồi sau đó đem túi quà cùng với bọc nhỏ đưa cho cô bé “Cầm lấy đi đưa cho chú đi.”

“Được rồi!” Tiểu Long làm một cái quân lễ đoan chính, xách túi quà tung tăng đi tìm Du Tĩnh Đức.

Du Tĩnh Đức đang lau bàn, nghe được động tĩnh lập tức lấy lại tinh thần, một cái cục thịt trắng trắng mềm mềm liền ôm lấy bắp đùi của cậu.

“Chú, đây là kẹo hồ lô ba cho chú!”

“Kẹo, kẹo hồ lô?” Du Tĩnh Đức cầm lấy cái túi “Đây là tư lệnh cho chú?”

“Đúng vậy, chú, chú sao vậy?”

Hốc mắt của Du Tĩnh Đức đỏ bừng, lập tức phủ lên một tầng hơi nước, hai tay cậu run run vuốt ve cái túi quà, đang định mở ra, chợt nhớ tới cái gì, chợt dừng lại, vội vã đi rửa tay, cẩn thận lau sạch, lúc này mới dè dặt mở cái túi ra.

Rồi sau đó, cậu ngẩn người, sắc mặt lập tức trầm xuống, trong thoáng chốc trở lại cái ngày của ba năm trước, tư lệnh đi, để lại cho cậu một bọc tiền.

Cậu còn nhớ bốn chữ kia —

Tự thu xếp ổn thỏa.

Du Tĩnh Đức vội đứng lên, choáng đầu hoa mắt, tiềm thức lại muốn đi cướp lại tư lệnh, Tiểu Long bỗng nhiên kêu một tiếng “A, chú! Ba mua cho chú một bộ quần áo!”

Lúc này, cậu mới mờ mịt cúi đầu xuống nhìn “Quần áo gì?”

Chỉ thấy bên dưới đồng tiền còn có một bộ quần áo, là một cái áo sơ mi kiểu cách châu âu, nhìn một cái liền biết là hàng đắt tiền.

Du Tĩnh Đức ngẩn người, nghi ngờ một lúc, Tiểu Long kéo tay áo của cậu, lắc lắc, làm bộ tội nghiệp, nói “Chú, con muốn ăn kẹo hồ lô.”

“Kẹo hồ lô gì?” Du Tĩnh Đức cau mày, ánh mắt ửng đỏ, cảm thấy không hiểu tình huống lúc này như thế nào.

“Đúng vậy, đúng vậy...” Tiểu Long lập tức linh động, cầm lấy tay Du Tĩnh Đức, nói “Ba nói chú có thể dùng cái này mua kẹo hồ lô cho con!”

Vừa dứt lời, bên ngoài vang lên một cái thanh âm, Cố Thanh Nhượng cười như không cười dựa vào bên cạnh cửa, nhìn Tiểu Long, nói “Nói vậy, sao lại là mua kẹo hồ lô cho Tiểu Long, là cho chú mua.”

Tiểu Long mất hứng, bĩu môi.

“Tư lệnh?” Du Tĩnh Đức kêu lên thất thanh.

“Sắc mặt của người là làm sao?” Cố Thanh Nhượng nhú nhú mày “Cảm thấy lương tháng không đủ?”

“Không, không phải vậy, đủ rồi, đủ rồi.” Du Tĩnh Đức vội vàng cúi đầu xuống, không dám để cho hắn thấy bộ dạng thất thổ của mình.

Cố Thanh Nhượng không tiếp tục để ý đến hắn, ngoắc ngoắc ngón tay với Tiểu Long, Tiểu Long lập tức vui tươi hơn hớn chạy qua đi ôm lấy tay hắn, hắn buồn cười dùng ngón tay dỉ dỉ trán của cô bé, nói “Thật may rằng ba nhớ ra con còn lém lỉnh như vậy, nếu không thì Tiểu Long đã lừa gạt được chú mua kẹo hồ lô rồi, quý cơ trí, còn cần răng hay không?”

“Cần cần!” Tiểu Long nhanh miệng “Nhưng cũng muốn có kẹo hồ lô.”

“Được rồi, lát nữa ba phải ra ngoài một lát, nếu Tiểu Long ngoan ngoãn nghe lời chú, vậy ba sẽ để cho chú mua kẹo hồ lô cho Tiểu Long. Biết chưa?” Vừa nói, hắn vừa nhìn Du Tĩnh Đức một cái, lại thấy cậu đang một mực lặng lẽ nhìn mình, Cố Thanh Nhượng ngẩn ra, híp mắt cười một cái, lắc lắc đầu, lập tức đi ra ngoài.

Hắn vẫn không hiểu nổi, vì sao Du Tĩnh Đức cứ thích nhìn lên hắn.

Du Tĩnh Đức trong thời gian ngắn, nhanh chóng rũ bỏ cảm xúc háo hức, sau đó cũng không nghe thấy Tiểu Long liên tục lải nhải, cậu kinh ngạc, nhìn theo hướng rời đi của tư lệnh, một lúc lâu mới hoàn hồn lại, dè dặt cất tiền lương tháng này đi.

Cậu nhớ rằng, sinh nhật của tư lệnh cũng sắp đến rồi.

Hôm sau, Tiểu Long được thỏa mãn nguyện vọng mang kẹo hồ lô đi trường học, Du Tĩnh Đức thở phào nhẹ nhõm trở về suy nghĩ xem bản thân nên chuẩn bị quà gì cho tư lệnh, đến tối, lúc cậu đi đón Tiểu Long, chờ một lúc Tiểu Long còn chưa đi ra, cậu đang chuẩn bị đi vào tìm cô bé, lại phát hiện Tiểu Long cả người bần thủ, mím môi, toàn thân ứa sùng đi ra ngoài.

Du Tĩnh Đức vội vàng đi qua ôm cô bé lên, vừa dỗ vừa hỏi, Tiểu Long từ đầu đến cuối buồn bực không nói câu gì.

Du Tĩnh Đức khẩn trương đến mức không chịu được, bộ dạng này của Tiểu Long, nhất định bị người khác bắt nạt.

Cậu muốn đi tìm hiệu trưởng trường hỏi rõ ràng, Tiểu Long bỗng nhiên ôm lấy cổ cậu, buồn buồn hỏi một câu.

“Chú, có phải mẹ thật sự rất quan trọng như vậy không?”

26. Chương 26

Du Tĩnh Đức ngăn người “Đã xảy ra chuyện gì?”

Cả gương mặt của Tiểu Long đều mất hứng.

“Các bạn cướp kẹo hồ lô của con, bắt nạt con, nói con không có mẹ, còn mắng con là dã chủng, con mất hứng, sau đó đánh nhau với các bạn! Chú, chú không thể nói cho ba ba con biết!”

Du Tĩnh Đức dùng chân một lát, trái tim bỗng nhiên tăng tốc độ đập loạn, dò xét hỏi “Vậy Tiểu Long, hy vọng có mẹ sao?”

Tiểu Long suy nghĩ một lát, nói “Không liên quan a, con vẫn cùng ba sống tốt, người khác bắt nạt con, vậy con liền bắt nạt trở về cũng được, nhưng mà, còn xem ba có vui vẻ hay không.”

Đôi mắt của Du Tĩnh Đức tối lại “Chú cũng nghĩ như vậy, tư lệnh vui vẻ là tốt rồi.”

Rồi sau đó, Tiểu Long làm bộ dạng như người lớn, thở dài một cái “Thật là phiền toái.”

Du Tĩnh Đức nhận ra cô bé còn chưa cao hứng, Tiểu Long vất vả lắm mới thích ứng được với trường học trong nước, bây giờ lại vì chuyện mẹ mà bị người khác bắt nạt, Du Tĩnh Đức cũng cảm thấy đau lòng, càng không cần phải nói tư lệnh sau khi biết chuyện sẽ như thế nào.

Hai người trầm mặc đi về, Du Tĩnh Đức mặt không thay đổi nhìn đường đi, lúc cách chỗ để xe còn có một đoạn, Tiểu Long bị gió mùa đông làm rét cóng đến mức cả người đều rúc vào trong ngực của cậu, tiếp theo, Tiểu Long bỗng nhiên phát hiện cả người cậu đứng yên không động đậy.

“Chú?” Tiểu Long nghi ngờ, ngẩng đầu lên.

Hai tay của Du Tĩnh Đức run rẩy, cậu yên lặng nhìn chăm chú về phía Tiểu Long, trong đầu sinh ra một loại ý nghĩ vô cùng điên cuồng.

Sắc mặt cương nghị, âm thanh giống như run rẩy “Vậy chú, để cho chú làm mẹ của Tiểu Long có được không?”

Lời này làm cho Tiểu Long sợ hãi, trợn to hai mắt “Mẹ phải là con gái, chú là nam.”

“Chú, chú biết.” Du Tĩnh Đức có chút lắp bắp, cậu thành khẩn nhìn Tiểu Long “Nhưng mà, chú nguyện ý sinh con cho tư lệnh.”

Cho dù cậu là nam, bị một đứa bé gọi là mẹ sẽ bị tất cả mọi người nhạo báng.

Cậu cũng cảm thấy giống như ăn mật.

Tiểu Long suy nghĩ một chút, lắc đầu một cái “Không thể, mẹ phải là người ba thích, phải được sự đồng ý của ba mới được.”

Du Tĩnh Đức cảm thấy bản thân điên rồi.

Nhưng cậu biết mình đang làm gì.

Cậu muốn bảo vệ Tiểu Long, cũng muốn được hỗ trợ tư lệnh.

Cậu nuốt nuốt nước miếng, nói “Không, không phải vậy, Tiểu Long không thể nói cho tư lệnh, tư lệnh biết được sẽ không vui, đây là bí mật của riêng chú và Tiểu Long.”

Một khi liên quan đến Cố Thanh Nhược, Tiểu Long lập tức vô cùng kiên quyết, cô bé giữ vững lập trường, lắc đầu một cái “Còn không được, phải là ba thích.”

Du Tĩnh Đức mất mát, cúi đầu xuống, nhưng chỉ trong chớp mắt, Tiểu Long bỗng nhiên hét lên một tiếng, cậu nhảy bèn nhận ra được phía sau có một cơn gió sắc bén đang lao tới, ngay sau đó, chưa kịp tránh né, cậu đã cảm thấy bụng đau xót, Du Tĩnh Đức nhú mày, bên tai vang lên một tiếng cười lạnh, khóe mắt nhìn thấy bóng dáng chạy trốn của Tần Tứ, cậu dùng đôi tay run rẩy ôm chặt lấy Tiểu Long, lại kéo Tiểu Long ngã xuống cùng.

Tiểu Long không thềm để ý, kinh hoảng thất thố đỡ lấy cậu, kêu đo “Chú! Dao! Dao đâm qua rồi! Làm chú đau! Chú!”

Du Tĩnh Đức nhin đau, nhú mày, hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng khê đẩy Tiểu Long một cái.

“Đi gọi, gọi thầy giáo đến.... Còn nữa, đừng nói cho tư lệnh.”

Nói xong, cậu không cách nào nhẫn nại được nữa mà ngã quỵ ra nền đất, run rẩy bám chặt lấy vết thương đang chảy máu.

Cậu té xỉu dưới một mảnh huyết sắc.

Không biết qua bao lâu, Du Tĩnh Đức mới hoảng hốt tỉnh lại.

Trên người là một mảnh ẩm áp, cái chăn mềm mại nghiêm nghiêm thật thật bọc kín lấy cậu.

Sắc trời đã rất khuya, ngoài cửa sổ có hạt tuyết bay bay, ánh đèn trong phòng hiện lên một màu vàng nhạt nhu hòa, Du Tĩnh Đức ráng chống thân thể ngồi dậy, chân mày nhíu chặt, lại sợ kinh động người khác nên không dám phát ra âm thanh nào. Cậu nhận ra được nơi này là phòng của mình, trong lòng không khỏi một mảnh u ám, nếu là trong nhà, như vậy, chắc chắn tư lệnh đã biết.

Uổng công cậu còn muốn giấu diếm.

Du Tinh Đức tự giận bản thân, cậu lại rước lấy phiền phức cho tư lệnh, vốn dĩ muốn giúp đỡ tư lệnh, bây giờ làm gì còn mặt mũi nào để đi theo bên người tư lệnh?

Đang suy nghĩ, cửa phòng bị mở ra.

Cố Thanh Nhượng sắc mặt bình thản đi vào, trong tay cầm một bát cháo “Tĩnh? Trước nằm xuống đi.”

“Tư, tư lệnh!” Hốc mắt của Du Tinh Đức đỏ bừng, cúi đầu xuống “Thật xin lỗi, tư lệnh.”

“Thật xin lỗi tôi cái gì?” Cố Thanh Nhượng nhìn cậu một cái đầy kỳ quái “Thể chất của cậu tốt như vậy? Bị thương như vậy vẫn có thể ngồi dậy?”

Lúc này Du Tinh Đức mới ý thức được bụng của cậu đang đau âm ỉ, lộp bộp đáp một tiếng, dựa vào gối, nửa nằm nửa ngồi ở trên giường.

Cố Thanh Nhượng cau mày nhìn cậu một lúc, nói “Chuyện của Tiểu Long, cảm ơn cậu, chuyện của Tấn Tứ tôi cũng đã biết, thời gian trước cậu ta bị người thuê đuổi việc, phỏng chừng là trong lòng ghi hận cậu, hiện tại tôi đã cho người đi bắt cậu ta, phỏng chừng cậu ta trốn chưa được xa, cậu yên tâm đi.”

Du Tinh Đức lập tức vội vàng lắc đầu “Không phải, là tôi nên cảm ơn tư lệnh.”

Cố Thanh Nhượng giơ tay lên ngăn lại lời nói của cậu “Không cần suy nghĩ những chuyện này, trước khi cậu dưỡng thương khỏi hẳn, cậu tạm thời không cần làm bất cứ thứ gì.”

Du Tinh Đức vừa nghe, lập tức luống cuống “Không có chuyện gì, không có chuyện gì, tôi có thể.”

Cố Thanh Nhượng đứng dậy vỗ vỗ vai của cậu, cúi đầu nhìn cậu, trong mắt mang theo ý cười.

“Chỉ cần cậu không làm mấy chuyện kì quái với tôi nữa, hiểu rõ mối quan hệ giữa tôi và cậu, chúng ta vẫn có thể làm bạn bè trở lại, từ trước đến giờ tôi không quá khắt khe với bạn bè, sau này cậu cũng không cần trốn tôi, cùng nhau ăn cơm đi.”

Vừa nói, hắn vừa đi ra ngoài, dừng một chút, hắn quay đầu lại, vừa cười vừa nói với cậu “Tiểu Long bị dọa sợ, có rảnh thì dỗ dành con bé đi.”

Du Tinh Đức ngẩn người nhìn bóng lưng của Cố Thanh Nhượng, mất một lúc lâu mới hoàn hồn lại.

Ngay sau đó, trong mắt của cậu lóe ra một tia kinh ngạc cùng vui sướng.

“Mình, mình lại, có thể làm bạn của tư lệnh?”

27. Chương 27

Tấn Tứ rất nhanh đã bị bắt lại.

Cố Thanh Nhượng nhận được tin tức, trực tiếp để cho người giải đến phòng tuần bộ, nên xử lý như thế nào thì xử lý như vậy. Ngược lại là Du Tinh Đức, tâm tình của hắn lại có chút phức tạp, người này từ trước đến giờ đã nhận định cái gì thì sẽ kiên quyết đến bể đầu chảy máu, sắt thép còn có thẳng có cong, còn Du Tinh Đức, thật sự khiến hắn khó xử.

Lúc này, Cố Thanh Nhượng vừa mới bàn bạc xong công việc với Sở Hoa, nhàn rỗi nên tranh thủ suy nghĩ lung tung, lập tức bị Sở Hoa bắt được.

Sở Hoa hất hàm một cái “Nghĩ gì vậy, còn cười tủm tỉm ngay trước mặt tôi.”

Hai người ngồi ở bên trong tiệm trà, vị trí ngay cạnh cửa sổ, hơi liếc nhìn ra bên ngoài một cái, liền có thể nhìn thấy xe cộ qua lại, tiếng người nói ồn ào.

Cố Thanh Nhượng thờ ơ nhìn xuống bàn, thuận miệng nói “Nghĩ đến Du Tinh Đức.”

“Nghĩ đến Du Tình Đức?” Sở Hoa dáng người cao lớn uy vũ, nhưng trời sinh có một cái tính tò mò bất quá! “Nghĩ đến chuyện trước kia? Tần Tứ cũng bị bắt rồi đúng không, ai nha, Du Tình Đức nha, có chuyện gì ngồi nói chuyện bình tĩnh không được sao, lại đánh cho bằng được, nhưng mà, nếu là tôi, nghe thấy người ta mắng cậu như vậy, bọn tôi nhất định phải dùng một chút súng bắn chết Tần Tứ, cái này tôi cũng đồng ý.”

Sở Hoa liền từ từ nói một tràng dài, Cố Thanh Nhượng cười như không cười nhìn y “Cậu còn dám cầm súng? Không sợ Cho Linh mắng?”

Sở Hoa ngược lưng cười một tiếng “Cậu nói, cậu nói, tôi im miệng.”

“Tôi nhớ hồi đó tôi và Du Tình Đức vẫn chưa đến mức quá quen thuộc, nhưng thỉnh thoảng, tôi chỉ cần quay đầu lại, là có thể phát hiện cậu ta đang nhìn tôi. Trong đầu tôi nghĩ, nhìn tôi làm gì, tôi còn cảm thấy thật kỳ quái, thuận tiện nghĩ rằng chắc cậu ta thấy trong đội có người mới đến, nên cảm thấy mới lạ, chỉ cần qua một thời gian ngắn thì sẽ hết.” Cố Thanh Nhượng buồn cười lắc đầu một cái “Kết quả, qua nhiều năm như vậy, tôi thật sự không hiểu cậu ta.”

Sở Hoa cả kinh “Từ lâu trước kia đã vậy.....?”

Nhân viên quán trà xách một ấm trà nóng mới lên, rót đầy cho hai người, hơi nước từ chén trà bốc lên khiến gương mặt của Cố Thanh Nhượng trở nên mơ hồ, nhân viên nhìn thấy, không nhìn được mà ngẩn người, nhìn thêm vài lần, Sở Hoa ho khan mấy tiếng, nhân viên quán trà mới lập tức giặt mình phục hồi tinh thần, lúng túng rời đi.

Cố Thanh Nhượng nhẹ nhàng dùng nắp lừa lừa lá trà trôi nổi trên chén, giọng nói bình thản “Tôi cũng là từ tầng dưới chót, từng bước một đi lên, rất nhiều chuyện, đều là tôi và cậu ta cùng nhau trải qua. Có một lần, cấp trên ra lệnh, bắt buộc hai tên lính quen đi ra làm nhiệm vụ hạng nhất, vô cùng nguy hiểm, đại khái chính là cái loại cử tử nhất sinh, ở cái giây phút đó, trong lòng mọi người đều biết, không ai thật sự đồng ý ra trận, tôi liền đứng ra, ngay sau đó, cậu ta cũng lại đi theo tôi mà đứng ra, tôi không nhìn cậu ta, nhưng chỉ cần hơi nghiêng đầu, liền có thể biết, cậu ta vẫn đang dùng loại ánh mắt đó nhìn tôi.”

Dừng một lát, Cố Thanh Nhượng hí mắt một cái “Lúc đó tôi vẫn không quá để tâm, cho đến lúc đang làm nhiệm vụ, tôi cảm thấy đều không thể sống sót được, Du Tình Đức cứ như vậy, nắm chặt lấy tay của tôi, đây là lần đầu tiên tôi chân chính để ý tới cậu ta. Người này giống như một cái u hồn khó dứt, thời thời khắc khắc lẩn lút ở sau lưng tôi, sau đó, tôi rất cuộc không nhìn được, động tâm với cậu ta, liên tiếp vài năm sau đó, tôi thay đổi đủ loại thủ đoạn lừa gạt cậu ta, nhưng đến cuối cùng, cậu ta lại nói với tôi rằng, cậu ta báo ân?”

Hắn dừng dừng đặt ly trà xuống bàn “Lúc đấy, tôi thật sự hận thấu hai chữ ‘báo ân’ này, tôi và cậu ta ở trên chiến trường vào sinh ra tử nhiều năm như vậy, ai thiếu ai căn bản không cần cân nhắc thiệt hơn, tôi cứu cậu ta, có tư tâm, nhưng càng nhiều hơn là, tôi biết tôi là quân nhân, cậu ta cũng là quân nhân, cậu ta cũng từng cứu tôi, tôi không hiểu, giữa tôi và cậu ta, có thể phân rõ ràng đến như vậy, tôi thiếu chút nữa còn cho rằng nhiều năm đồng cam cộng khổ như vậy, đều là giả.”

Đương nhiên là, còn có một số câu chuyện hắn để trong lòng, nghĩ đến Du Tình Đức, hắn cũng không muốn kể thêm vào.

Khi đó, hắn thậm chí cảm giác bản thân yêu sai người mất rồi.

“Còn có chuyện như vậy?” Sở Hoa kinh ngạc, uống một hớp trà “Cậu hỏi cậu ta chưa? Cậu ta nói thế nào?”

“Được rồi, không cần.” Cố Thanh Nhượng thở dài “Đã qua rồi, chuyện của Tần Tứ coi như là để cho tôi phục hồi tinh thần, ngoại trừ vấn đề tình cảm, cậu ta vẫn là một chiến hữu trung thành cũng như là bộ hạ của tôi, chỉ cần không nhắc đến những chuyện kia, tôi và cậu ấy vẫn có thể sống yên ổn với nhau, cần gì phải mang những chuyện nhỏ nhặt này để làm mối quan hệ thêm hỏng bét.”

Sở Hoa hoài nghi, cau mày lại, có một số việc không biết làm thế nào để nói cho hắn.

Y là một người ngoài, chuyện tình cảm của người khác, cứ coi như là anh em tốt, cũng không nên nhúng tay quá nhiều, vấn đề là, Sở Hoa liên tục do dự, nhìn lá trà lơ lửng trên mặt nước, y nhìn cái bộ dáng của Du Tình Đức, căn bản cũng không phải là một loại cảm tình thông thường a?

Cái loại tình cảm trực tiếp đó, người ngoài nhìn một cái liền biết.

Có lẽ, Cố Thanh Nhượng, điều kiện bản thân của hắn cũng không kém, nếu đã buông xuống, những người ngoài như y, dựa vào cái gì đi xen vào việc của người khác?

Trầm mặc một lúc, Sở Hoa thử dò hỏi “Vậy bây giờ, cậu đối với cậu ta....?”

Y hỏi như vậy, vốn tưởng rằng sẽ không nhận được câu trả lời, nào ngờ, Cố Thanh Nhượng cười đến nhẹ nhàng.

“Tôi vẫn yêu cậu ta.”

“Yêu một Du Tinh Đức mà tôi biết, cậu ta cố chấp, chăm chú, nghiêm túc, thậm chí có chút ngu xuẩn.”

Hắn dừng lại một chút, có chút phiền muộn mà nói tiếp “Trọng yếu hơn là, Du Tinh Đức này, cậu ta cũng yêu tôi, chúng tôi có thể sống với nhau đến cuối cuộc đời, giống như cậu và Cho Linh.”

Rồi sau đó, Cố Thanh Nhượng chỉ chỉ trái tim của mình “Nhưng một Du Tinh Đức như vậy, trong ba năm đó, chết rồi.”

Sở Hoa bất đắc dĩ thở dài.

Cố Thanh Nhượng nhìn trời một chút, nâng tay lên, vừa cười vừa ngăn y “Cậu không cần suy nghĩ nhiều, điều này với tôi mà nói cũng không quá nặng nề như vậy, từ lúc tôi bắt đầu đi vào quân tội, tôi sống và vì quốc gia, chết cũng là vì quốc gia, sau này tôi có Tiểu Long, tôi còn có đám bạn tốt như các cậu, tôi còn có quốc gia, cũng có nhà, nói những chuyện vụn vặt như thế này, vậy tôi có thể đem các cậu đặt ở chỗ nào trong cuộc sống của tôi nữa?”

Sở Hoa bị hắn nói một hồi mà sững sờ, mấy lần há mồm muốn nói, cuối cùng lại cảm thấy không còn lời nào để nói.

Cuối cùng, y cũng mỉm cười, nghiêng người qua vỗ vỗ vai của hắn “Từ nhỏ đã biết trong đám người kia chỉ có cậu có tiền đồ nhất a, Cố Thanh Nhượng.”

Cố Thanh Nhượng liếc y một cái “Cái này không nói trước được, thời gian tới tôi phải đi ra ngoài một tháng, cái hợp đồng làm ăn lúc trước của chúng ta, thật sự rất phiền phức, phương diện này vẫn là lão gian thương như cậu lợi hại.”

28. Chương 28

Vì chuyện buôn bán, Cố Thanh Nhượng đến thành phố L một chuyến, lần này vốn dĩ có thể để những người khác đi qua, nhưng hết lần này đến lần khác hắn đều tự lực kháng sinh, tự mình đi xem xét một chút.

Ông chủ ở thành phố L là một người đàn ông trung niên mặt mũi ôn hòa, những người khác thấy Cố Thanh Nhượng, đều sợ thân phận của hắn, nhưng ông chủ này rất đúng mực, an bài toàn bộ chỗ ngủ nghỉ ăn uống cho hắn rất tốt, đến lúc kết thúc chuyến đi, người nọ mới hơi nhú mày nói với Cố Thanh Nhượng “Cố tư lệnh, chuyến này, vốn dĩ cậu không cần tự mình đến.”

Cố Thanh Nhượng nhận ra sự khác thường trong lời nói của ông “Làm sao?”

Ông chủ ở thành phố L thở dài “Tóm lại, khoảng thời gian này cậu tận lực hạn chế đi ra ngoài, gần đây trong thành có rất nhiều người bị bệnh, sợ cậu cũng sẽ bị lây bệnh.”

“Bệnh gì?”

“Nghe nói chỉ là cảm mạo thông thường, nhưng mà gần đây không đủ thuốc để cung cấp.”

Cố Thanh Nhượng gạt đầu một cái tỏ vẻ đã hiểu, đợi ông chủ của thành phố L đi khỏi, ung dung thông thả dọn dẹp mọi thứ, lại nhìn sắc trời một cái, cũng là lúc Tiểu Long ăn xong bữa tối, liền gọi một cú điện thoại về nhà.

Thanh âm của Tiểu Long ở đầu dây bên kia mơ hồ không vui, Cố Thanh Nhượng dặn dò mấy câu, sau đó đồng nói một câu, tây nói một câu, dở dành cô bé xong xuôi, liền chuẩn bị cúp điện thoại.

“A a a, ba, đợi đã, chú –”

Cố Thanh Nhượng chỉ kịp nghe được một câu như vậy, tay của hắn đã cúp điện thoại rồi.

Ông chủ thành phố L đang ở bên ngoài, có chuyện tìm hắn, Cố Thanh Nhượng ngẩn người, liền bỏ chuyện này ra sau đầu.

Vì vậy, cách thiên sơn vạn thủy, hắn đại khái sẽ không biết rằng, ở bên kia còn có một người sau khi cầm được một cái ống nghe không còn âm thanh của ai đó, khuôn mặt hưng phấn trong nháy mắt ảm đạm xuống.

Nhưng mà, Cố Thanh Nhượng quả thật không có thừa thời gian đi suy nghĩ đến chuyện khác, đây là lần đầu hắn đi kinh doanh, mặc dù nói, hắn không cần cái gì cũng có một cuộc sống giàu có áo cơm không lo, đủ để hắn có thể toàn thân an nhàn ở nhà, hắn bận rộn chém giết ở trên chiến trường nhiều năm như vậy, biến thành như vậy, luôn khiến cho hắn cảm thấy lãng phí quá nhiều thời gian, nói trắng ra là, hắn cảm thấy nhàm chán, không thú vị. Đến thành phố L, Cố Thanh Nhượng bận rộn trao đổi xong với cấp trên, đi xuống dưới, đến tầng một công nhân cũng chắc chắn khen ngợi hắn, nam nam nữ nữ cứ nhìn chằm chằm vào hắn.

Hai tuần lễ trôi qua, Cố Thanh Nhượng mới có thời gian gọi điện về nhà lần thứ hai.

Tiểu Long vừa nghe điện thoại, lập tức mất hứng “Ba, ba không còn cần con nữa!”

Cố Thanh Nhượng lại dở dành cô bé mất một lúc, trong lòng vừa có ý định cúp điện thoại, Tiểu Long bỗng nhiên quấy luyến không thôi, nói “Ba, ba đợi một lát, đợi lát nữa mà, ba nhất định phải nhớ con a, con cũng rất nhớ người, ngày ngày đều nhớ! Ba...” Thanh âm của Tiểu Long ngừng một lát, ngay sau đó, bên đầu dây bên kia truyền đến tiếng nói chuyện nho nhỏ, đến khi trong loa truyền tới tiếng nói, đã đổi một người.

“Tư lệnh.”

Âm thanh ảm đạm của nam nhân truyền đến, Cố Thanh Nhượng ngẩn người, mặt mũi ảm đạm, hỏi “Trong nhà xảy ra chuyện?”

“Không có, đều rất tốt.”

“Ừm.”

Nhất thời im lặng.

Cố Thanh Nhượng không hiểu được cậu muốn làm cái gì “Cần tôi mua gì về sao?”

“Không, không phải như vậy.” Nam nhân ở đầu dây bên kia dường như có chút khẩn trương, dừng một chút, giống như là sợ hắn không nhận được nữa, cuống quýt nói “Ngài, gần đây ngài có khỏe hay không? Bây giờ sắp đầu mùa xuân, nhưng vẫn rất lạnh, mặc thêm quần áo, đừng để bị mệt, đừng quá bận, ngài vẫn luôn như vậy, một khi chú ý chuyện gì, thì sẽ quên chuyện khác, nhớ phải ăn cơm, tôi nghe nói gần đây ở thành phố L có rất nhiều người bị cảm, ngài cũng phải để ý, Tiểu Long mỗi ngày đều nói rất nhớ ngài, a, cô bé bảo tôi hỏi ngài, lúc nào ngài trở về?”

Người này nói một hơi thật dài, Cố Thanh Nhượng nghe một chút liền nở nụ cười, nhưng chỉ đáp lại một chữ “Được.”

Du Tinh Đức thở phào nhẹ nhõm, nhưng không nghe được lời mà cậu muốn nghe nhất, vì vậy, chậm chạp hỏi lại một lần “Lúc nào ngài trở về?”

“Cái này hả...” Cố Thanh Nhượng lại cau mày “Tôi cũng không nói trước được, xem tình hình thế nào.”

Đang nói, bên kia truyền đến thanh âm của Tiểu Long “Chú, chú nói sao lại lâu như vậy! Tiểu Long còn chưa nói chuyện với ba xong đâu!”

Cố Thanh Nhượng nghe được âm thanh của cô bé, khẽ cười một tiếng, chận lại, nói “Du Tĩnh Đức, không cho phép để Tiểu Long nghe điện thoại, để con bé đi nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai còn phải đi học, vậy, tôi cúp trước đây, gặp lại.”

Du Tĩnh Đức còn chưa kịp lên tiếng đáp lại, Cố Thanh Nhượng đã cúp điện thoại.

Ánh mắt của cậu ảm đạm, đứng dậy đi lấy kẹo hồ lô của Tiểu Long. Tiểu Long thật sự tức chết, lắc đầu, trợn mắt nhìn Du Tĩnh Đức “Chú, chú lừa Tiểu Long, trước nói là chỉ nói một phút, chú nói đến tận ba phút! Bây giờ ba còn không nghe Tiểu Long nói! Một viên kẹo hồ lô một phút, chú nói ba phút, bây giờ cháu muốn ba viên! Không đúng, là ba xâu!” Vừa nói, Tiểu Long tức giận quơ quơ ống nghe trong tay, nói.

Du Tĩnh Đức ôm cô bé ngồi lên trên đầu gối, buồn bực cúi đầu “Hôm nay chỉ có thể ăn một viên, ngày mai lại ăn tiếp.”

Vừa nghe được ngày mai cũng có thể ăn, Tiểu Long mới miễn cưỡng hài lòng.

Du Tĩnh Đức trong lòng hâm mộ, còn có một chút ghen tị cứ âm ỉ âm ỉ.

Đến khi Cố Thanh Nhượng hoàn thành công chuyện ở thành phố L, đã một tháng trôi qua.

Thời điểm giao mùa giữa đông và xuân, người ở thành phố L bị bệnh càng lúc càng nhiều.

Cố Thanh Nhượng sớm đã phát hiện chuyện này, vì vậy, trong khoảng thời gian này vẫn không đi dạo những chỗ khác, thẳng đến lúc hần trở về nhà, ngồi vào trên xe, nhìn người đi hai bên đường sắc mặt bệnh trạng thiếu sức sống, hần nhủu mày một cái. Xe chạy thẳng ra bên ngoài thành, Cố Thanh Nhượng không khỏi quay đầu nhìn một cái, cũng chính là thời điểm chớp nhoáng này, hần nhìn thấy một đám đông người bỗng nhiên tụ lại một chỗ, dường như, ở đó có người ngất xỉu.

“Chờ một chút, dừng một chút.”

Tài xế đang tập trung lái xe, nghe thấy thanh âm của người khác, trong lòng liền mất tập trung.

Qua một lúc lâu, người này mới phản ứng lại “A, có chuyện gì?”

Xe đã chạy được một đoạn xa, Cố Thanh Nhượng thở dài “Không có gì.”

Kết quả, trước khi hần về đến nhà, xe liền bị ngăn ở bên ngoài cổng thành.

Cố Thanh Nhượng híp mắt một cái, nhìn các sĩ quan thủ ở ngoài thành, những người này nhìn thấy hần, ánh mắt cũng có chút kinh ngạc.

“Cố tư lệnh? Ngài làm sao cũng...”

Cố Thanh Nhượng nhìn những người khác cũng bị cản ở ngoài thành như hần, hỏi “Xảy ra chuyện gì, làm sao lại chặn ở chỗ này?”

Sĩ quan liền áy náy gật đầu một cái “Thật sự xin lỗi, phía trên ra lệnh xuống, bên thành phố L xảy ra một chút chuyện, nghe nói mấy bác sĩ phương tây kia nói là bệnh truyền nhiễm, phía trên bảo chúng tôi ngăn những người ở bên ngoài tiến vào trong thành phố, an bài đến một khu vực đợi trước, kiểm tra xong, không sao mới để cho họ rời đi, đây là mệnh lệnh cấp trên ban xuống, chúng tôi chỉ có thể làm phiên ngài.

“Thành phố L nào?”

“Là La Thành.”

Trong lòng Cố Thanh Nhượng hơi trầm xuống, cuối cùng, hần gật đầu một cái.

“Không sao, tôi đi cùng với các cậu.”

29. Chương 29

Cố Thanh Nhượng đi theo họ đến nơi kiểm tra, bác sĩ kiểm tra xong, phán đoán cơ bản là không có vấn đề. Nhưng vẫn không thể thả người đi, họ cho rằng loại bệnh này có kỳ ẩn bệnh, dù sao, Cố Thanh Nhượng vừa mới từ khu vực bị bệnh trở về, cũng không biết lúc nào sẽ phát bệnh.

Bác sĩ xin lỗi, nói với hắn “Tiên sinh, bởi vì ngài vừa mới trở về từ La Thành, tôi cho rằng ngài còn cần phải được quan sát một đoạn thời gian.”

Đơn giản mà nói, chính là cách ly.

Cố Thanh Nhượng cũng không hoảng sợ, không vội vàng, đứng đưng gật đầu một cái “Đại khái cần phải bao lâu?”

“Một tháng là được.”

“Một tháng hơi lâu chút.” Cố Thanh Nhượng suy nghĩ trong chốc lát, hắn thì không có vấn đề gì, chỉ sợ đứa nhỏ ở nhà sẽ ồn ào, suy nghĩ một chút, hắn vẫn đồng ý “Cũng được, vậy đành làm phiền mọi người.”

Người một nhà phiền một chút, cũng hơn là đi gieo mầm bệnh khắp thành phố.

Lúc bước ra cửa, một trận gió lạnh ập đến, Cố Thanh Nhượng đưa mắt nhìn, rồi sau đó cười nói “Đây là cơn mưa đầu tiên từ lúc lập xuân đến nay đi.”

Bầu trời mây đen giăng đầy, mưa ồ ạt ập xuống, nhưng vẫn chưa ướt đầm, chứng tỏ vừa mới mưa.

Sĩ quan đi bên cạnh cũng đầy mặt kinh ngạc “Đến thật đúng lúc, nhưng mà tư lệnh, chúng tôi không nghĩ tới trời sẽ mưa, không mang ô.”

Cố Thanh Nhượng khoát khoát tay “Không sao, chuyện nhỏ mà thôi, đi thôi.”

Người ở trên lập tức nhận được tin tức Cố Thanh Nhượng cũng bị cách ly, đặc biệt sắp xếp cho hắn một khu nhà ở độc lập. Mấy người đội mưa đến nơi đó, an bài xong hết thảy, các sĩ quan đang định đi, Cố Thanh Nhượng phát hiện trong phòng này không có điện thoại, vội vàng gọi người quay lại, viết một bức thư đưa cho họ.

“Đưa về nhà giùm tôi, đưa cho người tên Du Tĩnh Đức.”

Du Tĩnh Đức mấy ngày trước nghe được tin hôm nay tư lệnh sẽ trở lại, tha thiết chờ đợi vài ngày, cậu một hồi nhìn đường, một hồi nhìn trời, tính tính quãng đường, hắn là giờ đã về đến nơi.

Tiểu Long mơ màng buồn ngủ nằm dài ra bàn, lưng bụng nói một câu “Chú, đừng đi lại nữa, cháu chóng mặt.”

Du Tĩnh Đức ngượng ngùng sờ đầu một cái, miễn cưỡng dừng bước chân, ngồi vào trên ghế, còn chưa được hai phút, lại đứng dậy. Lúc này ngoài cửa có người gõ cửa, Du Tĩnh Đức nhìn một cái, là một sĩ quan, theo đó, còn có thư của Cố Thanh Nhượng.

Du Tĩnh Đức cả người đều hoảng loạn “Tư lệnh đâu? Tư lệnh đâu rồi?”

Sĩ quan này có việc bận, đưa thư xong lập tức định đi “Tư lệnh gửi thư cho cậu, bên trong hắn là đã giải thích hết, Du sĩ quan phụ tá, tôi còn có việc gấp, tôi đi trước.”

Tim của Du Tĩnh Đức đập rất nhanh, Tiểu Long mắt lim dim buồn ngủ đi đến “Sao ba còn chưa trở về?”

Mặt của cậu cương ngạnh, không trả lời, cửa còn chưa có khóa, mưa dày đặc hắt vào, Tiểu Long ngáp một cái, đi tới đóng sầm cửa một cái. Du Tĩnh Đức bất an, mở thư ra, xem kĩ từng chữ từng chữ một của tư lệnh, nhưng càng ngày càng cảm thấy trái tim đập rộn lên.

Viết quá ít!

Tổng cộng chỉ có vài dòng.

“Bỗng nhiên gặp phải việc gấp, không thể trở về đúng hẹn, ước chừng mất một tháng, chăm sóc Tiểu Long cho tốt. Nếu như có chuyện gì, tôi sẽ viết thư gửi lại cho cậu.”

Thật ra thì cũng chỉ hai câu.

Du Tinh Đức cúi đầu, vẻ mặt ảm đạm, trong lòng nói không rõ là cảm giác gì.

Vừa mất mát lại vừa bất an.

Chuyện gì mà còn phải đi lâu thêm một tháng như vậy?

Có phải tư lệnh đã xảy ra chuyện gì hay không?

Cậu càng nghĩ càng lo lắng sợ hãi, cả người đều ngồi không yên, buổi tối cũng không ngủ được, mới nhắm mắt lại, đủ loại ác mộng liền ủa tới.

Đại khái là qua mấy ngày, lúc cậu ra ngoài, rốt cuộc nghe được tin tức về La Thành, chuyện La Thành bị cách ly đã truyền ra ngoài, Du Tinh Đức chỉ cảm thấy trời đất u ám, đứng ở giữa khu chợ náo nhiệt, đột nhiên không thấy rõ hình dáng của những người khác, âm thanh như xa như gần, con đường này cũng không thể đi về phía trước, cũng không thể lùi về phía sau, tùy tiện bước đi một bước đều sẽ chạm vách đá.

Nhưng mà trên thực tế, cuộc sống của Cố Thanh Nhượng ở nơi này cũng coi như không tệ.

Tuy nói, không thể ra cửa, cũng không thể gặp ai, cuộc sống trôi qua có chút buồn chán, nhưng mà may là cấp trên sai người đưa tới rất nhiều loại sách, trong vòng năm ngàn năm, kể cả sách nước ngoài lẫn trong nước, muốn gì cũng có. Hắn chọn một đêm, chọn mấy cuốn sách dày, xếp lên nhau chắc cũng cao cỡ nửa người hắn, định ngồi ở trên ghế đọc từ từ. Cấp trên sợ hắn buồn bực, biết hắn thích uống trà, còn đặc biệt đưa tới rất nhiều lá trà thượng hạng, nếu không phải sợ gieo họa đến người khác, phỏng chừng còn sẽ đưa thêm nữ nhân đến.

Cho đến ngày thứ ba, Cố Thanh Nhượng phát hiện hắn bị cảm.

30. Chương 30

Cố Thanh Nhượng nhớ mấy ngày trước hắn gặp một cơn mưa, lúc trở về không kịp thời xử lý, chắc bị cảm lạnh.

Bác sĩ kiểm tra xong, bởi vì tình huống của hắn hiện tại đặc thù, cho nên không dám xác định quá sớm, không thể làm gì khác hơn ngoài việc lắc đầu “Tôi tạm thời kê cho ngài một ít thuốc, để theo dõi vào ngày xem thế nào. Nếu như mấy ngày nữa ngài còn chưa khỏe, tư lệnh, ngài...”

Bác sĩ do dự một chút, không dám nói thẳng, Cố Thanh Nhượng vừa lật sách, vừa nghe bác sĩ nói chuyện, nghe vậy, đầu cũng không nâng lên “Không sao, sống chết có số, tôi biết.”

Những chuyện đại khổ đại nạn hắn đã gặp qua một lần, chỉ là một cơn cảm lạnh, thật ra thì Cố Thanh Nhượng cũng không tin hắn bị lây nhiễm bệnh. Hắn trở về từ La Thành, còn ở đó gần một tháng, đối với triệu chứng với những người bị nhiễm bệnh, có lẽ hắn còn nắm chắc hơn cả thầy thuốc.

Mặc dù vậy, số lượng sĩ quan canh giữ ở bên ngoài phòng của hắn trở nên nhiều hơn.

Vừa sợ hắn đi ra ngoài, lại sợ người từ bên ngoài lọt vào.

Cố Thanh Nhượng ngay cả tầm mắt cũng chẳng thèm để ý bên ngoài một chút, vẫn ung dung tự đắc như cũ, nếu hắn lo lắng, cũng chỉ lo lắng Tiểu Long, nhưng mà, hắn biết Du Tinh Đức sẽ chăm sóc tốt Tiểu Long.

Kết quả, hắn tưởng tượng hơi xa vời một chút, Du Tinh Đức không được trấn định như hắn nghĩ. Cậu rốt cuộc biết được tin tức tư lệnh bị cách ly, trăm phương ngàn kế dò hỏi căn phòng mà tư lệnh ở, đứng ở một góc xa xa mà theo dõi căn nhà, lại bị sĩ quan thủ vệ ngăn cản, yêu cầu trở về. Sĩ quan lo lắng sẽ ảnh hưởng đến tâm tình của tư lệnh, cũng không nói cho hắn biết.

Trần Nghiệp Ân từ chỗ cha của cậu ta nghe được tin về Cố Thanh Nhượng, biết bạn tốt của mình nhất định sẽ rất sốt ruột, nên lập tức đến tìm Du Tinh Đức, đúng như dự đoán, người này dễ dàng Tiểu Long ngủ,

nhưng bộ dạng lại nhấp nhੌm không yên. Tiểu Long vừa nhìn thấy Trần Nghiệp Ân, ánh mắt tròn tròn, từ trên giường bò dậy “Chú là ai?”

Trần Nghiệp Ân mất hứng, đứng ở mép giường tròn mắt nhìn cô bé, nói “Anh so với nhóc không lớn hơn bao nhiêu tuổi, gọi anh.”

Tiểu Long nghiêng đầu một cái, cười, mặt vô cùng ngây thơ.

“Nhưng mà chú, nhìn chú thật sự không trẻ bằng ba con.”

Trần Nghiệp Ân thiếu chút nữa tức hộc máu, cha cậu ta vừa rồi ném cậu ta đến cùng Tây Nam để rèn luyện, gần đây mới trở về, vốn là một công tử ca, trải qua cuộc sống không thể tưởng tượng được, bị gọi là chú cũng tạm chấp nhận, lại còn bị chê không trẻ tuổi bằng Cố Thanh Nhượng. Trần Nghiệp Ân cảm thấy trái tim của cậu ta đều đau đớn, sắc mặt đau khổ nhìn Tiểu Long mấy lần “Con nhóc này, anh thật sự ít tuổi hơn ba em.”

Tiểu Long chớp mắt một cái “Con mặc kệ, ba con dễ nhìn nhất.”

Trần Nghiệp Ân lặng lẽ che tim “Được được được, ba nhóc dễ nhìn nhất.”

Du Tinh Đức thấy Tiểu Long dần dần hết buồn ngủ, mặt không đổi sắc đá đá Trần Nghiệp Ân “Đi ra ngoài nói chuyện.”

Thái độ của Du Tinh Đức cũng chỉ đối với Cố Thanh Nhượng đặc biệt, Trần Nghiệp Ân vốn quen cái tính cách trọng sắc khinh bạn của cậu, nhéo nhéo mắt của Tiểu Long một cái, đi mấy bước, không nhin được quay đầu lại hôn bẹp lên mặt cô bé một cái, dẫn đến bị chê một trận, Trần Nghiệp Ân vừa đi ra, vừa lẩm bầm nói với Du Tinh Đức “Con gái của tư lệnh thật sự đáng yêu.”

Du Tinh Đức ném cho cậu ta một ánh mắt tràn ngập sát khí “Đừng hòng mơ tưởng.”

Trần Nghiệp Ân lập tức nâng hai tay lên bày tỏ sự vô tội “Tôi không hề mơ tưởng gì hết, bỏ qua cho tôi.”

Dừng một chút, Trần Nghiệp Ân nhìn bóng lưng yên lặng cứng ngắc của Du Tinh Đức, lo lắng hỏi “Bạn tốt, cậu có ổn không?”

Du Tinh Đức lập tức dừng lại “Tôi rất tốt, chẳng qua là tư lệnh không tốt.”

Vừa nói, cậu xoay người, nhìn thật sâu vào Trần Nghiệp Ân, đôi mắt đen tràn đầy kiên định và quả quyết.

“Nghiệp Ân.”

Trần Nghiệp Ân bị câu nói này làm cho sợ hãi, cả người nổi đầy da gà, lập tức cảnh giác.

“Tôi muốn gặp tư lệnh.”

Trần Nghiệp Ân lập tức lắc đầu nguầy nguậy “Không không không, cái này không được, tôi không giúp được cậu, cậu cũng biết, tư lệnh vừa bị cấm, bây giờ bên kia có rất nhiều người canh gác, ai cũng không được vào, mọi người sợ bị lây bệnh, cậu đến đó có thể cũng sẽ như vậy, chẳng lẽ cậu không sợ sao? Cậu đừng đi, một tháng mà thôi, chẳng nhẽ không chờ được?”

Ngay lập tức, Du Tinh Đức bỗng nhiên gấp lên chặn lời nói của cậu ta “Tư lệnh sẽ không bị lây bệnh! Cho dù có vấn đề gì, tôi không sợ, tôi chỉ sợ...”

Bóng dáng của Du Tinh Đức lập tức trở nên co quắp tiêu tụy, chân mày của cậu nhíu chặt lại, sắc mặt hiện ra một loại vặn vẹo, thống khổ.

“Tôi chỉ sợ tư lệnh sẽ chịu khổ.”

Cậu giơ tay lên che nửa bên mặt, cắn răng nghiến lợi, nói “Tôi căm ghét một Du Tinh Đức đã bỏ lỡ mất ba năm, hiện tại, cho dù sau đó tôi có phải chết, tôi cũng muốn ở bên tư lệnh.”

Trần Nghiệp Ân nhất thời không biết nói gì, trầm mặc một lúc, cậu ta nói “Nếu như bệnh này sẽ khiến cho cậu chết, tôi nhất định không hối hận, cùng lắm đến thăm mộ của cậu đốt một nén nhang.” Nói xong, cậu ta nặng nề thở dài “Tôi làm sao lại có cảm giác bản thân bị oan uổng...”

Du Tinh Đức mím môi, cung cung kính kính khom người cúi đầu trước mặt cậu ta.

“Cám ơn cậu.”

Trần Nghiệp Ân lặng lẽ nhìn sang chỗ khác.

Cố Thanh Nhượng bị cảm liên tục vài ngày vẫn không tốt lên, sắc mặt của hắn cũng dần dần nghiêm trọng, hắn vẫn không có cảm giác bản thân bị lây bệnh, chẳng qua là cứ vẫn bị cảm không khỏi, bản thân hắn cũng không chịu nổi.

Đến ngày thứ tư kể từ lúc hắn bị cảm, hắn tỉnh dậy, lập tức ngửi thấy một mùi thơm thoang thoảng.

“Người đưa cơm hôm nay đến sớm như vậy...”

Hắn hơi hơi kinh ngạc, trong ánh mắt lại mang theo ý cười, men theo mùi hương đi ra ngoài phòng khách, lại không thấy thức ăn đặt ở trên bàn. Dựa theo thói quen mấy ngày hôm nay, những người đưa cơm kia đều đặt cơm ở trên bàn rồi lập tức đi, hôm nay lại có chút khác thường.

Cố Thanh Nhượng đang cảm thấy kỳ quái, bỗng nhiên có một người đi từ trong phòng bếp ra.

Đến khi hắn nhìn rõ người kia là ai, sắc mặt của Cố Thanh Nhượng lập tức cứng đờ, sau đó nhanh chóng trầm xuống.

“Cút ra ngoài.”

31. Chương 31

Du Tinh Đức cúi đầu, phụng phịu không nói gì, im lặng đem cái đĩa đang cầm trên tay đặt lên bàn.

Cố Thanh Nhượng lui về phía sau mấy bước, ngồi vào ghế sofa, nhin không được, đập bàn một cái, cau mày nhìn cậu “Ngẩng đầu, nói chuyện, cậu đến đây làm gì.”

Du Tinh Đức vẫn không nói gì, Cố Thanh Nhượng cũng không nói chuyện, nhưng ánh mắt rõ ràng lộ ra một tia không vui, Du Tinh Đức trầm mặc một lúc lâu, rốt cuộc từ từ đi tới trước mặt Cố Thanh Nhượng, ngập ngừng nói, chẳng qua là những gì cậu nói, so với những gì Cố Thanh Nhượng muốn nghe, hoàn toàn không liên quan đến nhau.

“Tư lệnh... Ngài, có khó chịu chỗ nào không? Tôi có thể giúp gì cho ngài...”

“Ngu xuẩn!” Cố Thanh Nhượng nhin không được đá cậu một cái, Du Tinh Đức bất ngờ, không kịp phản ứng, lao đảo một chút, Cố Thanh Nhượng lạnh mặt, né cậu, ngay cả nửa ánh mắt cũng không muốn nhìn về phía cậu “Đừng có đến đây! Cách xa tôi ra một chút! Ai cho cậu đi vào đây? Ai giúp cậu đi vào? Tôi khó chịu chỗ nào liên quan gì đến cậu? Tôi không phải đã bảo cậu chăm sóc tốt cho Tiểu Long? Cậu cứ như vậy đến đây, còn Tiểu Long thì phải làm thế nào? Du Tinh Đức a Du Tinh Đức, tôi thật sự, tin nhầm cậu.”

Du Tinh Đức bị một chuỗi khiển trách, cúi đầu xuống “Tôi đã nhờ Sở tiên sinh chiếu cố Tiểu Long, tư lệnh, những gì ngài bảo, tôi cũng đã xử lý thật tốt.”

Cố Thanh Nhượng giận, cười “Sở Hoa đồng ý? Cho nên cậu đến đây?”

“Vâng.” Du Tinh Đức ngẩng đầu lên, nhìn hắn chăm chú, trong ánh mắt hàm chứa sự lo lắng và đau lòng “Tư lệnh, tôi sẽ không hối hận vì đã đến đây, coi như không thể rời khỏi nơi này, tôi cũng sẽ đi theo bên ngài, nhưng mà, cũng không phải bởi vì có nguyên nhân gì khác, chỉ là bởi vì tôi muốn đi theo ngài nên mới làm như vậy.”

“Đều là một đám ngu xuẩn! Tôi đây có lây bệnh tật gì, cậu không sợ chết?”

“Tôi không sợ.”

“Câm miệng!” Cố Thanh Nhượng đang bị cầm, khi nói chuyện giọng mũi rất nặng, hân nóng nảy xoa xoa cái trán, biết cùng với loại người như Du Tĩnh Đức không thể nói lý được, dứt khoát lười không để ý đến cậu, khẩu vị ăn bữa sáng không còn, trực tiếp đứng dậy trở về phòng của mình, không một chút khách khí đóng sầm cửa phòng, tạo nên một tiếng vang lớn.

Du Tĩnh Đức sắc mặt cương ngạnh đứng im tại chỗ một lúc, rồi sau đó đem toàn bộ đồ ăn trở về phòng bếp, hâm nóng lại, tiếp tục cầm lấy giẻ lau nhà, chăm chỉ cùi đi quét dọn căn nhà, nói tóm lại, chính là cố chấp không muốn rời đi.

Cố Thanh Nhượng đơn giản là bị sự ngu xuẩn của Du Tĩnh Đức làm tức chết.

Còn có tên Sở Hoa đó, lại còn đồng ý!

“Đi theo mình? Ngu xuẩn, mình còn chưa chắc chắn bị lây bệnh, nếu thật sự lây, cậu ta làm gì còn mạng nữa mà nhật xác cho mình? Thật sự ngu ngốc.” Cố Thanh Nhượng nhắc bình hoa ra chỗ khác, mở cửa sổ, cúi đầu nhìn mấy cái, xác định phía dưới không có ai đứng, liền hung hăng ném bình hoa xuống dưới.

Bình hoa vỡ tan, khiến vài sĩ quan thủ vệ kinh hoảng, vội vàng lao ra, ngẩng đầu, nhìn hân ngạc nhiên.

“Tư, tư lệnh, ngài đây là có chuyện gì ạ?”

Cố Thanh Nhượng mặt không đổi sắc, hất cằm một cái “Đi đem cái tên ngu ngốc đang làm trò hề trong phòng tôi ra ngoài, cậu ta còn chưa đến gần người tôi, sẽ không bị lây bất cứ bệnh tật gì.”

Sĩ quan ngẩng đầu, ngẩn người nhìn hân, thật lâu sau mới nhớ ra là hân đang nói ai.

“Cái này...” Sĩ quan này do dự nhìn hân một cái “Tư lệnh, thật ra, ban đầu chúng tôi cũng không cho cậu ta đi vào, là Trần tướng quân với người của Sở gia cùng nhau đưa cậu ta đến, ngài cũng biết, hai nhà kia, những người như chúng tôi, quả thật không trêu chọc nổi a.”

Cố Thanh Nhượng cười một tiếng, đôi mắt tinh xảo tràn đầy sự mỉa mai.

“Đều rất giỏi.”

Hân để lại một câu như vậy, liền đóng sầm cửa sổ lại.

Đều là một đám chỉ biết làm trò hề.

Hai ngày trước hân còn có tâm tình muốn gặp bạn bè một chút, bây giờ không muốn gặp bất kỳ một ai, ngồi ở trên băng ghế cầm một quyển sách, lật qua lật lại có vài trang, buồn bực không chịu nổi. Một lát sau, bỗng nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa, Cố Thanh Nhượng lạnh mặt, không để ý đến cậu.

“Tư lệnh, bác sĩ nói đã đến giờ ngài phải uống thuốc, hôm nay ngài cũng chưa ăn gì.”

Du Tĩnh Đức ở bên ngoài đợi một lúc, tư lệnh vẫn không để ý đến cậu.

Hốc mắt đỏ hoe, thật sự cậu cũng biết, sự xuất hiện của cậu sẽ khiến cho tư lệnh mất hứng, nhưng mà, cậu không nghĩ đến tư lệnh sẽ mất hứng đến mức ngay cả thuốc cũng không muốn uống. Cậu hiểu được bản thân đã làm việc không tốt, mờ mịt, luống cuống đứng ở trước cửa, trong tay còn cầm thuốc, bỗng nhiên không biết bản thân có thể làm những gì.

Cậu muốn, muốn đi theo Cố tư lệnh, muốn quý trọng tư lệnh, muốn nhìn thấy tư lệnh, nếu có thể, chuyển toàn bộ bệnh tật đau đớn từ trên người tư lệnh đến trên người cậu cũng được.

Nhưng tư lệnh không vui.

Chỉ cần tư lệnh không vui, mất hứng, vậy những gì cậu làm, đó chính là việc xấu.

Trầm mặc một lúc, Du Tĩnh Đức bỗng nhiên tự tát mình một cái thật đau.

“Tư lệnh nói đúng, may thật sự ngu ngốc!”

Lực tay rất mạnh, nửa gương mặt nhanh chóng đỏ lên, Du Tĩnh Đức suy nghĩ một chút, nhưng vẫn không hối hận vì đã đến đây.

Nếu như không được nhìn tư lệnh, chẳng khác gì cậu đã chết.

Cậu run rẩy đưa tay đặt lên trên cánh cửa, ánh mắt quẩn luyến “Tư lệnh, tôi đặt thuốc ở trước cửa, lúc nào ngài ra uống thuốc, còn có đồ ăn, tôi cũng đã chuẩn bị xong cả rồi, tôi sẽ không quấy rầy ngài, tôi cũng sẽ không bị lây bệnh, tư lệnh, ngài đừng lo, vì ngài, tôi cũng sẽ sống thật tốt.”

Mặc dù nói như vậy, nhưng thật ra thì lúc bắt đầu đi vào nơi này, cậu cũng đã làm chuẩn bị cả hai sẽ cùng chết.

Nhưng những chuyện này, cậu vĩnh viễn không muốn để cho tư lệnh biết.

Du Tinh Đức trầm mặc trở lại căn phòng đã chuẩn bị riêng cho cậu, dè dặt đóng cửa lại, rồi sau đó giống như một cái máy, chờ đợi hiệu lệnh của chủ nhân, mặt không thay đổi, ngồi ở trên giường không nhúc nhích, trong lòng lặng lẽ tính toán thời gian, giống như mỗi một ngày trôi qua trong ba năm kia, tính toán từng khoảng thời gian bản thân và Cố Thanh Nhượng chia tách. Nhưng mà lúc này, cậu lại đang tính toán, lúc nào thì đi ra làm cơm trưa, lúc nào thì đi ra làm cơm tối.

32. Chương 32

Cố Thanh Nhượng ngồi ở trong phòng, quả nhiên không nghe thấy thêm bất kì động tĩnh nào, nếu như hắn không quá hiểu cái tính cách của người kia, còn gần như cho rằng Du Tinh Đức thật sự đi.

Nhưng hắn cũng không đem thân thể của mình ra để giận dữ.

Hắn cảm thấy bản thân không phải bị lây bệnh từ La Thành, nhưng bị cảm lạnh là thật sự, nhưng ai biết đâu, vạn nhất đâu, hắn thật sự mắc cái bệnh truyền nhiễm kia thì sao?

Tức giận một hồi, bản thân hắn lại thở ra một hơi.

Du Tinh Đức lo lắng, hắn không phải không hiểu, nhưng hết lần này đến lần khác, hắn và Du Tinh Đức, trước kia hai người còn âm ỉ một đoạn chuyện như vậy, trong tình huống này, ở cùng với nhau trong một căn nhà, hắn thật sự không muốn lại cùng với Du Tinh Đức dính dáng thêm một chút quan hệ nào nữa/

Cố Thanh Nhượng điều chỉnh lại tâm tình, mở cửa lấy thuốc, lại ra ngoài lấy một cốc nước sôi để uống, nhìn quanh trong nhà, sạch sẽ hơn mấy ngày trước rất nhiều. Hắn cảm giác có chút thú vị, nghĩ, Du Tinh Đức hiền lương thực đức, nếu là phụ nữ, còn có thể giới thiệu cho cậu một vài người bạn của hắn, cho cậu tìm một người chồng, đáng tiếc không phải.

“Du Tinh Đức, đi ra.”

Cố Thanh Nhượng đến trước cửa phòng gõ một cái “Được rồi, nếu cậu đã đến, tôi có mấy lời phải nói rõ ràng với cậu.”

Bên trong im lặng một lúc lâu, Cố Thanh Nhượng cau mày lại, bỗng nhiên bên trong lại truyền ra một trận ồn ào lộn xộn khi đồ đạc bị xô dịch, cửa mở ra, Du Tinh Đức chật vật chạy ra, trong ánh mắt lóe ra một tia sáng, sắc mặt giống như là đang cười, vừa kinh ngạc, vừa cong khóe miệng, giống như cơ mặt bị cương cứng quá lâu, khiến cho cả khuôn mặt cậu đều không giống bình thường.

Cố Thanh Nhượng lùi về phía sau mấy bước “Đừng đến gần tôi.”

“Tư, tư lệnh!” Du Tinh Đức gật đầu một cái, cũng học theo bộ dạng của hắn, lui về phía sau mấy bước “Tôi sẽ không đến gần ngài, tôi sẽ không bị lây, ngài đừng đuổi tôi đi.”

“Vậy thì đi theo tôi.” Cố Thanh Nhượng liếc nhìn cậu một cái, đi ra phòng khách, hướng về phía cậu vẫy vẫy tay “Đến đây, ăn bữa sáng đi?”

“Cảm ơn tư lệnh.” Du Tinh Đức đi nhanh về phía trước, hai tay lại run rẩy, theo bản năng nắm lấy ống quần.

Cố Thanh Nhượng vốn biết khi cậu khẩn trương và bất an sẽ có thói quen nắm lấy ống quần, cũng không nói gì, hẩn ngồi ở xa, tỏ ý Du Tĩnh Đức ngồi xuống bàn ăn cơm, lúc này mới híp mắt theo dõi cậu “Du Tĩnh Đức, cậu thật đại dột đến mức khiến tôi kinh ngạc.”

Du Tĩnh Đức vừa nghe thấy, cả đầu đều cúi gằm xuống, giống như một con chó lớn đang ủ rũ.

“Thật xin lỗi, tư lệnh.”

“Trên thực tế, tôi cũng không cảm thấy tôi bị lây bệnh.” Cố Thanh Nhượng lười biếng dựa vào ghế sofa, hai tay dang ra gác lên thành ghế, giọng nói bình thản lại nhàn nhã “Tôi biết mọi người đều lo lắng cho tôi, nhưng tôi không hiểu sao cậu lại có thể làm đến cái loại trình độ này, tôi cũng biết là cậu có một mình, không sợ chết, nhưng tôi thật sự không muốn nhìn thấy cậu ở chỗ này.”

Dừng một chút, hẩn nhìn thấy xung quanh Du Tĩnh Đức tràn ngập một bầu không khí u ám, hẩn lại mỉm cười.

“Tôi sợ cậu lại muốn báo ân với tôi.”

Cả người Du Tĩnh Đức run rẩy một cái, chợt ngẩng đầu lên, đang muốn giải thích, Cố Thanh Nhượng lại ngăn cậu lại, ánh mắt âm u mà nhìn cậu “Nếu đã nói với cậu chúng ta là bạn bè, tôi sẽ tiếp nhận tâm ý của cậu, hiện giờ cả tôi và cậu đều không thể rời khỏi đây, vì đảm bảo cậu sẽ không bị lây bệnh từ tôi, tốt nhất là tôi với cậu nên giữ một khoảng cách, nhưng mà, nếu như tôi và cậu đều có thể an toàn rời khỏi đây, tôi sẽ tăng lương cho cậu lên gấp ba, nếu như cậu chết, tôi cũng sẽ yêu cầu người của Cố gia, tương lai chiếu cố người nhà họ Du các cậu trong vòng một trăm năm. Như vậy, cậu có đồng ý không?”

Hẩn cũng không thích cái việc báo ân gì đó của Du Tĩnh Đức, nếu cùng đến đây, có chuyện gì, cũng phải làm cho rõ ràng, đỡ phải khiến cho sau này trở nên hồng bét.

Du Tĩnh Đức há miệng, cậu muốn nói cho tư lệnh hết thấy những thứ đó đều không cần thiết, cậu không phải vì báo ân, cho nên hẩn không cần phải rõ ràng như vậy, cậu nguyện ý đi theo hẩn, nguyện ý chết vì hẩn, chỉ bởi vì yêu hẩn.

Nhưng mà cậu cũng hiểu tư lệnh.

Nụ cười của người này giống như một lưỡi dao vậy, lạnh lẽo mà dứt khoát.

“Tôi không muốn rời đi tư lệnh.” Cậu lẩm bẩm nói, âm thanh nhỏ chỉ có chính cậu mới có thể nghe thấy.

Rồi sau đó, cậu ngẩng đầu lên, chậm rãi gật đầu một cái “Vâng, tư lệnh.”

Nếu đạt thành hiệp nghị, thời gian tiếp theo cũng hài hòa rất nhiều.

Bệnh cảm của Cố Thanh Nhượng chậm chạp không chịu khỏi, hẩn sợ Du Tĩnh Đức cũng bị lây bệnh, đều dành thời gian rất lâu một mình ở trong phòng đọc sách, thi thoảng đi ra cửa lộ diện một cái, sẽ phát hiện Du Tĩnh Đức ngồi đoan đoan chính chính ngay ở bên cạnh cửa, đôi mắt mở to, nhìn chăm chăm cửa phòng hẩn, vừa nhìn thấy Cố Thanh Nhượng, trên mặt sẽ không kìm lòng được nở nụ cười, nhưng mà nụ cười này không có duy trì lâu lắm, lại biến thành sự lo lắng đầy nặng nề.

Cố Thanh Nhượng thật sự cảm thấy Du Tĩnh Đức còn nóng nảy bất an hơn cả hẩn.

Thấy một số thứ thú vị ở trong sách, tâm tình của Cố Thanh Nhượng rất tốt, sẽ đi ra tìm Du Tĩnh Đức, hai người đứng cách nhau vài bước, hẩn vừa cầm sách, vừa đọc cho cậu nghe những mẩu chuyện thú vị, hoặc, có lúc thấy sắc mặt của cậu quá ngọt ngào, sẽ nói vài câu đùa giỡn cậu.

“Cậu, đừng có nghiêm túc như vậy, cứ cau cau có có, sau này làm sao có cô gái nào dám cùng cậu?”

Du Tĩnh Đức lại theo bản năng nắm lấy ống quần, nhưng cậu vẫn đầy mặt nghiêm túc, nói “Sau này rồi tính.”

Cố Thanh Nhượng đang cười cười, bỗng nhiên nhú mày, sau đó ho khan kịch liệt, Du Tĩnh Đức hoảng hốt, vội vàng đứng lên rót nước cho hẩn, Cố Thanh Nhượng không lạnh không nóng quét mắt nhìn cậu một cái, cả người cậu cứng đờ, sắc mặt trong nháy mắt trở nên khổ sở, rồi sau đó lặng lẽ ngồi xuống.

Cố Thanh Nhượng vừa ho vừa đi lấy nước uống một ngụm, mới miễn cưỡng thuận khí, liếc nhìn cậu, nói “Vội cái gì, ai bị bệnh mà không bị như vậy? Tự tôi làm được.”

Du Tinh Đức trong lòng quặn đau.

Cậu rất đau.

Người cậu yếu rõ ràng đang chịu khổ, cậu không giúp được người đó, người đó còn thậm chí không cần cậu.

Cậu bỏ lỡ khoảng thời gian người đó cần cậu, từ đó hẳn cũng không cần cậu nữa.

Du Tinh Đức hiểu, tư lệnh rất mạnh, cậu kính hân yêu hân, hai người chưa bao giờ xảy ra mâu thuẫn, cậu đang hận bản thân vô dụng.

Nam nhân đỉnh thiên lập địa này, ngay cả đoạn thời gian không thể đi lại được cũng có thể vượt qua, đương nhiên hẳn sẽ không sợ hãi khi bị bệnh.

Nhưng Du Tinh Đức vẫn hận khi không thể chịu đau thay cho hẳn.

Không sợ hãi không có nghĩa là không đau khổ, Du Tinh Đức nhìn bóng lưng của Cố Thanh Nhượng, sắc mặt giống như khóc trong tâm không hề có nước mắt, cậu muốn khổ sở thay hẳn, thống khổ thay hẳn.

Tình huống này vẫn tiếp diễn, đến một ngày, Du Tinh Đức vẫn trầm mặc đứng trước cửa đợi hẳn, rồi sau đó cậu phát hiện, tư lệnh hôm nay chưa ra khỏi cửa.

Cậu điên cuồng đẩy cửa ra, rồi sau đó phát hiện, Cố Thanh Nhượng mồ hôi lạnh nhễ nhại, trên mặt đỏ bừng không giống như bình thường.

Du Tinh Đức run rẩy cầm lấy tay của hẳn, rất lạnh, trán nóng bừng.

Tư lệnh sốt.

33. Chương 33

“Tư lệnh, tư lệnh?”

Cố Thanh Nhượng mơ màng cau mày lại, dường như có dấu hiệu chuyển tỉnh, Du Tinh Đức sắc mặt trắng bệch nhìn hẳn một lúc, hung hăng cắn đầu lưỡi của mình một lúc, đau đớn làm cậu từ trong sợ hãi bình tĩnh lại, cậu nhẹ nhàng dịch dịch chân cho Cố Thanh Nhượng, mặt mũi nghiêm túc bình tĩnh đi ra ngoài cửa nhà, nói với sĩ quan thủ vệ “Nhanh chóng đi gọi bác sĩ đến.”

Bầu trời một mảnh xám xịt đầy mơ hồ, gương mặt của các sĩ quan ẩn giấu bên trong ánh sáng ảm đạm, mỗi người đều mang theo một loại cảm giác mê mang, nửa tỉnh nửa mơ.

Du Tinh Đức tiến lên vài bước, dứt khoát đoạt lấy súng của một trong số những sĩ quan ở đó, hướng lên trần nhà nã một phát đạn.

Bầy chim sợ hãi bay toán loạn, trong tán cây truyền tới âm thanh huyền ảo, nhưng không át được tiếng súng chói tai mà ác liệt.

“Du sĩ quan phụ tá, cậu làm sao –”

Du Tinh Đức xô dịch đầu súng, chỉ vào sĩ quan đó, sát ý và độc ác giống như tràn ngập trong đôi mắt đen láy.

“Đừng nói nhảm, nếu như không muốn phía trên trách tội xuống, tốt nhất là cố hết sức trong thời gian ngắn gọi bác sĩ lại đây, tư lệnh phát sốt.”

Đám sĩ quan thủ vệ còn chưa kịp tức giận, đã lập tức bối rối, Du Tinh Đức dùng súng chỉ thẳng lên đỉnh đầu của cậu ta, sĩ quan này lập tức theo bản năng xoa xoa mồ hôi lạnh, vội vàng gật đầu một cái, nhanh

chóng giục những người còn lại “Sắc trời vẫn còn sớm, không biết các bệnh viện còn mở cửa hay không, mấy người các cậu đi cùng với tôi đi tìm, những người còn lại ở lại đây hỗ trợ.”

Nói xong, lập tức vội vã dẫn người đi.

Những người bị bỏ lại trở mắt nhìn nhau “Tư lệnh thật sự sốt?”

Một người khác do dự, đi lên nói “Thật sự sốt sao, tôi thấy, những người bị lây bệnh kia, giống như cũng....”

Vào lúc này, không có biện pháp đề phòng, ai cũng không dám cứ như vậy mà xông vào bên trong, Du Tĩnh Đức cũng không tiếp tục để ý đến bọn họ, cậu không ngừng tự nói với bản thân, phải tỉnh táo, vào thời điểm này không thể hoảng, tư lệnh còn cần cậu, không thể rối loạn cước bộ.

Nhưng, khi cậu nhìn thấy tư lệnh nằm ở trên giường, hốc mắt lại không kiềm chế được mà đỏ ửng.

Mấy sĩ quan trẻ tuổi đi theo phía sau, chỉ dám đứng ở xa, nhìn thấy Du Tĩnh Đức muốn đi lại gần Cố Thanh Nhượng, vội vàng ngăn cản “A, Du sĩ quan phụ tá, cậu hiện tại vẫn chưa bị nhiễm bệnh, qua đó sẽ bị lây bệnh a!”

Du Tĩnh Đức bỏ ngoài tai không nghe, vô tri vô giác nằm ở mép giường, ánh mắt triền miên dừng ở trên gương mặt của Cố Thanh Nhượng, nắm lấy tay hắn, nhẹ giọng an ủi “Tư lệnh, rất nhanh sẽ khỏi bệnh, chờ một chút, ngại chờ một chút.”

Một lát sau, cậu bỗng nhiên tỉnh táo lại, vội vàng vàng đi tìm một cái khăn mặt ướt đặt lên trên trán Cố Thanh Nhượng, lại ngồi chăm chú nhìn hắn một hồi, ánh mắt ngập nước. Lúc này, Cố Thanh Nhượng không có ý thức, run rẩy một chút, Du Tĩnh Đức lập tức cúi người dịch dịch chân cho hắn, cậu lấy toàn bộ chân trong căn nhà này, đắp hết lên trên người hắn, lại lo lắng tư lệnh sẽ khó chịu, cậu bây giờ chỉ hận bản thân không thông minh hơn một chút, càng nghĩ càng hận, giơ tay lên hung hăng tặng mình mấy cái bạt tai.

Trên mặt Du Tĩnh Đức sưng đỏ một mảnh, mấy sĩ quan trẻ tuổi đứng ở bên ngoài nhìn thấy mà giật mình, trong lòng cũng sốt ruột, bác sĩ sao vẫn còn chưa tới, trong tình huống như thế này, nói thật là bọn họ không biết phải làm thế nào. Không biết ai bỗng nhiên suy nghĩ ra một cái biện pháp, do dự hồi lâu, nói với Du Tĩnh Đức “Du sĩ quan phụ tá... Nếu cậu không sợ bị lây bệnh, thì cứ chui vào cùng một chăn với tư lệnh đi, nhiệt độ cơ thể của hai người cộng lại, còn ấm áp hơn là một người.”

Vừa dứt lời, Du Tĩnh Đức đã bắt đầu cởi quần áo một cách hết sức bình tĩnh.

“Cảm ơn.”

Cậu vén chăn lên, rón rén nằm vào trong. Cố Thanh Nhượng chỉ mặc áo ngủ thật mỏng, Du Tĩnh Đức lập tức cảm nhận được nhiệt độ dưới lớp quần áo ngủ, cậu dè dặt ôm lấy Cố Thanh Nhượng, vừa sợ hãi sẽ làm hắn tỉnh giấc, vừa sợ hắn không tỉnh lại, chỉ có thể dán thật chặt vào người hắn, định đem nhiệt độ của mình truyền cho đối phương, chỉ là một cơn sốt thông thường cũng được, không phải cũng được, cậu cũng đã làm đủ chuẩn bị để chết.

Nhưng thật may, Cố Thanh Nhượng vẫn tỉnh lại.

Mặc dù đầu óc có chút mê man, cũng không đến mức bất tỉnh nhân sự, hắn mới vừa có ý thức một chút, đã phát hiện bên người có thêm một cá nhân. Cả người hắn nóng rần, không biết nhiệt độ trên người mình, hay là nhiệt độ người nằm bên cạnh truyền tới.

“Du Tĩnh Đức.” Hắn nhàn nhạt gọi một tiếng.

Đầu của người này đang đặt ở cổ của hắn, nghe hắn gọi, cả người run lên, cánh tay đang ôm lấy hắn bỗng siết chặt, mang theo một loại quý trọng khi tìm về được thứ đã mất, cậu chôn mặt ở trên bờ vai của hắn, Cố Thanh Nhượng hoảng hốt cho rằng cậu đang hôn vai của mình, nhưng Du Tĩnh Đức không lên tiếng, chỉ trầm mặc dùng cánh tay ôm chặt lấy hắn.

“Cách xa tôi ra một chút, không thấy tình trạng hiện tại của tôi sao?”

“Thấy.” Âm thanh của Du Tĩnh Đức run rẩy.

“Còn nhớ lúc trước đã đồng ý với tôi cái gì không?”

“Tôi nhớ.” Du Tĩnh Đức mím môi, cố chấp nói “Là tôi nói dối, tư lệnh, tôi sẽ không rời khỏi ngài.”

Cố Thanh Nhượng nhất thời cảm thấy bản thân quá mệt mỏi.

“Cậu làm như vậy, kết quả là vì cái gì?”

34. Chương 34

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, mấy sĩ quan kia biết bản thân không giúp được gì, liền tự giác lùi kéo nhau ra cửa canh chừng.

Trong phòng chỉ có Cố Thanh Nhượng và Du Tĩnh Đức.

Trên cái giường rộng lớn, hai người dán sát vào nhau, gần như có thể cảm nhận được hô hấp phập phồng của nhau.

Du Tĩnh Đức trầm mặc một lúc lâu, Cố Thanh Nhượng không có kiên nhẫn để chờ đợi câu trả lời của cậu, nhắm mắt lại, liền chuẩn bị lại chìm vào trong giấc ngủ. Nhưng mà ngay lập tức, nam nhân ở bên cạnh hắn hơi hơi nhồm người dậy, hô hấp dồn dập giống như sắp không thở nổi, chậm rãi lại gần Cố Thanh Nhượng, môi giống như dò xét thử chạm vào má của Cố Thanh Nhượng, sau đó lại gần bên tai của hắn, âm thanh rất nhỏ, nhưng giọng nói lại vô cùng kiên định, thâm tình.

“Tôi yêu ngài.”

Không phải nợ ân tình, cũng không phải sùng kính, chỉ là giống như đang nói chuyện rất bình thường.

Cố Thanh Nhượng bỗng dưng mở to mắt, nhúu mày, nhưng lại đối diện với đôi mắt cố chấp của Du Tĩnh Đức.

Đối diện với ngọn lửa lóng lánh bên trong đôi mắt kia, thâm tình, cố chấp, chân thành, thành thật, lo lắng,... đan vào cùng một chỗ, ở bên trong thời tiết đầu xuân giá rét, vô cùng lạnh lẽo, sưởi ấm Cố Thanh Nhượng một chút.

“Tư lệnh, tôi yêu ngài, đừng đuổi tôi đi.” Trong ánh mắt Du Tĩnh Đức toát ra một tia khẩn cầu “Ngài nhìn tôi một chút, tư lệnh, lại nhìn tôi một cái, thật sự, thật sự, tôi yêu ngài.”

Ngọn lửa kia, sưởi ấm hắn một chút, lại sưởi ấm thêm một chút.

Giống như vẫn không đủ, Du Tĩnh Đức bỗng nhiên cúi đầu xuống, ôm lấy mặt của Cố Thanh Nhượng, vừa vụng về vừa ôn nhu hôn lên đó một nụ hôn, đầu lưỡi liếm láp môi của Cố Thanh Nhượng, ngón tay lại cẩn thận lướt qua mi mắt của Cố Thanh Nhượng, mà trong lúc Cố Thanh Nhượng còn đang kinh ngạc, Du Tĩnh Đức liền được voi đòi tiên mà cạy môi của hắn ra, triển miên hôn hắn, cho dù thiên hoang địa lão cũng không muốn rời đi.

Cố Thanh Nhượng tỉnh táo lại, thân thể bị bệnh khiến cả người mệt mỏi, đến khi Du Tĩnh Đức rút cuộc buông ra, Cố Thanh Nhượng cho rằng hắn thật sự không thở nổi, giương mắt nhìn lên, ánh mắt của Du Tĩnh Đức ướt đầm, gò má đỏ ửng, môi ẩm ướt sáng bóng, giống như người bị xâm phạm là Du Tĩnh Đức, mà không phải Cố Thanh Nhượng hắn.

Cố Thanh Nhượng cau mày “Người biết, ta đối với người không cương được.”

Đôi môi của Du Tĩnh Đức không kiềm chế được đáp lại rằng biết, nhưng ánh mắt vẫn ướt át mà sáng ngời.

“Tôi không dám cầu mong tư lệnh yêu tôi, chỉ cầu ngài, để cho tôi đi theo ngài, hiện tại tôi với ngài vừa hôn nhau, nếu như ngài mắc bệnh, tôi cũng sẽ mắc, nếu phải chết, chỉ không lâu sau, tôi cũng sẽ chết theo ngài.”

Dừng một chút, đôi mắt tràn ngập hơi nước kia bỗng nhiên ẩn hiện lên một mặt điên cuồng.

“Ngài chết, tôi chết, ai cũng không thể ngăn cản.”

Cố Thanh Nhượng bình tĩnh nhìn cậu một lúc, lại nhắm mắt lại, tầm mắt một mảnh tối đen, trong đầu cũng không thể nào ngăn cản xuất hiện gương mặt thâm tình chăm chú của Du Tình Đức.

Còn có ngọn lửa kia —

Lại tiếp tục sưởi ấm hân thêm một chút.

Thật nóng a.

Cố Thanh Nhượng bỗng nhiên trở nên mơ màng, nặng nề, thật sự quá mệt mỏi, mọi chuyện giống như đèn kéo quân, lần lượt xuất hiện ở trước mắt hân, nghe nói người sắp chết, luôn nhớ lại những hình ảnh khi còn sống. Cuộc sống màu mè, cảm y ngọc thực khi còn nhỏ, sau đó hân vừa đập một cánh cửa phòng, liền nhìn thấy hình ảnh dân chúng thống khổ trong mưa bom bão đạn, sau khi nhập ngũ lao vào bên trong rừng súng mưa đạn, rồi sau đó đến cuộc sống không thể đi lại sau cuộc chiến, khiến hân tiếc nuối, không khỏi cảm thấy tinh thần ảm đạm, âm u không giống bình thường.

Quá mệt mỏi.

Tư lệnh!

Không biết có ai gọi hân một tiếng, một tiếng, lại tiếp một tiếng, từng câu từng chữ lặp đi lặp lại, hoang mang, rối loạn, sợ hãi, đau khổ, giống như đồ quỳên đồ máu.

“Tư lệnh, tư lệnh, tư lệnh!”

“Cố Thanh Nhượng!”

Trong bóng tối, hân đột nhiên cảm nhận được có ai đó đang nhìn hân, cũng không biết nhìn bao lâu, bao nhiêu ngày, bao nhiêu tháng, bao nhiêu năm, Cố Thanh Nhượng trầm mặc một lúc, phía trước có một con đường âm u, hân biết bản thân nên đi chỗ nào, hân không do dự, đi về phía mà hân luôn tin tưởng.

Nhưng mà, âm thanh kia càng lúc càng bị thương, thậm chí có lúc kèm theo tiếng trẻ con khóc —

Tư lệnh, nhìn tôi một cái, lại nhìn tôi thêm một cái.

Dẫn tôi theo, chúng ta cùng chết.

Cố Thanh Nhượng cảm thấy khinh thường, cùng chết? Đường của hân là của hân, đừng có đến dính dáng vào làm gì.

Nhưng hân không nhịn được, nghe thấy ai đó giống như mất hồn mất vía gọi hân không ngừng, rốt cuộc không chịu nổi mà quay đầu nhìn một cái, Du Tình Đức đập núi đao biển lửa, từng bước từng bước đi về phía hân, sắc mặt kiên định, Cố Thanh Nhượng trong chốc lát trở lại khoảng thời gian hai người sống vai chiến đấu.

Sau đó hân thấy một ngọn lửa bùng lên, cháy bùng lên từng chút từng chút một.

Trái tim của Cố Thanh Nhượng nóng bỏng, cuối cùng, hân cười nhạo một tiếng, khoát tay với cậu.

“Ngu xuẩn, tôi không dễ chết như vậy.”

Hình ảnh nhất thời biến mất, Cố Thanh Nhượng rơi vào hôn mê, mơ hồ chỉ cảm thấy trên vai của hân ướt đầm, không biết quỷ xui xẻo nào lau một đồng nước mắt nước mũi trên người hân.

Trong phòng Cố Thanh Nhượng vây quanh một đồng bác sĩ, Sở Hoa và Cho Linh cũng mang sắc mặt lo lắng đứng trong đó, bọn họ vừa nhận được tin tức lập tức chạy tới.

Thật ra thì đã một ngày trôi qua.

Du Tình Đức đứng ở góc, hai mắt vô thần nhìn Cố Thanh Nhượng, hồn phách của cậu tựa như trôi dạt đến một thế giới khác, mà nơi đó, Cố Thanh Nhượng đang đi về phía một con đường mòn u ám, cậu nhanh chóng đuổi theo hân, không dám dừng lại.

Không biết qua bao lâu, nhóm thầy thuốc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“May mà đến kịp, trận sốt cao này của Cố tư lệnh, còn nguy hiểm hơn nhiều so với những người bị lây bệnh truyền nhiễm.”

Tâm của Cho Linh rất nhỏ, lập tức nhận ra được lời nói của bác sĩ không đúng.

“Ý tứ của ngài là, tư lệnh sốt cao, không phải là do bệnh truyền nhiễm....”

Bác sĩ gật đầu một cái “Những người bị bệnh truyền nhiễm, sau khi sốt cao lập tức sẽ qua đời, nhưng mà tình huống của tư lệnh hiện tại, hẳn là giảm sốt.”

Vừa dứt lời, những người ở chỗ này lập tức lộ ra sắc mặt vui mừng, Sở Hoa không kìm được, ôm lấy Cho Linh, trên mặt lộ ra nụ cười “Quá tốt, thật sự dọa chết lão tử.”

“Tóm lại, thật sự vui mừng, tư lệnh không bị lây bệnh truyền nhiễm, cũng sẽ không chết, chẳng qua thân thể của tư lệnh bị nhiễm lạnh, tình huống trở nên ác liệt cho nên sốt cao, thật may đến kịp.”

Dừng một chút, bác sĩ lại nói thêm một câu “Tư lệnh đã từng vượt qua vô số kiếp nạn, thật sự ngay cả trời cao cũng không thu được mạng của ngài.”

35. Chương 35

Đến khi mọi người đều đi hết, Cố Thanh Nhượng mới mơ màng tỉnh lại.

Hắn khó khăn giật giật tay, lập tức có người nắm lấy tay của hắn, da thịt ấm áp lập tức khiến hắn nhớ tới một người, mở mắt ra nhìn một cái, quả nhiên, Du Tĩnh Đức nhìn hắn không chớp mắt, thấy hắn tỉnh lại, trong ánh mắt không xuất hiện cảm giác ngạc nhiên, vui mừng, cũng chẳng có mất mát, chỉ là yên lặng nhìn hắn.

Giống như, mặc kệ sống chết, cậu cũng sẽ ở bên cạnh hắn.

Cố Thanh Nhượng khép mắt lại, ngực lại âm ỉ nóng lên một chút.

“Nước.”

Âm thanh của hắn khàn khàn khô khốc, Du Tĩnh Đức cảm thấy tim cậu đau đến không chịu nổi, tư lệnh của cậu sao phải chịu đựng khổ sở như vậy. Cậu trầm mặc đi rót nước, đang muốn đỡ tư lệnh ngồi dậy, nhưng tư lệnh đã tự mình ngồi dậy rồi, đưa tay cầm lấy ly nước trong tay Du Tĩnh Đức, tự mình uống.

Du Tĩnh Đức ngăn người, yên lặng ngồi ở bên mép giường cúi đầu xuống, ngón tay không ngừng bấm vào bên trong lớp vải quần.

Ít nhất, nhìn tư lệnh thoát nhìn tỉnh táo.

Nghĩ đến đây, lại cảm thấy cao hứng.

Cố Thanh Nhượng vẫn luôn để ý đến, Du Tĩnh Đức một mực nhìn trộm hắn, trong lòng âm thầm buồn cười, hắn đặt ly nước xuống, hỏi “Bác sĩ nói thế nào?”

Du Tĩnh Đức tỉ mỉ nói lại một lần cho hắn nghe, lại càng không kiêng kị nhìn chăm chăm vào hắn. Trên mặt của Cố Thanh Nhượng không có biểu tình gì, ngược lại càng khiến cho người khác bất an, Du Tĩnh Đức còn không quên lúc trước cậu đã làm cái gì, nói không chừng lúc nữa tư lệnh sẽ đuổi cậu ra ngoài, sau này cũng không gặp cậu.

Cố Thanh Nhượng trở mắt nhìn Du Tĩnh Đức một lát cao hứng, một lát sau lại giống như một con chó lớn bị vứt bỏ, ủ rũ cúi đầu.

Hắn bình tĩnh đặt ly nước xuống, cũng lẳng lặng nhìn Du Tĩnh Đức, nhìn thấy ánh mắt của hắn lập tức co rúm người lại, một người đàn ông cao lớn như vậy, bộ dáng lại lộ ra một loại cảm giác bất an hết sức rõ

ràng. Cố Thanh Nhượng nhìn xuống, bỗng nhiên lại bắt đầu thất thần, nhớ lại vô số chuyện đã trải qua trong những năm tháng đó, có cao hứng, cũng có mất hứng, cuối cùng hần lắc đầu một cái, lại đưa mắt nhìn về phía Du Tĩnh Đức, hận sắt không thành thép, thấp giọng nói một câu.

“Chớ ngu.”

Du Tĩnh Đức nghe thấy, nhưng không nghe rõ, bỗng dưng trợn tròn mắt, giống như là giật mình, nhìn Cố Thanh Nhượng.

“Tư, tư lệnh?”

“Ngài nói gì? Thật xin lỗi, tôi không nghe rõ.” Vừa nói, hốc mắt của cậu đỏ bừng, liên tục cảm thấy mắt mát.

Lúc này, có một bàn tay cầm lấy cằm của cậu, Du Tĩnh Đức sợ hết hồn, lại theo bản năng cầm lấy cái tay này, nhìn Cố Thanh Nhượng mờ mịt, ngón tay của hắn thon dài, khớp xương rõ ràng, mấy ngày nay Du Tĩnh Đức cầm nhiều, càng cảm thấy xinh đẹp, lúc này lại đang nắm lấy, không nhịn được cẩn thận ôm bàn tay này vào trong ngực, trân trọng.

Cố Thanh Nhượng nhướn mày “Buông tay.”

“Vâng.” Du Tĩnh Đức lập tức kìm nén suy nghĩ âm u trong lòng.

Cố Thanh Nhượng đưa tay lên, cẩn thận vuốt ve cằm của Du Tĩnh Đức, có chút thô ráp.

“Râu của cậu thật sự đâm tay, nhìn cái bộ dạng đầy thương hại này của cậu, rốt cuộc người bị bệnh là cậu hay là tôi?”

Du Tĩnh Đức không biết hắn có ý gì, cả người đều bị dọa đến mức run lấy bầy, mím môi không dám nói lời nào.

Hết lần này đến lần khác, cái tay này còn xấu xa mà giật giật sợi râu mới mọc ở trên cằm cậu, sắc mặt của Du Tĩnh Đức một lúc đỏ, một lúc lại trắng, cũng không dám tự tiện hành động, thanh âm lại như muỗi kêu, nói một tiếng “Tư lệnh, tôi sẽ đi cạo...”

Cố Thanh Nhượng không quan tâm cậu.

Lúc Du Tĩnh Đức bị trêu chọc đến mức sắp khóc, hắn bỗng nhiên nói một câu “Cậu có cái gì muốn nói với tôi?”

Du Tĩnh Đức ngẩn người, sau khi tỉnh táo lại, chợt ngẩng đầu lên, thẳng tắp nhìn về phía Cố Thanh Nhượng, hận không thể đem tâm ý của mình nói cho hắn.

“Tôi yêu ngài, tư lệnh.”

Rồi sau đó, cậu cảm thấy bản thân mình lại có thể khiến người chán ghét như vậy, có lẽ tư lệnh muốn nghe không phải là những lời này, vì vậy, đầu lại lập tức cúi gằm xuống. Lúc cậu hồi tấc không thôi, tay của Cố Thanh Nhượng bỗng nhiên đặt lên trên đầu cậu, xoa xoa tóc của cậu.

“Được, tôi tin cậu lần này.”

Du Tĩnh Đức cho rằng cậu nghe nhầm, ngẩn người ra nhìn Cố Thanh Nhượng “Tư lệnh, vừa rồi ngài vừa nói cái gì?”

Môi của Cố Thanh Nhượng khẽ nhếch, ôn nhu vỗ đầu cậu một cái

“Cầu nguyện, tôi tin cậu.”

Dừng một chút, hắn thở dài một cái, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Chuyện đã qua, thì để cho nó qua đi.”

Ngoài cửa sổ, mặt trời sáng rực, bỏ câu bay lượn, để lại một tia tàn ảnh.

Cố Thanh Nhượng hoảng hốt, nhìn thấy người mẹ đã qua đời của hắn, nắm lấy tay hắn, sắc mặt phiền muộn “Mẹ còn nhớ, lúc con còn nhỏ, con thích một cái mũ mà bà nội tặng con, ngày ngày đều đội nó, lúc

nào cũng mang theo bên người, hàng xóm còn gọi con là chú bé đội mũ, có một ngày, cái mũ bị hỏng, không thể đội, mọi người cũng bảo con bỏ nó đi, chúng ta không thiếu một cái mũ để đội, nhưng con không đồng ý, con nói con chỉ thích cái mũ đó, chúng ta đều cảm thấy con vẫn còn trẻ con, vài ngày thì sẽ chán, kết quả, thời gian trước, mẹ nhìn thấy con vẫn đặt cái mũ đó ở trong ngăn kéo, cất giữ cẩn thận.”

Vừa nói, mẹ hần vừa thở dài, khóe mắt ngấn lệ “Mẹ sắp chết rồi, con nhanh chóng quên mẹ đi, nhớ nhưng quá nhiều không phải là chuyện tốt, chỉ tăng thêm đau khổ, con liền sửa cái tính xấu này đi.”

Cố Thanh Nhượng di chuyển tầm mắt trở về trên người Du Tĩnh Đức, ánh mắt u ám.

Sợ rằng không sửa được, từ lúc hần biết yêu, hần chỉ thích qua một kẻ ngu ngốc như Du Tĩnh Đức.

“Du Tĩnh Đức, chỉ có lần này.”

Vừa dứt lời, Du Tĩnh Đức lập tức bổ nhào lên trên người hần, ôm chặt lấy hần, cả người run rẩy, giọng nói giống như chui từ sâu bên trong cổ họng, nước mắt cũng không cách nào áp chế được mà tuôn trào.

“Tôi có chết cũng sẽ không buông tay, đời sau cũng sẽ không.”

Cậu làm sao không giống hần, từ lúc mới bắt đầu tình cảm, trong mắt, trong mộng, đều chỉ có một mình Cố Thanh Nhượng.

36. Chương 36

Cố Thanh Nhượng khỏe lại, ai cũng cao hứng, rất nhiều người từ bốn phương tám hướng đến thăm hần, Du Tĩnh Đức mỗi ngày đứng canh ở cửa, tính thời gian đuổi người. Bác sĩ nói, người bệnh nặng mới khỏi, phải nghỉ ngơi cho khỏe. Đám người vừa đi hết, Du Tĩnh Đức nhìn một cái, tư lệnh đã mệt mỏi, ngồi ở trên giường, đầu dần dần đổ sang bên, gật gà gật gù.

Cậu đau lòng, chậm chạp đi lại, ngồi ở bên mép giường, nhẹ nhàng đỡ tư lệnh ngã vào trên người mình, để cho hần dựa vào người mình, xong rồi, bản thân ngồi im không dám cử động dù chỉ một chút, sợ rằng sẽ khiến tư lệnh tỉnh lại.

Cậu âm thầm quyết định, lần sau sẽ không để cho những người đó đi vào, có việc gì trách tội lên trên người cậu là được.

Đại khái là qua ba giờ, Du Tĩnh Đức cũng nhìn tư lệnh tròn ba giờ, không chớp mắt lấy một cái, ánh mắt đầy dục, một cái chớp mắt cũng không muốn bỏ qua. Cố Thanh Nhượng trong lúc ngủ hơi hơi nhíu mày, cậu cũng sẽ lo lắng đề phòng, sợ hần nằm mơ cũng khổ sở, muốn kéo hần từ trong cơn ác mộng đi ra, lại lo lắng, sợ hãi hần ngủ không ngon, Du Tĩnh Đức lại nhìn một chút, mi mắt của tư lệnh dài mà mảnh, khiến cho trái tim của cậu lại bắt đầu đập nhanh mãnh liệt.

Cậu một mình suy nghĩ bấy bả, Cố Thanh Nhượng đang ngủ, cũng có thể cảm nhận được một đạo ánh mắt nóng hừng hực, đến khi hần tỉnh dậy, mở mắt nhìn một cái, Du Tĩnh Đức lại đang nhìn hần.

“Làm sao lại luôn muốn nhìn trộm tôi?”

Tư lệnh bỗng dưng mở ra một đôi mắt sâu thẳm, Du Tĩnh Đức bị dọa đến mức hô hấp cứng lại, thân thể lập tức cứng ngắc, một đôi mắt nhìn thẳng tắp về phía tư lệnh, lý trí nói cho cậu rằng nên rời tầm mắt sang chỗ khác, nhưng lại không nhìn được cứ dính sát vào trên người tư lệnh, kéo cũng không kéo ra được.

Mất một lúc lâu, Du Tĩnh Đức mới cúi đầu xin lỗi “Vâng, thật xin lỗi, sau này tôi sẽ không.”

“Không cần, tôi đang hỏi cậu tại sao, không phải bảo cậu làm gì, đến khi cậu suy nghĩ rõ ràng, lại nói với tôi.” Cố Thanh Nhượng vén chăn, từ trên giường đứng dậy, vừa cài cúc áo, vừa nói “Cứ ở mãi chỗ này cũng không được, chuẩn bị một chút, chúng ta lát nữa đi đón tiểu Long rồi về nhà.”

Du Tĩnh Đức nhíu mày “Tư lệnh, thân thể của ngài vẫn chưa hoàn toàn khỏe mạnh.”

Cố Thanh Nhượng liếc nhìn cậu một cái “Tôi không yếu ớt đến như vậy, được rồi, đi thôi.”

Du Tinh Đức lập tức vội vàng đứng dậy, kết quả còn chưa đứng thẳng người, đã lại ngồi xuống. Cố Thanh Nhượng đợi một lúc cũng chưa thấy cậu có động tĩnh gì, quay đầu nhìn lại, phát hiện Du Tinh Đức cau mày giãy dụa, cả người giống như không nghe não bộ ra lệnh, động một cái liền đau đến mức tê liệt kê răng, thấy Cố Thanh Nhượng quay đầu nhìn mình, Du Tinh Đức ảo não túm lấy vải áo, áy náy, cắn răng nói “Tư lệnh, tôi sẽ nhanh chóng đứng lên.”

Cố Thanh Nhượng nghiêng đầu nhìn cậu một cái, thở dài, đi tới, vỗ lên vai cậu.

“Chờ cậu nửa giờ.”

“Lần sau trực tiếp gọi tôi dậy là được, không cần ngồi im lặng không động lâu như vậy.”

Du Tinh Đức hận đến mức sắp khóc lên “Thật xin lỗi, là tôi vô dụng, sau này tôi sẽ sửa.”

Cố Thanh Nhượng nghe ngẩn ra, ngồi xuống, vỗ vỗ vai của cậu, trong ánh mắt mang theo một tia ý cười “Không cần, ý của tôi không phải như vậy, cậu ngốc.” Vừa nói, ánh mắt của hắn chuyển qua phía cằm của Du Tinh Đức, chớp chớp mắt, đưa tay đi sờ soạng một cái “Đâm tay.”

Hắn lại sờ sờ cằm của mình một cái “Cũng đâm tay.”

Nói xong hắn đứng dậy, đi tới một bên, mở cửa tủ, Du Tinh Đức di chuyển cái đầu theo bóng dáng thoát ẩn thoát hiện của hắn, đợi đến lúc hắn quay trở về, Du Tinh Đức lập tức ổn định chính mình, chẳng qua, đôi mắt của cậu vẫn không khống chế được mà nhìn chằm chằm về phía hắn.

Cố Thanh Nhượng cầm trong tay một cái hộp nhỏ, hắn đi tới trước mặt Du Tinh Đức, đưa cái hộp cho cậu, vỗ nhẹ lên gương mặt của cậu “Đỡ hơn chút chưa?”

Du Tinh Đức dè dặt nhận lấy cái hộp, mở to hai mắt, gạt đầu một cái “Đã tốt hơn rất nhiều.”

Vừa rồi là do cậu mất một lúc lâu không động đậy khiến cho cơ thể tê cứng, qua một đoạn thời gian, đã tốt hơn rất nhiều.

Cố Thanh Nhượng gạt đầu một cái “Đi lấy một chậu nước đến.”

Du Tinh Đức mở hộp ra, bên trong là một cái dao cạo râu mới tinh, cậu lập tức hiểu được tư lệnh muốn gì, đành hoảng đi rửa tay, lấy một chậu nước ấm, trái tim hận không thể bay trở về bên người Cố Thanh Nhượng, bởi vậy động tác có chút vụng về, khiến cho bản thân bị nước bắn tung tóe, ướt mất một chút.

Nhưng đến lúc cậu đi trở lại bên cạnh Cố Thanh Nhượng, Cố Thanh Nhượng lại không nói cái gì.

Cố Thanh Nhượng cứ như vậy nhìn cậu, cười như không cười, gương mặt của Du Tinh Đức lập tức đỏ bừng, thử thăm dò, hỏi “Tư, tư lệnh, tôi có thể giúp ngài sao?”

“Có thể.”

Cố Thanh Nhượng nhắm lại hai mắt, sắc mặt của Du Tinh Đức lập tức đỏ hơn, cậu nhìn chằm chằm đôi môi xinh đẹp của tư lệnh một lúc lâu, lúc này mới phục hồi tinh thần lại, tỉ mỉ dùng khăn lau qua mặt cho hắn, ngón tay run rẩy, trong lòng cũng run rẩy theo.

Tư lệnh.

“Sao vậy?” Cố Thanh Nhượng bỗng nhiên đáp một tiếng.

Du Tinh Đức lúc này mới phát hiện bản thân bắt cấn, gọi hắn một câu, cậu liền vội vàng lắc đầu, vì che giấu sự lúng túng, định trả lời hắn câu gì đó, kết quả tôi tôi tôi nửa ngày, cũng không tìm được cái lý do gì để nói.

Cậu chỉ là muốn nhìn tư lệnh mà thôi.

Đây là bảo bối của cậu a, làm sao lại không thể nhìn nhiều mấy lần, nhìn rất nhiều năm, có nhìn cả một đời nữa cũng không thấy đủ.

Cũng chỉ là muốn gọi hắn mà thôi.

Chuyện này rất khó khăn, ở gần hần như vậy, thậm chí còn muốn kêu gào tên của hần.

Cố Thanh Nhượng cười một tiếng, nhắc nhở cậu “Cậu quên chúng ta phải đi đón tiểu Long sao?”

Du Tĩnh Đức đỏ mặt, cũng không để ý tư lệnh có nhìn thấy hay không, liền gật đầu thật mạnh, sau đó cầm lấy dao cạo râu, cẩn thận nhìn, cẩn thận xê dịch từng chút từng chút một trên cái cằm tinh xảo của Cố Thanh Nhượng, ngay cả bản thân cũng không dám thở mạnh một cái, chỉ thấy khăn trương đến mức, mồ hôi chảy ròng ròng trên trán.

Cậu thật sự sợ bản thân sẽ làm tư lệnh bị thương.

Thật may, đến cuối cùng không phát sinh bất cứ cái gì, Du Tĩnh Đức nhìn chằm chằm gương mặt sáng bóng, xinh đẹp của Cố Thanh Nhượng, cứ như vậy nhìn đến si mê.

Cố Thanh Nhượng mặt mày bình thản ném khăn lông vào trong chậu nước ấm giặt sạch, rồi sau đó đưa tay cầm lấy dao cạo râu ở trong tay của Du Tĩnh Đức, rõ ràng cảm nhận được Du Tĩnh Đức run rẩy, Cố Thanh Nhượng liếc nhìn cậu một cái “Sợ cái gì?”

Vừa nói, hần vừa đưa khăn lông đặt lên trên mặt Du Tĩnh Đức, tùy tiện lau vài cái, sau đó lấy từ trong hộp ra một cái dao cạo râu mới, sạch sẽ, cúi đầu, đặt khăn lông ra chỗ khác, cường ngạnh nắm lấy cằm của Du Tĩnh Đức nâng lên, híp mắt nhìn một lúc, chặc chặc, nói “Thật thắm, râu đậm tay, tôi cạo cho cậu.”

“Tư lệnh?”

Du Tĩnh Đức cả kinh tròn đôi mắt, âm thanh đều run rẩy.

“Đừng động.”

Cố Thanh Nhượng cũng không cần suy nghĩ giữ chặt lấy người nọ, đây là lần đầu tiên trong vòng mấy năm qua được tư lệnh thân cận như vậy, cả người nóng đến sắp bốc khói, hốc mắt đỏ bừng, đưa hai tay nâng lên, định nắm chặt lấy, rồi lại buông ra, thiếu chút nữa ôm chặt lấy Cố Thanh Nhượng, than vãn, khóc lớn một trận.

Cậu biết rằng cậu may mắn, người này tốt như vậy, trước kia tại sao cậu lại có thể sợ hãi mà lùi bước.

Dao cạo râu vừa vặn đưa tới gần cằm cậu, đột nhiên ngừng một lát, lưỡi dao tiền rạch một vết trên cằm.

Do Du Tĩnh Đức cầm lấy tay của Cố Thanh Nhượng, Cố Thanh Nhượng nhú mày, nghiêm nghị nhìn cậu “Làm gì? Không biết nguy hiểm?”

Du Tĩnh Đức nhìn chăm chú vào hần, không nói gì, một lát sau, cậu nghiêng đầu, triền miên, quyến luyến, dùng mặt cọ cọ lòng bàn tay của Cố Thanh Nhượng.

“Tư lệnh, tôi yêu ngài.”

Cố Thanh Nhượng cẩn thận, cố gắng không để do vết rách kia cọ vào tay hần, nghe vậy, dừng một chút, dùng tay còn lại xoa xoa đầu cậu.

“Cầu nguyện.”

37. Chương 37

Du Tĩnh Đức thu thập đồ đạc xong xuôi, Cố Thanh Nhượng liền dẫn cậu đi thẳng đến nhà Sở Hoa.

Từ xa đã nghe được tiếng cười đùa, Cố Thanh Nhượng nhìn một cái, cô gái nhỏ nhà hần đang cùng với một cậu nhỏ khác chơi với nhau, hai cục thịt béo tròn chạy đuổi nhau vòng quanh một cây cột, bỗng nhiên một trong hai đứa nhỏ ngã xuống, nhưng cũng không có một đứa nào khóc, vẫn tiếp tục cười đùa với nhau.

Đứa nhỏ nhà Sở Hoa là một bé trai, tuổi tác nhỏ hơn tiểu Long một chút, vóc dáng cũng nhỏ hơn tiểu Long. Hai đứa nhỏ cười chán chê, phỉ phỉ quần áo, tay nắm tay nói chuyện với nhau, có vẻ đầu óc của hai đứa nhỏ không chứa quá nhiều thứ, nói với nhau cũng khiến người lớn nghe không hiểu lắm.

Lúc Cố Thanh Nhượng đi tới sau lưng của tiểu Long, tiểu Long đang đầy mặt đắc ý, nói “Mặc dù nói, chàng trai bí đao tinh và dưa hấu tinh đều rất hung ác, nhưng mà có một người, hẳn vừa xuất hiện, cả hai bọn họ đều bị làm cho sợ hãi mà chạy mất!”

Ngay chớp mắt, cả người tiểu Long bỗng nhiên bị nhắc lên không trung, cô bé sợ hãi hét to một tiếng “Là yêu quái nào! Lại dám làm tiểu Long sợ!”

Cố Thanh Nhượng bế cô bé đặt ngồi lên cổ mình, cười híp mắt, nói “Ba ba đến giúp con dọa chạy bí đao tinh, dưa hấu tinh, con là cái quỷ cơ trí, lại dám mắng ba ba là yêu quái, chẳng lẽ vừa rồi con nói không phải là nói ba ba?”

Ánh mắt của Tiểu Long đột nhiên tròn tròn, một lát sau, cô bé khẽ nhíu nhíu gương mặt một cái, lộ ra biểu tình vô cùng ảm ức, cúi đầu ôm lấy đầu của Cố Thanh Nhượng cọ cọ một cái “Là người, nhưng mà ba ba làm sao giờ mới đến đón con, nếu muộn chút nữa con sẽ bị bí đao tinh và dưa hấu tinh bắt đi rồi!”

Cố Thanh Nhượng ngẩng đầu nhẹ nhàng đụng đụng cái đầu nhỏ của cô bé “Quen bạn mới không tốt sao?”
“Càng muốn ba.”

Vừa nói, âm thanh của Tiểu Long liền nhỏ lại, Cố Thanh Nhượng ôm cô bé xuống, bế vào trong ngực của mình, vỗ vỗ lưng của cô bé “Tiểu quỷ, lớn như vậy còn khóc, chú cũng nhìn thấy, mắt mặt không?”

Lúc này tiểu Long mới phát hiện Du Tĩnh Đức cũng đứng ở phía sau, giống như một cái bóng, không hành động, cũng chẳng lên tiếng, cô bé bất mãn hừ một tiếng “Chú cũng không thấy.”

Du Tĩnh Đức cầm ra một cái khăn sạch sẽ, lau lau nước mắt cho tiểu Long, sờ đầu của cô bé, đầy mặt áy náy “Thật xin lỗi.”

Tiểu Long túm lấy tay của cậu cọ cọ “Được rồi, nể tình chú mang ba ba của con về nhà, tha thứ chú.”

Cố Thanh Nhượng liếc nhìn Du Tĩnh Đức một cái, không nói gì, đang định bế tiểu Long vào nhà, phát hiện trên đùi đeo thêm một món đồ hơi nặng, cúi đầu nhìn một cái, không khỏi mỉm cười, đứa nhỏ nhà Sở Hoa đang ôm chân của hắn, tròn to đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm vào hắn. Cố Thanh Nhượng thả tiểu Long vào trong lòng ngực của Du Tĩnh Đức, bế đứa nhỏ nhà Sở Hoa lên “Ai nha, lần đầu tiên được nhìn thấy tiểu quỷ nhà Sở Hoa, ba con còn bé rất nhút nhát, tính tình này, làm sao cứ thấy giống giống Cho Linh?”

Đứa nhỏ nhà Sở Hoa nhìn hắn một lúc, gật đầu một cái, nói “Nãy con nghe ba mẹ nói ba ba của tiểu Long đến.”

Cố Thanh Nhượng chớp chớp mắt, cười cười, néo néo gương mặt của cậu bé, bế vào trong nhà, Sở Hoa nghe nói hắn đến, nhưng mà lúc này đang bận đánh cờ với Cho Linh, liếc nhìn hắn một cái, vẫy vẫy tay, liền tiếp tục đánh cờ, Cho Linh áy náy cười một cái với hắn, lại tiếp tục nhìn về phía bàn cờ, ánh mắt lúc nhìn về bàn cờ còn dần theo vài phần tàn khóc.

Chỉ chốc lát sau, Sở Hoa đã bị giết cho hoa rơi nước chảy, than thở một câu, ôm lấy đứa nhỏ nhà mình từ trong ngực Cố Thanh Nhượng, tiếp tục quan sát Cố Thanh Nhượng từ trên xuống dưới một lần, lắc đầu một cái, nói “Anh em a, cậu thật sự làm tôi sợ chết khiếp, tôi còn nghĩ, cậu mà xảy ra chuyện gì, Cố lão gia tử nhà cậu sẽ nổi điên.”

“Tôi không phải là lập tức đến gặp cậu sao? Thế nào, tỉnh táo lại chưa?”

Sở Hoa nhún vai một cái “Còn chưa đâu, tôi còn trông Minh nhi để cho Cho Linh đến chùa cầu cho cậu một cái bùa bình an.”

Cho Linh cười đồng ý.

Sở Hoa chớp mắt một cái, ánh mắt dừng ở trên người Du Tĩnh Đức, người này trong suốt giống như không khí, nếu như cậu ta không dùng ánh mắt chăm chú mà thâm tình nhìn Cố Thanh Nhượng, phỏng chừng không có ai để ý đến cậu ta. Du Tĩnh Đức lúc vừa mới đi vào vẫn không dời tầm mắt sang chỗ khác, cho

dù Tiểu Long ở trong lòng cậu, chơi đùa với ống tay áo của cậu, cậu cũng không nhìn sang bất kỳ ai, ngoại trừ một mình Cố Thanh Nhượng.

Sở Hoa với Cho Linh, hai mắt nhìn nhau một cái, hai người ngồi sát lại gần nhau, ngón tay quần quýt lấy nhau ngay ở dưới mắt bàn.

Cố Thanh Nhượng làm sao lại không nhìn ra sự mập mờ của bọn họ, ho khan một cái “Du Tĩnh Đức, làm sao lại không mở miệng chào hỏi?”

Du Tĩnh Đức bỗng nhiên phục hồi tinh thần, mặt cương nghị, nhìn về đôi vợ chồng kia, gật đầu một cái “Sở tiên sinh, Sở phu nhân.”

Cực kỳ khô khan, cực kỳ đơn giản.

Sở Hoa cười một tiếng “Thời gian này Tĩnh Đức vất vả, làm phiền người chiếu cố tư lệnh.”

Ánh mắt của Du Tĩnh Đức buồn buồn “Vẫn chưa đủ tốt, cảm ơn Sở tiên sinh.”

Cho Linh liếc cậu một cái, rót một chén trà cho Cố Thanh Nhượng “Từ trước đến nay tư lệnh vẫn chỉ một mình, có nghĩ đến chuyện trong nhà có thêm một người nữa?”

Sắc mặt của Du Tĩnh Đức khẽ thay đổi.

Cố Thanh Nhượng lắc đầu một cái “Chưa từng nghĩ tới.”

Du Tĩnh Đức hơi hơi thở phào nhẹ nhõm.

“Chưa từng không có nghĩa là không tính toán.”

Sắc mặt của Du Tĩnh Đức lập tức trùng xuống.

Cho Linh liền cười nói với Cố Thanh Nhượng thời gian trước có nhìn trúng một cô gái, dung mạo, tính cách đều cực kỳ tốt, Cố Thanh Nhượng cũng không từ chối, mỉm cười nghe nàng nói, luôn luôn kể ra một chút yêu thích của bản thân, Du Tĩnh Đức đứng một bên nhưng càng nghe càng khổ sở, đến cuối cùng, cả đầu cũng tiu nghỉu cúi xuống, đáng thương cực kỳ.

“Vậy chúng ta chọn một ngày khác hẹn?”

Cố Thanh Nhượng trầm ngâm trong chốc lát “Cũng được.”

Tiểu Long bỗng nhiên khó chịu mà giãy dụa một chút, kêu to “Chú, chú ôm nhẹ một chút đi!”

Cho Linh cười, đưa tay đón tiểu Long “Tĩnh Đức cũng chỉ là nam nhân, không biết cách chiếu cố trẻ nhỏ, không bằng để tôi bế tiểu Long?”

“Không, không cần, tôi có thể.” Du Tĩnh Đức lạnh mặt nhìn Cho Linh, trong ánh mắt mơ hồ mang theo địch ý, giống như bảo vệ lãnh địa, ôm chặt tiểu Long vào trong ngực mình.

Tiểu Long buồn bực, khẽ nhếch miệng.

Cố Thanh Nhượng vỗ vỗ tay của cậu, vươn hai tay ra “Đưa tiểu Long sang tôi bế.”

Du Tĩnh Đức đỏ hốc mắt, ôm lấy tiểu Long đưa cho hắn, giống như sắp khóc, buồn bực nói “Tôi có thể.”

Khóe miệng của Cố Thanh Nhượng khẽ nhếch, đưa mắt nhìn lên liền thấy đôi vợ chồng kia đồng loạt trừng mắt nhìn hắn, không khỏi lắc đầu một cái, hướng họ nói ra một cái khẩu hình.

Ấu tử.

Hai người này liền mỉm cười.

Mãi đến lúc rời khỏi, Du Tĩnh Đức cũng không chịu buông tiểu Long ra, Cố Thanh Nhượng thấy tiểu Long mắt húng, nhéo nhéo gương mặt nhỏ nhắn của cô bé, rồi sau đó trực tiếp đi sát lại gần Du Tĩnh Đức, gương mặt lạnh lùng “Buông tay, đưa tiểu Long cho tôi.”

Du Tĩnh Đức cả người cứng đờ, buông tay ra, mặc cho tiểu Long được Cố Thanh Nhượng ôm vào lòng, ánh mắt lập tức bị bao phủ bởi một tầng hơi nước.

Cố Thanh Nhượng cũng không quản cậu, ôm tiểu Long đang mơ màng buồn ngủ đi về phía trước.

Du Tĩnh Đức si ngốc nhìn bóng lưng của hắn, vụng về đi theo phía sau hắn, từ đầu tới cuối vẫn duy trì một khoảng cách nhất định.

Vừa không bị hắn bỏ rơi, cũng sẽ không khiến cho người ta cảm thấy chán ghét.

Không biết đi bao lâu, Cố Thanh Nhượng bỗng nhiên dừng bước lại, Du Tĩnh Đức sợ bản thân sẽ thô lỗ mà đụng vào hắn, cường ép dừng bước chân, nhất thời trọng tâm không vững mà loạng choạng.

Cố Thanh Nhượng quay đầu lại, đưa một tay về phía cậu.

“Cầm.”

Du Tĩnh Đức mờ mịt nhìn cái tay kia một cái, lại nhìn về phía Cố Thanh Nhượng, giống một đứa ngốc, khê nghiêng đầu.

Cố Thanh Nhượng lặp lại một lần “Cầm.”

Nhưng mà, lúc này giọng nói lại ôn nhu rất nhiều.

Lúc này Du Tĩnh Đức mới phục hồi tinh thần, vội vàng cầm lấy bàn tay kia, cảm thấy có chút lại, lại cầm lên hà hơi mát cái, ấn vào bên trong lồng ngực của mình.

Cố Thanh Nhượng cũng không quan tâm xem tư thế này kỳ quái như thế nào, một tay ôm tiểu Long, một tay dắt Du Tĩnh Đức đi một đoạn đường, vừa rồi có một trận mưa xuân rơi xuống, mặt đất ẩm ướt, không khí hơi lạnh, giọng nói của hắn cũng không ấm áp hơn được.

“Cậu còn biết, cậu là sĩ quan phụ tá của tôi sao?”

Du Tĩnh Đức trầm mặc gật đầu một cái.

“Tiểu Long đối với tôi rất trọng yếu, trước khi tôi đi ra ngoài, tôi giao con bé cho cậu, nhưng con bé vẫn là trẻ con, lúc con bé không muốn rời khỏi vòng tay của người lớn, nhưng cậu lại giao con bé cho người khác.”

Du Tĩnh Đức áy náy cúi đầu.

Cố Thanh Nhượng liếc cậu một cái “Tôi không thích cậu làm như vậy.”

Du Tĩnh Đức đầy mặt mất mát, đáp một tiếng, âm thanh còn mang theo tiếng nước nở.

“Cậu làm như vậy, khiến tôi cảm thấy, cậu không thể chăm sóc tốt cho con bé.”

Du Tĩnh Đức chợt lắc đầu “Tôi, tôi có thể! Tư lệnh, tôi thật sự có thể! Không nên tìm người khác...” Âm thanh của cậu càng lúc càng nhỏ, nắm lấy tay của Cố Thanh Nhượng, cúi đầu cọ cọ một cái “Tư lệnh... Tôi có thể làm mẹ của tiểu Long, bị người khác nói cũng không sao, tôi rất vui vẻ.”

Cố Thanh Nhượng nhú mày một cái “Du Tĩnh Đức, cậu là nam nhân.”

“Làm mẹ của con của tư lệnh, không liên quan đến việc tôi là nam nhân, bị người xem thường tôi cũng không quan tâm, tôi chỉ quan tâm tư lệnh.” Du Tĩnh Đức cố chấp nói, đưa mắt lên nhìn Cố Thanh Nhượng, ánh mắt trông đợi “Tư lệnh, tôi có thể, tôi thật sự có thể.”

Người này thật sự có đi vào ngõ cụt cũng không chịu quay đầu lại, một khi chọn con đường nào thì sẽ đi tới cuối cùng.

Cố Thanh Nhượng bị ánh mắt nóng bỏng của cậu nhìn vào đến mức không chịu nổi, dời mắt sang chỗ khác, tiếp tục dẫn người ta đi về phía trước.

Kết quả, đi một đoạn dài, Du Tĩnh Đức vẫn cứ nhìn chăm chăm hắn không dời, Cố Thanh Nhượng thở dài một cái, rút tay ra, nhẹ nhàng chạm vào gò má của cậu, bất đắc dĩ nói “Chuyện hôm nay, là trừng phạt. Lúc trước, tôi nói chuyện với Cho Linh, đều là lừa gạt cậu, tôi cũng không giận đến mức như vậy, đừng suy nghĩ quá nhiều, nhưng mà, có một chuyện cậu phải biết.”

Du Tĩnh Đức nghiêng đầu hôn lòng bàn tay của hắn, quyến luyến nhìn hắn “Chuyện gì?”

Cố Thanh Nhượng dùng ngón tay chậm chậm lướt qua mi mắt của cậu, ánh mắt ôn nhu.

“Từ nay về sau, chúng ta là người một nhà, đối với tiểu Long tốt hơn một chút nữa, nhớ không?”

Du Tinh Đức lập tức bị hấn mê đảo loạn choạng, đã sớm không biết đông nam tây bắc ở chỗ nào, ngoại trừ gật đầu, cái gì cũng không biết.

Không đúng, cậu còn biết một chuyện.

Cậu sẽ đối với tư lệnh rất rất tốt.

Thế gian vạn năm, không bằng một ánh mắt của người đàn ông trước mặt.

Còn đối với tiểu Long, cũng phải khá hơn một chút nữa.

38. Chương 38

Cuộc sống lại trở về bình tĩnh như trước.

Cố Thanh Nhượng khỏi bệnh, hợp đồng làm ăn lúc trước cũng kiếm tiền, tiểu Long mỗi ngày mang về mặt đau khổ dậy sớm đi học, Du Tinh Đức mấy ngày đầu còn có thể đi theo bên người tư lệnh, sau đó lại nhìn tư lệnh tiếp tục bàn bạc hợp đồng với những người khác, buổi sáng đi ra ngoài, buổi tối trở về, cậu trầm mặc hai ngày, thừa dịp trong nhà đều không có ai, lặng lẽ đi tìm Sở Hoa một lần.

Lúc trở về trên tay xách một bao lớn, mở ra nhìn một cái, bên trong tất cả đều là sách thật dày.

Du Tinh Đức muốn trở thành một người hữu dụng, có thể giúp được tư lệnh, Sở Hoa nói muốn vậy thì cậu phải học thêm một số thứ, chỉ dựa vào lực mạnh là không đủ, những năm gần đây không cần phải lên chiến trường, đầu óc trọng yếu nhất. Du Tinh Đức thành thật nghe, từ nhỏ cậu đã theo cha chú sống cuộc sống trong quân đội, trừ ra trận giết địch, không hiểu biết thêm cái gì.

Nhưng mà cậu đọc sách gần một tháng, trong bụng vẫn không có bao nhiêu mực.

Còn lại thì khá tốt, chỉ cần chăm chỉ thì có thể bỏ khuyết, nhưng những thứ kia tất cả đều là sách nước ngoài, thật sự khiến người ta rầu rĩ. Du Tinh Đức vừa ảo não vừa thất vọng, tư lệnh thật vất vả mới lại tin cậu, nhưng cứ dựa vào câu nói ngoài miệng thì không thể được, tuy nói bây giờ nhìn tư lệnh thật sự thành thạo, cậu vẫn không yên lòng, tốt nhất là tư lệnh ngay cả cửa cũng không cần bước ra ngoài, hàng ngày mỉm cười nghe chim hót, có chuyện gì đều giao cho cậu là được.

Cố Thanh Nhượng từ lâu đã phát hiện Du Tinh Đức che che giấu giấu mà làm gì đó, người này lúc sắc mặt hung dữ thì nhìn thật sự trầm ổn, nhưng khi hấn vừa đối diện với ánh mắt của cậu, sắc mặt của cậu lập tức đỏ bừng, ánh mắt dao động không dám nhìn người.

Họ vẫn phòng ai ở phòng người đó, một phòng phía đông, một phòng phía tây, Cố Thanh Nhượng có lúc rất bận rộn, cũng sẽ không để ý những chuyện này.

Được một ngày thanh nhàn, Cố Thanh Nhượng cứ cười như không cười, dựa vào thành ghế sofa mà đánh giá Du Tinh Đức.

Du Tinh Đức bị nhìn thấy, đầu gần như bốc khói, ngón tay ở cứ giật tới giật lui, cậu ngồi ở cái ghế ngay bên cạnh tư lệnh, khoảng cách giữa hai người cũng không xa, đưa tay là có thể đụng tới. Du Tinh Đức vừa không kiềm chế được, cúi đầu xuống, dùng cái đầu đen của mình cúi về phía Cố Thanh Nhượng, lỗ tai đỏ ửng một mảng.

“Tư lệnh...”

“Ừ?”

Du Tinh Đức nuốt nước miếng một cái, cậu cũng không có gì muốn nói.

Có lúc Cố Thanh Nhượng sẽ kể cho cậu nghe một số chuyện mới mẻ mà hắn gặp phải ở bên ngoài, Du Tĩnh Đức phần lớn thời gian đều nghe, thỉnh thoảng nói một chút ý kiến của chính mình, lại thỉnh thoảng cảm thấy, tư lệnh bị ủy khuất sẽ lạnh mặt giận dữ với cậu.

Đây là lần đầu tiên tư lệnh không nói câu nào mà nhìn cậu, cậu thật sự không có một chút lực chống đỡ nào.

Cố Thanh Nhượng cảm thấy xong nhiệm vụ, liền thu hồi ánh mắt, cầm quyển sách trong tay mở ra, lật tới đoạn mà lần trước hắn đang đọc dở.

Du Tĩnh Đức ngây người, phát hiện tư lệnh không nhìn cậu nữa, mắt híp lại, cứ nhìn chăm chăm vào trên người tư lệnh.

Cố Tư Lệnh ổn định hơn cậu rất nhiều, tư thế ngồi đàng hoàng ưu nhã, khí định thần nhàn, lật từng trang sách, coi như không biết.

Buổi tối, Du Tĩnh Đức quyến luyến không thôi trở về phòng của chính mình, đêm khuya vắng người, đến khi tư lệnh và tiểu Long đều đi ngủ, cậu mới lặng lẽ bật đèn, cầm sách ra cẩn thận đọc đọc.

Bên cạnh bàn để một cái hộp gỗ, bên trong là tấm vải áo cũ của Cố Thanh Nhượng.

Cậu không biết Cố Thanh Nhượng thật ra không đi nghỉ sớm như vậy.

Nha đầu tiểu Long đâu có dễ dỗ như vậy, mỗi tối đều phải kể cho cô bé nghe một câu chuyện, cô bé mới chịu đi ngủ, đến khi dỗ đứa nhỏ ngủ xong, Cố Thanh Nhượng đi ra ngoài nhìn một cái, đèn phòng Du Tĩnh Đức vẫn còn sáng. Hắn đi tới, đứng ngoài cửa một lúc, khe hở ra một cái khe hở, liền nhìn thấy Du Tĩnh Đức đang khom người ngồi ở trên ghế, đầu gật gà gật gù, nhìn giống như đang rất mệt, nhưng hết lần này đến lần khác cậu cũng không chịu ngủ, lắc đầu, tiếp tục nhìn chăm chăm quyển sách trước mắt, cầm cây bút viết viết vẽ vẽ.

Cố Thanh Nhượng cảm thấy buồn cười, hắn không vội vã về phòng đi ngủ, cứ đứng như vậy đến khi Du Tĩnh Đức nằm nhoài ra bàn ngủ mất, hắn mới đi vào.

Kết quả, hắn nhìn thấy những dòng chữ tiếng anh xiên vẹo không khác gì mấy con nòng nọc trên giấy, suýt nữa cười thành tiếng.

“Cẩu ngọc, viết toàn mấy thứ linh tinh.”

Hắn đối với việc Du Tĩnh Đức muốn đi học tiếng anh cảm thấy có chút kỳ quái, cũng không nghĩ nhiều, tự tìm cho bản thân một con đường là một chuyện tốt, cẩn thận đóng cửa sổ cho Du Tĩnh Đức, lúc này mới đi ra khỏi phòng.

Hàng ngày, Du Tĩnh Đức đến thời gian nhất định sẽ tự nhiên tỉnh lại.

Cậu đi nấu bữa sáng xong, âm thanh của Tiểu Long đã vang đầy cả căn nhà.

Du Tĩnh Đức đang múc cháo cho tiểu Long, mới vừa quay người lại, đã thấy Cố Thanh Nhượng đứng ở cạnh cửa, nở nụ cười.

Hồ hấp của cậu chưng lại, mặt đỏ tới mang tai, nhìn Cố Thanh Nhượng “Tư, tư lệnh.”

“Cậu luôn dậy sớm như vậy.” Cố Thanh Nhượng cầm lấy chén cháo trong tay của cậu, vỗ vỗ lưng cậu “Tháng sau tăng lương cho cậu.”

“Tư lệnh!” Du Tĩnh Đức đột nhiên cao giọng cắt đứt, cau mày “Tôi không cần.”

Nói xong, trong lòng cậu lập tức cảm giác có chút mất mát.

Cậu cảm thấy bản thân và tư lệnh có khoảng cách.

Thật ra, thì từ lúc trở về nhà, mối quan hệ giữa cậu và tư lệnh cũng không có quá nhiều thay đổi, tư lệnh đối với cậu tốt, là do tính tình của tư lệnh tốt.

Cũng không phải do nguyên nhân khác.

Nghĩ đến đây, Du Tình Đức nhận không được cảm thấy bản thân vô dụng, nếu như cậu tốt hơn một chút, tư lệnh sẽ thích cậu thêm một lần nữa.

Bản thân cậu thích tư lệnh có ích lợi gì, còn muốn tư lệnh thích cậu.

Du Tình Đức thở dài một cái, âm thầm tự nhủ bản thân phải tốt hơn một chút, tốt hơn đến mức nào đó tư lệnh có thể thích cậu.

Cố Thanh Nhượng vừa nhìn bộ dáng kia của cậu cũng biết được trong đầu cậu lại nghĩ đi đâu đâu rồi, hẳn đặt bát cháo xuống, chuẩn bị đi ôm lấy tiểu Long đang lằng nhằng nhà lằng nhằng, lúc đi qua bên người Du Tình Đức, nhìn thấy cả người Du Tình Đức đều trở nên xám xịt, âm u.

Cố Thanh Nhượng khẽ cong khóe miệng, dừng chân lại, đứng ở sau lưng cậu, đưa tay nhéo nhéo vành tai của cậu một cái.

Du Tình Đức giật mình một cái, cả người bỗng dưng đỏ ửng.

“Tư lệnh...”

Cậu quay đầu lại, khóe mắt đỏ ửng, ánh mắt mơ màng nhìn Cố Thanh Nhượng.

Cố Thanh Nhượng gõ bàn một cái, nói “Buổi tối, đến phòng tiểu Long tìm tôi, nhớ chưa? Nghe rõ không?”

Đồng tử của Du Tình Đức co lại, chốc lát mới chậm rãi tản ra, vẫn bộ dáng mờ mịt mà không dám tin tưởng.

Nhưng Cố Thanh Nhượng lại xấu xa không nói thêm gì nữa, ánh mắt mang theo ý cười, nhìn cậu một cái rồi lại đi.

Chỉ để lại hai chữ.

“Cầu ngọc.”

39. Chương 39

Cố Thanh Nhượng sau khi lưu lại câu nói kia, Du Tình Đức cả một ngày đều mất hồn mất vía.

Bọn họ vẫn không dọn về căn nhà cũ của Cố Thanh Nhượng, căn nhà này thật ra thì không lớn, thậm chí có thể nói là nhỏ, dù sao thì hồi đó Cố Thanh Nhượng cũng không tính ở chỗ này lâu dài, vì vậy lúc chọn nhà cũng vô cùng tùy tiện. Du Tình Đức lại âm thầm vui vẻ, nhà có chút nhỏ cũng có chỗ tốt, chỉ cần vừa ra khỏi cửa, quẹo sang, đã có thể gặp được tư lệnh.

Ba gian phòng ngủ, hai gian thư phòng, một gian nấu ăn, Du Tình Đức trong vòng nửa ngày đã quét dọn xong rồi.

Mặc dù như vậy, vẫn cứ có cảm giác một giây dài bằng một năm.

Thật ra thì cậu không biết tư lệnh muốn cậu làm gì, nhưng mà chỉ vờ vờ mỗi việc tư lệnh bảo cậu đến tìm hẳn, cũng đã đủ để cho cậu mừng rỡ như điên.

Thật vất vả trời mới sẩm tối, Du Tình Đức đến trường học đón tiểu Long về, tiểu Long nhìn bộ dạng cậu lúc nào cũng như người mất hồn, nghiêng đầu nhéo nhéo lỗ tai của cậu “Chú, chú nghĩ gì vậy?”

Cậu nhìn cô bé, nghiêm trang trả lời “Chờ ba tiểu Long về nhà.”

“Nga...” Tiểu Long lại nhéo nhéo lỗ tai của cậu “Chú, sao tai chú lại đỏ như vậy?”

Du Tình Đức kéo tay cô bé xuống, cầm lấy, sắc mặt ửng đỏ, cậu trả lời lại không đúng câu hỏi “Tai của chú chỉ có ba của tiểu Long mới có thể sờ.”

Tiểu Long mơ màng.

Du Tình Đức ngượng ngừng cúi đầu xuống, gác lên trên vai cô bé “Hỏi nữa sẽ không cho tiểu Long ăn kẹo hồ lô, ít nhất là hôm nay không thể hỏi.”

Tiểu Long lập tức che miệng.

Cậu tất nhiên sẽ không nói cho cô bé, bản thân đang nghĩ đến chuyện buổi sáng tư lệnh xoa xoa vành tai của cậu, cậu vẫn chưa quên cái cảm giác kia, làm sao có thể để lừa dối tiểu Long được.

Kết quả, hôm nay Cố Thanh Nhượng trở về tương đối muộn.

Bình thường khi hần mở cửa đều là tiểu Long tung tăng chạy nhảy đến bên người hần, hôm nay, hần còn đang ở phía xa xa, cửa đã bị mở ra, một người đàn ông từ trong nhà chạy vội đi ra, đi mấy bước, đại khái cảm thấy bản thân quá kích động, lại chợt dừng lại tại chỗ. Trên mặt vẫn luôn bình tĩnh, gương mặt tuấn tú cứ nhẩn nhé khiến cho toàn thân cậu tỏa ra một loại hơi thở nặng nề khiến người ta vừa mắt, Cố Thanh Nhượng đến gần mới phát hiện hần sai rồi, làm gì có buồn bực, người đàn ông này hai mắt tỏa sáng nhìn chằm chằm vào hần, gương mặt mừng rỡ giống như một chú chó nhìn thấy cục xương của mình.

Cố Thanh Nhượng bị ví dụ của hần làm cho buồn cười, thuận tay dắt người về nhà, vừa nói “Rồi rồi, biểu tình này của cậu là cái kiểu gì? Hôm nay không đi xa, không mua quế hoa cao cho hai chú cháu, cũng không mang quà về.”

Du Tình Đức ôn thuận đi theo sau lưng hần, thấp giọng trả lời một câu “Có tư lệnh là đủ rồi.”

Hần cười một tiếng “Dễ dàng thỏa mãn như vậy sao?”

Nam nhân yên lặng gật đầu một cái, cái tay được cầm lấy lặng lẽ nắm lại tay của đối phương.

Thật ra thì còn muốn gần thêm một chút nữa.

Sau bữa cơm tối, Cố Thanh Nhượng nhìn Du Tình Đức, nói “Còn nhớ buổi sáng tôi đã nói với cậu cái gì không?”

Du Tình Đức lập tức vội vàng gật đầu.

“Đi tắm đi, tắm xong đến tìm tôi, nhớ chưa?”

“Dạ, tư lệnh.”

Vì vậy, Du Tình Đức tắm rửa sạch sẽ từng chỗ một từ trên xuống dưới, lúc này mới đỏ mặt, thở hổn hển đi tìm Cố Thanh Nhượng.

Nhưng mà vừa mở cửa ra, đập vào mắt cậu, là hình ảnh tiểu Long ngồi trong ngực của tư lệnh, dùng đưa chân, tư lệnh cầm một quyển sách, đọc cho tiểu Long nghe nội dung của quyển sách đó, thấy cậu vào, hần gật đầu một cái, tỏ ý cậu cũng đến ngồi xuống bên cạnh.

Cậu ngẩn người, trong lòng không rõ là tư vị gì, có chút mất mát, lại có chút nóng ran vì tà niệm trong tim mình.

Cố Thanh Nhượng hài hước chọc cậu một chút “Đang suy nghĩ gì, đỏ mặt thành như vậy?”

Tiểu Long theo hần, cười hi hi ha ha “Chú, mặt của chú thật sự đỏ nha!”

Mặt của Du Tình Đức càng đỏ hơn, ấp úng ngồi vào bên người, tiểu Long thấy vui vẻ, liền chui ra khỏi lòng của Cố Thanh Nhượng, nhảy vào trong lòng cậu, cười không dứt. Thiếu chút nữa cậu không nhận được mà đưa tay che kín lấy mặt mình, nhưng làm vậy không ổn, quá chột dạ, như vậy không phải thừa nhận trong lòng cậu nảy sinh tà niệm sao?

Cũng đúng, ở trong phòng tiểu Long thì có thể làm gì?

Thật sự điên rồi.

Cố Thanh Nhượng không suy nghĩ nhiều, đề tiểu Long lại “Được rồi, đừng nghịch, nghịch thêm lúc nữa sẽ không ngủ được.” Nói xong, thuận tay xoa xoa đầu Du Tình Đức “Tôi thấy gần đây hình như cậu đang học tiếng Anh, một mình tự học có chút phiền toái, vừa vặn tôi cũng tranh thủ kể chuyện bằng tiếng Anh cho tiểu Long nghe trước khi ngủ, cậu cũng vào nghe đi, thế nào?”

Tiểu Long hừ một tiếng “Con không giống chú, con nghe hiểu được, chú nghe không hiểu.”

Cố Thanh Nhượng nhướn mày nhéo nhéo mũi của cô bé một cái “Con cũng không tự nghĩ một chút xem con lớn lên ở đâu.”

Sau đó, tiểu Long lập tức bị ôm lấy, cô bé nhăn nhó, lực độ này không cần nghĩ cũng biết là của ai.

“Chú! Nhẹ một chút!”

Du Tinh Đức ôm lấy tiểu Long, nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chú vào tư lệnh, trong mắt lại một mảnh ướn át.

Cố Thanh Nhượng không để ý tới cậu, mở sách ra nhìn một lúc, liền bắt đầu đọc câu chuyện bên trong đó.

Âm điệu của tiếng nước ngoài lúc thì thấp, lúc thì cao, giọng nói của Cố Thanh Nhượng trầm thấp, từ tính, giống như một cái móc câu, từng chút từng chút móc sâu vào bên trong trái tim của Du Tinh Đức. Tiểu Long dần dần buồn ngủ, cậu ôm cô bé đặt lên giường, Du Tinh Đức lẳng lặng nằm ở trên giường, cứ như vậy nhìn Cố Thanh Nhượng, thấy nhìn thế nào cũng không thấy chán.

Không biết qua bao lâu, Cố Thanh Nhượng dừng lại, chuẩn bị uống ngụm trà, Du Tinh Đức bỗng nhiên kéo vạt áo của hắn, âm thanh nghẹn ngào mà run rẩy.

“Tư lệnh, thật ra thì lần đầu tiên nhìn thấy ngài, tôi đã thích ngài.”

Cố Thanh Nhượng im lặng trong chốc lát, nhẹ nhàng đặt tay lên tay của cậu.

40. Chương 40

“Khuya rồi, tối nay cậu ngủ ở đây với tiểu Long đi.”

Nói xong, Cố Thanh Nhượng đắp chăn cho một lớn một nhỏ, thấy tiểu Long đang ngủ bỗng nhiên nhú mày một cái, không khỏi mỉm cười, cúi đầu đặt một nụ hôn lên trên trán của tiểu Long “Ngủ ngon, tiểu công chúa.”

“Tư lệnh...”

Đưa mắt lên nhìn, liền thấy ánh mắt quyến luyến không thôi của Du Tinh Đức, tay của hai người vẫn còn đang cầm lấy nhau, Cố Thanh Nhượng có thể cảm nhận được rõ ràng tình yêu và sự quyến luyến của nam nhân. Ánh mắt nhìn nhau một hồi, hắn cầm lấy một tay của nam nhân, một tay vuốt ve sợi tóc mềm mại của tiểu Long, rồi sau đó, lại cúi người thêm một lần nữa, đặt một nụ hôn lên trên gương mặt của Du Tinh Đức, ghé sát vào tai cậu, nhẹ giọng, nói “Cậu cũng ngủ ngon, Tinh Đức.”

Du Tinh Đức bỗng nhiên trợn tròn mắt, ngón tay theo bản năng nắm chặt lại, lại thấy tư lệnh sắp ra khỏi phòng, cậu do dự một chút, bỗng nhiên, cả người run rẩy đưa tay lên nắm lấy vai của hắn, run rẩy đặt môi mình lên môi tư lệnh.

Lúc hô hấp hòa vào nhau, Cố Thanh Nhượng cũng hơi kinh ngạc một chút, nhưng cái bộ dạng run rẩy của Du Tinh Đức, thật sự chọc cho hắn buồn cười. Đặt tay lên vai nam nhân, đẩy cậu ra một chút, nhìn chăm chú vào ánh mắt đầy bất an và thẹn thùng, cười nhẹ một tiếng “Tôi nhớ rõ, trước kia lá gan của cậu không lớn như vậy.”

Mặt của Du Tinh Đức đỏ bừng, vẫn quả quyết, kiên định, trả lời hắn “Là tư lệnh cho tôi cơ hội, nếu như tôi tiếp tục bỏ qua, sẽ không còn nữa.”

“Đúng vậy, không có lần tiếp theo.” Ánh mắt của Cố Thanh Nhượng lạnh lẽo, híp mắt đánh giá đối phương, nhưng ngón tay lại ôn nhu vuốt ve môi cậu “Tôi và cậu ở chung một chỗ, đại khái là đang đánh cược.”

Du Tinh Đức hôn ngón tay của hắn, thấp giọng nói “Tư lệnh sẽ không thua, tôi yêu ngài, thắng mọi thứ.”

Cố Thanh Nhượng khẽ cười một tiếng, nghiêng đầu tiếp tục nụ hôn ban nãy của hai người bằng một nụ hôn nhẹ.

“Tôi về phòng trước.”

Du Tĩnh Đức kinh ngạc nhìn bóng lưng của hắn, qua một lúc lâu, đầu óc nổ tung một cái, cả người ngã vào trên giường, kéo chăn trùm kín đầu không nhúc nhích.

Tiểu Long đang mơ mơ màng màng, không thể nhận được nữa “Chú! Chú tiếp tục dọa cháu nữa cháu muốn đánh chú rồi!”

“A, thật xin lỗi...” Âm thanh của Du Tĩnh Đức buồn buồn truyền từ trong chăn ra “Chú, chẳng qua chú thật sự cao hứng, tư lệnh lại hôn chú...”

Tiểu Long không muốn để ý đến cậu.

Kết quả hôm sau, Cố lão gia tử lại từ quê ra.

Cố lão gia tử là ông của Cố Thanh Nhượng, tuổi tác lớn rồi, nhưng vẫn tinh thần nghiêm trang như trước, một đường cười híp mắt đi lên, A Liên đi theo bên cạnh ông, nhưng ông căn bản không cần người đỡ.

Cố Thanh Nhượng từ nhỏ đã được cố lão gia tử yêu thích, lão gia tử nhìn thấy hắn, sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống.

“Ông nội.” Cố Thanh Nhượng đi qua đỡ lão gia tử “Cháu trai trêu ngài chọc ngài, ngài đánh một trận là được, nhưng ngài đừng nóng giận nha.”

Lão gia tử hừ một tiếng hất tay ra “Vài ngày trước xảy ra chuyện lớn như vậy cũng không nói cho ông!”

Cơn giận của lão gia tử vẫn còn chưa nguôi, một cái bóng tròn tròn tung tăng chạy từ trong phòng chạy ra đến, ôm lấy bắp chân của lão gia tử “Ba, đây chính là ông nội của ba nha, ai nha, ba của ông nội con phải gọi là gì đầu?”

“Cái vật nhỏ này chính là đứa trẻ mà con mang từ nước ngoài về?” Lão gia tử cả mặt chê bai, chọc chọc đầu tiểu Long “Nhỏ tí xiu như vậy, nhưng nói thật nhiều.”

Tiểu Long cũng không hề ngại ngùng, đầy mặt đắc ý “Con còn nói được nhiều từ hơn cơ!”

A Liên vốn đi theo lão gia tử đến, lần đầu nhìn thấy đứa nhỏ này, không nhận được mà bế cô bé lên, móc từ trong túi ra một cái kẹo, kín đáo đưa cho cô bé “Tiểu tử, ông nội của thiếu gia con phải gọi là cụ ông, ôi, thật sự là một đứa trẻ đáng yêu.”

Tiểu Long nhìn cái kẹo trong tay A Liên nhưng không dám nhận, quay đầu, ủy khuất nhìn Cố Thanh Nhượng, thấy hắn gật đầu mới vui vẻ nhận lấy, hôn lên mặt của A Liên một cái, tiếp tục nhìn về phía lão gia tử ngọt ngào gọi một tiếng “Cụ ông!”

Lão gia tử hừ một tiếng coi như đáp lại, cũng móc từ trong túi của mình ra một viên kẹo, lại nhìn về phía cháu trai của mình, nói “Ông phải ở lại nhà con mấy ngày.”

Dừng một chút, lại chia một nửa số kẹo nhét vào trong tay của Cố Thanh Nhượng.

Ông nội vẫn còn coi hắn là trẻ con.

Cố Thanh Nhượng nhìn xuống, nhận không được trong lòng đau đớn, ông nội từ trước đến giờ yêu thương hắn, năm đó hắn rời nhà nhập ngũ, mặc dù ông nội hết sức tán thưởng, nhưng ai cũng không biết trong lòng ông nội không nỡ cho hắn đi.

Lão gia tử đã đi vào nhà, Du Tĩnh Đức vừa mới nấu cơm xong, trên tay vẫn ướt nhẹp, liền vội vàng chạy ra ngoài đón người. Ông nhìn thấy cậu, cũng chỉ gật đầu một cái, không nói câu nào, tóm lại thoát nhìn không có chút nào yêu thích. Chuyện của bọn trẻ lão gia tử đều biết, nếu không phải Cố Thanh Nhượng bị bệnh, không một ai dám nói cho ông, cũng sẽ không kéo dài đến lúc này.

Du Tĩnh Đức chào lão gia tử theo kiểu nhà binh, đoan đoan chính chính, sau đó liền nhìn thấy Cố Thanh Nhượng đi ở phía sau, về mặt phiên muộn.

Trong lòng cậu giật thót, vội vàng đi đến chỗ hắt, lo lắng nhìn hắt “Tư lệnh, tư lệnh, ngài sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao?”

Cố Thanh Nhượng lắc đầu một cái “Không có gì, chỉ là cảm thấy ta bất hiểu với ông nội.”

Yên lặng mất một lúc, Du Tĩnh Đức mím môi, vươn tay ôm lấy hắt, nhẹ giọng hứa hẹn “Sau này tôi sẽ cùng với ngài, hiểu thuận gấp trăm nghìn lần để bù lại, tư lệnh, có tôi ở bên cạnh ngài.”

Lão gia tử đứng ở cửa cầu thang nhìn họ một cái, hừ một tiếng.

A Liên ở bên cạnh cười nói “Tĩnh Đức a, tiến lên không khác gì cơn gió, chúng ta vẫn còn chưa rời khỏi, hai người liền ôm lấy nhau. Lão tiên sinh, con còn tưởng rằng ngài sẽ ngăn cản hai người.”

Lão gia tử đưa tay nhéo nhéo một cái gương mặt của tiểu Long trong lòng A Liên, sắc mặt khinh thường.

“Ông đương nhiên không thích cái người cái gì mà Đức, nhưng Cố gia không đến nỗi không tha cho người như vậy, cháu ông là người nào, từ nhỏ nó đã thông minh, biết cái gì nên, cái gì không nên, bây giờ, nếu nó đã thích, cũng chẳng liên quan gì đến ông, A Liên, cháu thật sự coi ông như một lão đầu chưa thấy qua việc đời.”

“Con làm sao dám?” A Liên vừa cười vừa đi theo phía sau lão gia tử “Lão tiên sinh còn nghe nhạc hiện đại, biết nhảy theo kiểu hiện đại đâu, A Liên làm sao dám so với.”

Lão gia tử dừng chân một cái.

A Liên ngăn người, nhìn bóng lưng lão gia tử, chỉ nghe giọng nói của ông lạnh như băng.

“Đương nhiên, nếu ai dám thương tổn cháu tôi, tôi sẽ đánh gãy chân chó của hắt, bất kể người nọ là ai.”

41. Chương 41

Bởi vì Cố lão gia tử đến, căn nhà trở nên phá lệ nhỏ.

Ba gian phòng ngủ, Cố Thanh Nhượng đương nhiên sẽ nhường căn phòng tốt nhất kia cho lão gia tử, A Liên là phụ nữ, tất nhiên cũng phải phá lệ phân cho nàng riêng một phòng, về phần căn phòng còn lại, Du Tĩnh Đức và Cố Thanh Nhượng chỉ có thể ngủ chung.

Ban đầu, lão gia tử bởi vì Cố Thanh Nhượng bị bệnh nhưng gạt không cho ông biết cho nên vẫn một mực trầm mặt, lúc này được tiểu Long chọc cho vui tươi hơn, nghe hắt an bài, cười híp mắt, vẫy vẫy tay, nghe theo những người trẻ tuổi chuẩn bị. Lúc ăn cơm, vẫn là tiểu Long ngồi trên đùi ăn, rung đùi, đặc ý gấp thức ăn cho cụ ông mà lần đầu tiên cô bé gấp mặt, lão gia tử càng vui vẻ hơn.

“Tiểu quý, bé như vậy đã học dùng đũa, ai dạy con?”

Tiểu Long đắc ý, ngâm nga “Ba dạy!”

“Ba con?” Sắc mặt của lão gia tử cũng trở nên đắc ý “Nói đến ba con, ba hắt ngày xưa vốn bận bịu, những chuyện này, đều là ông và mẹ của hắt dạy hắt!”

“Cụ ông thật là giỏi, thật là giỏi!” Ánh mắt của tiểu Long sáng bừng “Vậy con cũng là do cụ ông dạy!”

“Đó là đương nhiên.”

Cố Thanh Nhượng nhìn một già một trẻ, gấp thức ăn cho hai người, cúi đầu nhìn một cái, thấy trong bát của hắt cũng có một đồng, không khỏi mỉm cười, bàn tay ở dưới gầm bàn vỗ nhẹ chân của Du Tĩnh Đức, thấp giọng cười trêu, nói “Không phải bảo cậu đối xử tốt với tiểu Long hơn một chút sao? Làm sao thức ăn lại đều rơi vào trong bát tôi? còn nữa, đối với ông nội, cũng tốt hơn một chút.” Vừa nói, động tác tay của hắt cũng không dừng lại, gấp một miếng thịt lớn cho cậu.

Du Tĩnh Đức khản trương nắm lấy vải quần, tâm lý hoảng loạn, gật đầu một cái.

Đây cũng là lần đầu tiên, cậu chân chính gặp người nhà của tư lệnh, thậm chí ngồi chung một bàn ăn, bản thân cũng quên ăn cơm, chỉ biết theo bản năng gấp thức ăn cho tư lệnh, làm gì còn nhớ đến chuyện khác. Sau khi được nhắc nhở, cậu vội vàng gấp một ít tô non vào bát của lão gia gia “Lão tiên sinh, ngài thử món này.”

Động tác của lão gia tử dừng một chút, ban đầu định từ chối, nhưng khi ông nhìn thấy trong bát của Cố Thanh Nhượng đều là thịt, lúc này mới hừ một tiếng, bắt đầu dĩ niệm thử một miếng.

“Ừm, mùi vị cũng không tệ, không tính là bạc đãi cháu ta.”

Sắc mặt của Du Tĩnh Đức đỏ bừng, trên trán đều toát mồ hôi, tư lệnh đưa tay xuống dưới gầm bàn nắm lấy tay cậu, ngón tay của hai người lồng vào nhau, điều này khiến cho tim của cậu trong chốc lát trở nên ồn ã không chịu được. Ăn xong một bữa cơm, mồ hôi thấm ướt đồ lót, Cố Thanh Nhượng ở lại thu dọn bát đĩa cùng với cậu, thấy trên mặt cậu đỏ bừng không dứt, nghiêng người qua, đưa sát mặt đến bên gò má của cậu xem xét “Tĩnh Đức?”

Kết quả, người này lão đảo, đầu cũng sắp bốc khói.

Cố Thanh Nhượng cao hơn cậu một chút, cúi đầu nâng cằm của cậu lên, ánh mắt lộ rõ ý cười, nhẹ nhàng hôn lên ánh mắt của cậu một cái.

“Sao vậy?”

“Tư, tư lệnh, tôi, tôi tôi...”

Du Tĩnh Đức không nhịn được, nhắm mắt lại, mí mắt run rẩy, lắp ba lắp bắp không nói thành lời.

Vì vậy, tư lệnh của cậu lại hôn lên môi của cậu một cái, giọng nói thân mật, mập mờ “Sao lại nhắm mắt? Không muốn nhìn tôi?”

“Không, không phải vậy! Muốn nhìn, nhìn làm sao cũng không đủ!”

Cậu hốt hoảng mở mắt ra, kết quả, đập vào trong ánh mắt là một nụ cười, giống như một bầu xuân thủy đặt ở nơi vực sâu vạn trượng, cậu giống như ngã cũng ăn mất.

Cố Thanh Nhượng cười nhẹ một tiếng, lại tiếp tục hôn lên môi của cậu một cái, ngón tay lạnh lạnh vuốt ve gò má của cậu, xoay người về phía sau đi hai bước, Du Tĩnh Đức cũng theo bản năng đi về phía trước hai bước, hai tay vẫn còn quẩn luyến nắm lấy vạt áo của hắn.

Tiếp theo đó, tư lệnh của cậu quay người, sờ đầu của cậu một cái, giọng nói thành khẩn, nghiêm túc, sắc mặt lại mang theo một chút phiền muộn.

“Hình như đối diện với tôi cậu luôn cảm thấy khẩn trương, không bằng, tối nay hay là tôi đi thư phòng ngủ vậy.”

Du Tĩnh Đức lập tức bị làm cho hoảng sợ, ôm hán không buông tay, không ngừng lắc đầu.

“Không căng thẳng! Chẳng qua là, tôi cũng không biết tại sao! Tôi muốn ngủ cùng tư lệnh, tôi muốn ngủ chung với tư lệnh!”

“Ừm? Là như vậy đúng không?” Cố Thanh Nhượng nghiêng đầu hôn lên vành tai của cậu một cái, cảm nhận người đàn ông này toàn thân nóng bừng, khẽ sát tai cậu, nhẹ giọng nói “Vậy tôi chờ cậu.”

Nói xong, hắn hôn lên mặt Du Tĩnh Đức một cái, liền cười cười rời khỏi.

Du Tĩnh Đức qua thật lâu mới ý thức được bản thân vừa nói cái gì, mà tư lệnh lại nói cái gì, cậu trầm mặc một hồi, bỗng nhiên ngồi xổm xuống, bùm mặt, nhỏ giọng kêu gào.

Cố Thanh Nhượng trực tiếp đi gặp Cố lão gia tử.

Lão gia tử đã ngồi ngay ngắn ở trên ghế chờ hắn.

“Ông nội.”

Lão gia tử không lên tiếng đáp lại, chỉ lẳng lặng nhìn hần, Cổ Thanh Nhượng cũng đứng yên ở nơi đó để cho ông nhìn. Tầm mắt của ông đặc biệt nhìn đi nhìn lại ở trên đùi của hần, hần biết ông lo lắng, liền đi vài bước, tỏ ý bản thân rất tốt, để cho ông yên tâm.

Ban đầu, tầm mắt kia hết sức ác liệt, nhưng theo thời gian, dần dần nhu hòa.

Lão gia tử cảm thán một tiếng, đây là cháu trai ruột của ông, từ lúc nó còn chưa cao đến đầu gối ông, ông đã tự mình dẫn theo bên người, nhưng đứa nhỏ này, từ lúc còn niên thiếu đã rời khỏi gia đình, thỉnh thoảng trở lại một chuyến, thật may là cũng vẫn luôn thân thiết. Ông vẫy vẫy tay “Đến đây.”

Cháu trai của ông đi qua đứng ở bên cạnh ông, lão gia tử không nặng không nhẹ, vỗ một cái lên lưng của hần “Người, đứa nhỏ hư hỏng này, có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không, lại dám gạt người trong nhà?”

Cổ Thanh Nhượng bất đắc dĩ lắc đầu “Thời gian con hiếu thuận ông nội không dài, cho rằng bản thân cả đời yên ổn chính là báo hiếu cho ông nội, không dám để ngài lo lắng, kết quả lại để cho ngài biết rồi.”

“Nói toàn những thứ linh tinh!” Lão gia tử trách cứ “Con cháu Cổ gia từ trên xuống dưới nhiều như vậy, còn đến lượt người hiếu thuận! Ngay cả việc con đi tìm một nam nhân ông nội cũng không trách cứ người, người, người đây là muốn chọc giận ông!”

“Ông nội, con biết lỗi rồi, sẽ không còn lần sau nữa.” Cổ Thanh Nhượng cười một tiếng “Nhắc đến người đàn ông kia, ngài cảm thấy cậu ấy như thế nào?”

“Đối với người không tệ, nhưng ông nội không thích hần.” Lão gia tử hừ một tiếng “Làm sao, trách ông nội không cho hần sắc mặt tốt?”

“Ngài không cho cậu ấy sắc mặt tốt là đúng.” Cổ Thanh Nhượng vỗ vỗ tay của lão gia tử một cái để trấn an “Tương lai vài thập niên con đều cùng với cậu ấy ở chung một chỗ, con là cháu trai ruột của ngài, ngài mất hứng là điều tất nhiên, nuôi con nhiều năm như vậy, ngài mất hứng, đó là bởi vì đau con, thương con.”

Lão gia tử bị hần nói không một lỗ hổng nào, khoát tay một cái, chê bai “Chỉ biết hoa ngôn xảo ngữ, người thật muốn cùng với cậu ta sống một đời?”

Ánh mắt của Cổ Thanh Nhượng trở nên kiên định.

“Đúng vậy, con yêu cậu ấy, cùng với cậu ấy ở bên nhau một đời.”

Lão gia tử nhìn hần chằm chằm một lúc, rồi sau đó đưa tay phải vào trong túi, lục lọi một lúc, cuối cùng cầm ra hai bao tiền lì xì giao cho hần.

“Cầm đi, mỗi người một cái, sau này đừng buôn bán gì, Cổ gia chúng ta, đủ nuôi các người cả đời.”

42. Chương 42

Cổ Thanh Nhượng trở về phòng ngủ, Du Tình Đức đang cầm một cuốn sổ ở trong tay, cúi đầu đọc, thấy hần, lập tức hoảng hoảng loạn loạn nhét quyển sách xuống dưới nệm giường, Cổ Thanh Nhượng cảm thấy kỳ quái, chớp chớp mắt, nghiêng người qua nhìn một cái, chỉ kịp nhìn thấy cái bìa “Thứ gì? Căng thẳng như vậy.”

Du Tình Đức cầm lấy tay của hần, lắp bắp nói “Không, không phải đồ vật trọng yếu gì.”

Ôn nhu chạm lên gò má của cậu một cái, ánh mắt Cổ Thanh Nhượng lại nở một nụ cười, gật đầu một cái “Đúng vậy, hần không phải là chuyện lớn gì, nếu không, mặt của cậu làm sao còn có thể đỏ thành như vậy? Được rồi, chúng ta đi nghỉ ngơi, sáng mai đi cùng ông nội ra ngoài dạo phố.”

“A, được, được!”

Vừa nói, Du Tĩnh Đức đi vòng qua sau lưng hắn, hai tay run rẩy cởi áo khoác xuống, đang định cởi đồ lót, Cố Thanh Nhượng bỗng nhiên đè tay cậu lại “Được rồi, ông nội thật sự là người tốt, ông đưa cho chúng ta mỗi người một bao lì xì, coi như là thừa nhận tôi và cậu ở cùng một chỗ, cậu không cần giận hắn.”

“Tôi hiểu, nếu như tôi là lão gia tử, tôi có thể tức giận hơn cả lão tiên sinh.” Tư lệnh của cậu đương nhiên phải ở chung một chỗ với một người rất tốt, nhưng mà nghĩ thì nghĩ như vậy, Du Tĩnh Đức lại không thể buông tay, chỉ có thể khiến cho bản thân trở nên tốt hơn.

Nhưng mà, tình huống hiện tại, thật ra thì cậu không muốn nói những chuyện này, nhìn lưng của tư lệnh loáng thoáng lộ ra vài đường nét, hô hấp dần dần dồn dập lên, tà niệm trong trái tim làm sao kiềm chế cũng không kiềm chế được.

Lúc trước, ba năm phải cùng tư lệnh chia tách, cậu cơ hồ đã quên, mỗi một đêm cùng với tư lệnh vượt qua bao nhiêu giấc mộng cờ bay phấp phới.

Nhưng mà, Cố Thanh Nhượng lại vào lúc này thở dài một cái “Tôi rời nhà nhiều năm như vậy, là tôi có lỗi với ông nội.”

Du Tĩnh Đức lập tức nhận ra hứng thú của mình chìm xuống, giống như một chậu nước lạnh dội xuống đầu, dập tắt tà niệm trong trái tim. Trong lòng càng trở nên buồn rầu, không nhìn được từ phía sau lưng vòng tay ôm lấy tư lệnh, muốn nói lời an ủi, lại tự biết bản thân không thể nói ra được lời dễ nghe, chỉ có thể lặng lẽ ôm lấy hắn.

Hai người đều mặc đồ lót mỏng, nhiệt độ truyền đến, Cố Thanh Nhượng xoay người, nhìn cậu chăm chú một lúc, người đàn ông này từ trước đến giờ trầm mặc ít nói, thường xuyên sẽ nói ra một số câu nói khiến cho người khác hiểu lầm, chỉ có một đôi mắt không lừa được người khác, thanh thần, vô tư biểu lộ ra tâm tư của cậu.

Mà lúc này, từ đôi mắt đen nháy của cậu, hắn thấy được đau lòng, thương yêu tràn ngập.

Cầu ngực.

Cố Thanh Nhượng âm thầm than một tiếng, khe vuốt ve gáy của cậu, cúi đầu hôn xuống.

Du Tĩnh Đức cả người cứng đờ, chỉ chốc lát sau liền mềm nhũn, bởi vì tư thế của hai người đang là ôm nhau, cậu và tư lệnh dính sát vào nhau nóng bức, đại não ông ông tác hưởng, không còn biết đông nam tây bắc, trong khoang mũi đều là hương thơm thoang thoảng trên người tư lệnh, khiến cậu hận không thể chìm sâu vào trong đó.

Tư lệnh của cậu ôn nhu mút lấy môi cậu triền miên, Du Tĩnh Đức chỉ biết ôm hắn, quên cả hô hấp, rồi sau đó, tư lệnh khẽ tách ra, cười một tiếng “Không thở, không cảm thấy khó chịu sao?”

Lúc này, cậu mới bỗng dưng tỉnh táo lại, sắc mặt đỏ bừng, thở hổn hển, khóe mắt, lông mi tràn ngập một mảnh ý xuân.

Kết quả, cậu vẫn còn chưa từ trạng thái thở hổn hển trở về thở bình thường, Cố Thanh Nhượng lại một lần nữa đè lên hôn cậu, cậu cảm giác gáy của mình bị đè ép không một chút lưu tình nào, hô hấp của hai người hòa vào nhau, đầu lưỡi của tư lệnh xâm nhập vào khoang miệng cậu không một chút suy nghĩ, đầu lưỡi của hắn tràn ngập tính xâm lược, liếm láp mỗi một xó xỉnh bên trong khoang miệng. Từ lúc sinh ra đến nay, Du Tĩnh Đức chưa bao giờ trải nghiệm cảm giác như vậy, nụ hôn đầu tiên của cậu thuộc về tư lệnh, lần đầu tiên của cậu, bị hôn đến mức không thể thở được, vẫn thuộc về tư lệnh, loại cảm giác này thật sự thoải mái nhất từ lúc cậu sinh ra đến nay.

Cậu là của tư lệnh! Cậu là của tư lệnh!

Nội tâm điên cuồng gào lên, cậu thậm chí không nhìn được, đưa hai tay vòng qua cổ của tư lệnh, há miệng mặc cho đối phương xâm lược, nước miếng trong miệng chảy dọc theo khóe miệng, rơi xuống, Cố Thanh Nhượng đột nhiên ngừng lại, ánh mắt của Du Tĩnh Đức mang theo hơi nước, nhìn hắn, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, lại lộ ra bộ dáng bất mãn, đuổi theo hôn hắn.

Nhưng Cố Thanh Nhượng hết lần này đến lần khác không cho cậu toại nguyện, đưa tay nhẹ nhàng đè môi của cậu lại, trong nháy mắt, cười cậu hồn đoạt phách.

“Cứ tiếp tục như vậy, tôi sợ là sẽ phải gây rối cậu.”

Gây rối?

Du Tinh Đức chỉ hận tư lệnh không lập tức gây rối cậu, làm cái gì cũng được, lật cậu, làm cậu, đùa bỡn cậu, đối xử với cậu giống như trong mỗi giấc mơ.

Đây không phải là tư lệnh gây rối cậu, rõ ràng là cậu khinh nhờn tư lệnh.

Cậu đều mơ ba năm.

Cố Thanh Nhượng còn suy nghĩ đến chuyện ra ngoài vào ngày mai, hẳn không dám nắm chắc, nếu chính mình làm chuyện gì với Du Tinh Đức, ngày mai có thể tốt đẹp dẫn người này đi ra ngoài hay không.

“Tôi lo lắng thân thể của cậu ngày mai sẽ không chịu được, để mấy ngày nữa, được không?”

“Sau này còn có chuyện của sau này...” Du Tinh Đức mím môi, đè nén lời nói xuống đáy lòng, dùng yên lặng che giấu chút ám ức ở trong lòng mình.

Cố Thanh Nhượng nằm ở bên giường, vỗ vỗ vị trí ở bên cạnh mình, nhìn cậu đầy cương chiều “Mau lên đây, từ nay về sau, cậu có thể ôm tôi ngủ cùng một chỗ.”

Người đàn ông này, mặt mũi tinh xảo, bộ dáng tự tiểu phi tiểu giống như dụ hoặc, sâu thẳm, hẳn mặc một bộ quần áo ngủ làm từ tơ lụa mỏng manh, da thịt trắng nõn ở dưới ánh đèn nhu hòa giống như bị phủ một lớp ánh sáng nhàn nhạt, đường nét thân thể thon dài lưu loát, gần như có thể nhìn thấy phía dưới lớp vải mỏng là một màn xuân sắc.

Du Tinh Đức chỉ cảm thấy đầu óc đập mạnh một cái, nhất thời choáng váng, loạn choạng. Cậu chỉ biết ngây ngốc bò lên giường, dè dặt dựa vào bên cạnh nam nhân, thẳng đến lúc ánh đèn bị tắt đi, cậu vẫn chưa thể tỉnh táo lại.

Đến khi cậu tỉnh táo lại, bản thân cũng nóng đến mức gần như bốc cháy.

Cậu hoảng hốt nhớ lại, tư thế đi lên giường của mình không được tự nhiên.

Phía dưới của cậu cứng rắn.

Mỗi một lần tư lệnh đụng chạm vào cậu, chỉ là chạm nhẹ vào môi cậu, cũng đủ để cho cậu có cảm giác muốn cương cứng, hướng chỉ, vừa rồi hai người trải qua một nụ hôn như vậy.

Tư lệnh thật sự không tính làm cái gì, Du Tinh Đức hiểu rõ tư lệnh của cậu là một người tỉnh táo đến mức như thế nào, hẳn nói đi nghỉ, thì thật sự là đi nghỉ.

Nhưng mà, cậu lại hoàn toàn không làm được.

Cố Thanh Nhượng nằm nghiêng, một cánh tay nhẹ nhàng đặt ở trên đỉnh đầu của Du Tinh Đức, hô hấp dần dần có quy luật, giống như thật sự ngủ, trái tim của Du Tinh Đức đập bình bịch, tư lệnh đối với cậu, giống như là một loại thuốc kích thích tình dục liều mạnh, đừng nói nằm ở bên cạnh cậu, chỉ cần ngửi thấy hương vị của tư lệnh cũng đủ khiến cho tâm thần của cậu hỗn loạn. Lúc này, cây thịt ở nửa người dưới của cậu, cương cứng, đứng thẳng, hoàn toàn không có ý định xù xuống.

Không biết qua bao lâu, Du Tinh Đức cẩn thận cầm lấy tay của tư lệnh đặt vào trong lòng ngực, vừa cúi đầu hôn ngón tay của hắn, vừa mở mắt, trong bóng tối, miêu tả đường nét trên gương mặt của hắn, rồi sau đó, đưa một cái tay khác từ từ mò xuống côn thịt ở phía dưới, nhắm mắt, tưởng tượng đây là tay của tư lệnh, phủ lộn lên lên xuống xuống.

“Ngô, ưm ưm... Tư lệnh, tư lệnh!”

Du Tinh Đức khó chịu mà nhúu mày, từng câu từng câu, thấp giọng gọi tư lệnh, động tác tay vẫn không dừng lại, từ ôn nhu đến thô lỗ, không ngừng tuốt. Phía trên là tay của tư lệnh, cậu liếm, hôn đầy thân mật, dùng chóp mũi cọ cọ, lại không dám đánh thức người yêu của mình, mọi hành động đều rất dè dặt.

Có vài lần, cậu suýt nữa định nhào lên hôn tư lệnh, nhưng giây tiếp theo lại bị phần lý trí còn sót lại kiềm chế loại cảm giác xúc động này.

Không thể đánh thức tư lệnh.

Nhưng vào lúc này, cậu bỗng nhiên nghe thấy một tiếng cười khê.

Tư lệnh tỉnh lại rồi.

Trong bóng tối, Du Tĩnh Đức bỗng nhiên trợn to hai mắt, hoảng hoảng loạn loạn rút cánh tay ở trong quần ra, nắm lấy tay của tư lệnh, lắp bắp giải thích “Tôi, tôi... Thật xin lỗi, tôi...” Cậu sợ hãi đến mức sắp khóc lên, thật ra thì cậu vẫn còn nhớ đến tư lệnh từng nói rằng đối với cậu, hắn không cứng nổi, vạn nhất, hắn lại cảm thấy ghét cậu đâu?

Nghĩ đến đây, nước mắt của Du Tĩnh Đức rốt cuộc không nhịn được mà rơi xuống, nhưng ngay sau đó, tư lệnh rút tay của hắn ra khỏi tay cậu, ngón tay lại đưa vào bên trong miệng cậu, đè ép đầu lưỡi của cậu, vừa kéo vừa gãi vừa chơi.

Không cần bật đèn, Cố Thanh Nhượng cũng có thể tưởng tượng được gương mặt ướn nhẹp của Du Tĩnh Đức, khẳng định trong mắt của cậu một mảnh ướn át, sắc mặt đỏ ửng, khóe mắt mắt mác mà cụp xuống, khóe miệng bị ép mở ra, nước miếng trong miệng tùy theo ngón tay rút ra cắm vào mà liên tục tràn đi ra ngoài, bộ dạng thật sự đáng thương.

“Ngô, ngô...”

Nghe thấy người này thở dốc kịch liệt, Cố Thanh Nhượng âm thầm cười một tiếng, một cái tay khác, đơn giản, thô bạo xé quần ngủ của Du Tĩnh Đức ra, ôm cậu nằm lên trên người mình.

“Cậu, cái đồ ngốc này, có phải cho rằng tôi cái gì cũng không biết? Vốn nghĩ rằng, cậu hôn hôn rồi sẽ xong việc, tôi còn nghĩ, chờ ông nội đi, khẳng định làm cậu không xuống giường được, ai biết, cậu còn dám làm như vậy để trêu chọc tôi.”

Vừa nói, vừa rút ngón tay ở trong miệng cậu ra, tỉ mỉ xoa nắn đầu vú của cậu, một cái tay khác ấn nắn, bóp mông của cậu, nửa người dưới lên lên xuống xuống, bắt chước động tác giao hợp ma sát tính khí của cậu.

“Tư lệnh, a ô...” Toàn thân của Du Tĩnh Đức run rẩy, trái tim từ phía trên đỉnh núi rơi xuống, không nhịn được nhướn người lên phía trên đôi hôn “Hôn hôn tôi, tôi, tôi muốn tư lệnh, muốn thật lâu... Ưm ưm, a...”

Cố Thanh Nhượng cười nhẹ một tiếng, giống như trấn an, cùng với cậu quăn quýt đầu lưỡi, lại kéo hai chân của cậu ra, để cho hai chân của cậu mở rộng nằm ở trên người mình, rồi sau đó, ngón tay mò mẫm đến miệng huyết phía sau của cậu, nhẹ nhàng xoa ấn ở phía bên ngoài một lúc, trong tiếng thở hổn hển của cậu, đưa ngón tay cắm vào.

Du Tĩnh Đức khó chịu mà nhíu mày, có chút đau, nhưng cũng không phải là không thể nhẫn nhịn, vì vậy liền tham lam thúc giục “Tư lệnh, nhanh, nhanh lên một chút... A a, tư lệnh, tư lệnh ưm ô... Làm tôi, tư lệnh làm tôi... Giống như trong mơ, như vậy...”

Ngón tay của Cố Thanh Nhượng nhanh chóng đưa đẩy vào phía bên trong cậu, đem cậu làm đến mức cả người run rẩy, nghe cậu nói, không khỏi cảm thấy kinh ngạc “Trong mơ? Cậu còn nằm mơ thấy tôi làm cậu?”

“Mỗi một ngày, mỗi một đêm, đều sẽ nằm mơ thấy ngài...”

Trong lòng Cố Thanh Nhượng khẽ động một cái, không nhịn được ấn chốt bật đèn, trong phòng lập tức sáng lên, đập vào mắt hắn là gương mặt ửng đỏ của Du Tĩnh Đức, ánh mắt của cậu tràn đầy ái mộ và khát vọng, cậu hơi hơi nhíu mày, đôi môi ướn át hồng điểm, người đàn ông này, tướng mạo rõ ràng thuộc về loại hình thanh niên dương cương, lúc này lại bởi vì không khắc chế được tình cảm dành cho hắn, biến thành cái dạng này, bộ dạng kiêu diễm động lòng người.

“Tư lệnh...” Du Tĩnh Đức chậm chạp đưa tay xuống phía dưới rờ rẫm, rốt cuộc mò được côn thịt của Cố Thanh Nhượng, đôi mắt ướn át nhìn Cố Thanh Nhượng “Trong mơ, ngài và tôi không phải tách ra...”

Cố Thanh Nhượng lập tức hiểu được ý trong câu nói của cậu, hắn ngoắc ngoắc khóe miệng, chợt xoay người để thân thể của người kia nằm xuống dưới người mình, híp mắt, cầm lấy cậu, hỏi “Du Tĩnh Đức a,

những chiêu thức câu dẫn người này cậu học được ở đâu?”

Hắn biết Du Tĩnh Đức cũng sẽ không nói lời như vậy, làm loại chuyện này.

Đúng như dự đoán, thân thể của Du Tĩnh Đức cứng đờ, mở to hai mắt, cả người từ trên xuống dưới đều đỏ bừng.

Thấy Cổ Thanh Nhượng không có ý bỏ qua cho mình, cậu mới khó nhịn, vẻ mặt thẹn thùng, nhỏ giọng nói “Đi, đi câu lan viện... Hối, hối... A ngô!”

Lời còn chưa nói hết, Cổ Thanh Nhượng đã tách hai múi thịt mỡ non của cậu ra, dùng côn thịt của mình đẩy vào, nhưng vì chiều cổ cậu đây là lần đầu tiên, không thể quá mức thô lỗ, chỉ có thể từng chút từng chút một đâm vào điểm nhạy cảm bên trong cơ thể cậu, ai ngờ, người này hết lần này đến lần khác uốn éo cái mỡ, hậu huyệt ướt đầm dề hút lấy côn thịt của hắn, Cổ Thanh Nhượng cúi người ôn nhu liếm láp đầu vú của Cổ Thanh Nhượng, phần thân dưới ra ra vào vào mà thao làm cậu, rút ra cả cây, lại cắm vào cả cây, tàn bạo giống như muốn đâm hỏng người nằm phía dưới.

“A a a, tư lệnh, tôi tôi yêu ngài... Tôi là người của tư lệnh... Ngô a ưm, ưm ưm ách, tôi, tôi là của tư lệnh...”

Giọng nói nức nở quẩn quanh khắp căn phòng, Cổ Thanh Nhượng chỉ nghe thấy cậu càng gọi càng đậm dăng, vì vậy ôm lấy cả người Du Tĩnh Đức đứng lên, vừa đưa đẩy, vừa đi đến trước mặt gương, xấu xa gặm cắn phần da thịt nhạy cảm ở cổ, vừa nói “Mở mắt ra nhìn một chút, đồ của tôi, đang cắm ở bên trong cậu, thích không, ưm?”

Nói xong, hắn rút côn thịt của mình ra, để Du Tĩnh Đức xoay người nhìn về phía gương, ôm lấy hai chân của cậu tạo thành tư thế đi tiểu, dùng giọng nói khàn khàn hỏi Du Tĩnh Đức “Cậu nói, tôi có thể cứ như vậy mà cắm cậu bắn không?”

Lời nói là vậy, nhưng hoàn toàn không có một chút đáng vẻ thương lượng, côn thịt lại một lần nữa cắm vào, khiến hạ thân của Du Tĩnh Đức cũng lên lên xuống xuống, tính khí cương cứng quơ quơ trong không khí, thịt huyết càng bị làm đến mức ướt nhẹp sền sệt.

Du Tĩnh Đức rõ ràng nhìn thấy một cây côn thịt to dài ra ra vào vào trong cơ thể cậu, nếp nhăn ở hậu huyệt hoàn toàn bị cắn ra, mà bản thân cậu toàn thân đỏ bừng, trên mặt, trong mắt đều là một mảnh ý xuân rạo rực. So với bản thân, cậu càng muốn nhìn tư lệnh, tư lệnh của cậu —

Đang chuyên chú nhìn cậu, ánh mắt sâu thẳm giống như ẩn chứa hàng ngàn hàng vạn chấm nhỏ.

Mà bên trong đôi mắt kia, chỉ có một mình cậu, Du Tĩnh Đức.

“A a a ưm ô —”

Trên gương bỗng nhiên bị bắn một cổ chất lỏng màu trắng, Du Tĩnh Đức không chịu được mà cầm lấy tay của Cổ Thanh Nhượng, thân thể căng thẳng, lớn tiếng kêu lên dâm dăng, gần như muốn ngất xỉu.

Rồi sau đó, cậu dùng đôi mắt ngẩn lẹ, mờ mịt nhận lấy một nụ hôn khen thưởng của Cổ Thanh Nhượng.

Côn thịt ở bên trong hậu huyệt đưa đẩy càng lúc càng nhanh, cậu trong lúc nửa tỉnh nửa mê bỗng nhiên nhớ tới, trong câu lan viện cậu vẫn còn học được một thứ.

Du Tĩnh Đức xoay một nửa người, lộn lại, hơi thở nóng bỏng, vừa hôn Cổ Thanh Nhượng, vừa rên rỉ.

“Ưm, ưm ưm a... Hảo, hảo lang quân, hảo tướng công... Của ngài, a a ô a, của ngài lớn, côn thịt lớn... Tĩnh Đức... Thật thích... Ô ô a, tôi yêu ngài, tư lệnh...”

Da đầu của Du Tĩnh Đức lập tức trở nên tê dại, chột ôm chặt lấy cậu, đè cậu xuống bàn, híp đôi mắt lạnh lùng, liếm liếm đôi môi đỏ ửng.

“Cầu ngọc, vốn ban đầu cứ như vậy bỏ qua cho em, nếu em muốn trêu chọc tôi như vậy, tôi sẽ để cho em trêu chọc đủ!”

“A a a —”

Du Tình Đức vừa khổ sở lại vừa vui vẻ, há mồm rên rỉ, nước mắt lạch tạch lạch tạch rơi xuống, hai tay đặt xuống mặt kính, vô ý thức cào cào, trừ việc người yêu đang rong ruổi trên cơ thể mình, cậu thật sự không còn biết một cái gì cả.

Không, có lẽ còn biết một cái.

Ngoáy mông để cho Cố Thanh Nhượng làm thoải mái hơn.

43. Chương 43

Sau đó, Du Tình Đức ngất xỉu đi.

Hôm sau, cậu tỉnh dậy tương đối trễ, vừa mở mắt ra đã vội vàng vàng bò dậy, nhưng mà còn chưa động, toàn thân đau nhức đến mức xụi lơ xuống. Lúc này, một cái tay đè ở vai cậu, ngăn cản cậu, Du Tình Đức ngẩng người, khỏe mắt liếc nhìn thấy bên cạnh còn có một người, Cố Thanh Nhượng lười biếng dựa vào mép giường, liếc nhìn cậu một cái “Đừng động.”

Cả mặt đỏ bừng, Du Tình Đức lộp bộp gạt đầu, sau đó lập tức rúc cả người vào bên trong chăn, đến khi cảm giác tư lệnh không còn nhìn thấy cậu nữa thì mới dừng, rồi sau đó, cậu mới nhớ lại tối hôm qua cậu và tư lệnh cả người trần truồng ở chung một chỗ, hô hấp dừng lại mất một lát, sau đó lập tức thở hổn hển. Tâm mắt hoàn toàn tối tăm, trong chăn lại còn vô cùng oi bức, khiến cậu cảm thấy nhiệt độ này nhất định không phát xuất phát từ cơ thể của mình.

Tối hôm qua, tại sao tối hôm qua cậu có thể như vậy, phóng đảng như vậy!

Lại còn làm chuyện đó ở ngay bên cạnh tư lệnh, lại bị phát hiện!

Từng hình ảnh liên tục thoáng qua trong đầu, suy nghĩ một lúc, cậu ảo não trở người, cắn ngón tay mới không để cho bản thân kêu lên thành tiếng. Cậu bình thường vốn không nói nhiều, kể cả bị thương cũng sẽ không lên tiếng, làm sao vừa leo lên giường của tư lệnh liền gọi thành như vậy?

Suy nghĩ càng đi càng xa, cuối cùng, tất cả vấn đề đều ngưng kết thành một chuyện.

Du Tình Đức không nhận được, đầu tiên hơi hé hé ra một ít vành tai, sau đó lộ đầu ra khỏi chăn, lộ ra một đôi mắt đen lầy ướt át. Cố Thanh Nhượng cũng không để ý đến cậu, bản thân cúi đầu nghiên cứu quyển sách trong tay. Du Tình Đức nhìn hẩn si ngốc mất một lúc, trong lòng ầm ầm một chút bất an, đây là lần đầu tiên cậu hoan ái, không hiểu người khác sau khi làm chuyện này sẽ có biểu hiện như thế nào, nhưng mà tư lệnh của cậu vẫn ổn định nhàn nhã như vậy, có phải là do cậu làm không đủ tốt hay không?

“Tư, tư lệnh!”

“Ừm.”

Du Tình Đức khẽ nuốt nước miếng, dè dặt sát lại gần, tựa vào bên cạnh hẩn, cảm thấy Cố Thanh Nhượng không có bất kì một chút khó chịu nào, được voi đòi tiên, chìa tay ra ôm lấy eo của hẩn. Ngay sau đó, tư lệnh của cậu khẽ cười, xoa xoa đầu cậu một cái “Làm sao, vẫn cảm thấy đặc biệt không thoải mái sao?”

“Không, không có!” Cậu vội vàng lắc đầu, ngực đập bình bịch, ngẩng đầu lên nhìn Cố Thanh Nhượng đầy mong đợi “Tối hôm qua, tối hôm qua ngài, cảm thấy thoải mái không?”

“Ngô...” Cố Thanh Nhượng cau mày trầm ngâm trong chốc lát, việc này khiến Du Tình Đức sợ tới mức trắng bệch mặt mày, lúc này, hẩn mới cúi đầu xuống hôn lên mi tâm của người này một nụ hôn “Em đều làm hẩn một quyển sổ ghi chép, làm sao sẽ còn cảm thấy tôi khó chịu?”

Dừng một chút, hẩn nhẹ nhàng vuốt ve cổ của Du Tình Đức, giọng mang theo ý cười “Rất thoải mái, không có một chuyện nào thoải mái hơn so với chuyện này.”

Du Tinh Đức vừa định thở phào, khoe mắt liếc nhìn thấy quyển sách trong tay tư lệnh, trái tim lập tức lại đập loạn lên, cuống quýt chống thân người, bò dậy, muốn cướp lại quyển sách kia, ai ngờ, Cố Thanh Nhượng đã chuẩn bị từ trước, tránh được cậu, toàn thân Du Tinh Đức bủn rủn không chịu nổi, chỉ có thể vô lực ngã vào trong lòng ngực của Cố Thanh Nhượng, mà tư lệnh của cậu cũng thuận theo ôm lấy cậu, đôi môi giống như trên đùa, khe hôn vành tai của cậu, thở dài, nỉ non “An phận một chút, sau này không cho phép đi đến câu lan viện.” Nói xong mới trả sách lại cho cậu.

Du Tinh Đức nắm quyển sách kia, thật giống như đang ôm một hòn than nóng cháy.

Trước đó vài ngày, cậu đến câu lan viện vài lần, hỏi những cô nương kia, làm thế nào để có thể khiến cho tư lệnh của cậu trở nên thoải mái, vui vẻ, bản thân còn ghi chép đầy cả một quyển sách, bây giờ xong rồi, còn để cho tư lệnh nhìn thấy.

Cố Thanh Nhượng nhìn người trong lòng ngực bộ dạng giống như khóc không ra nước mắt, ôm người nọ vào trong lòng, vuốt ve sống lưng của cậu một chút, an ủi “Tôi chỉ lật qua vài tờ trong sách mà thôi, không có đọc kĩ, sau này em còn có thể tiếp tục dùng ở trên người ta, đừng lo lắng.”

Lúc này, Du Tinh Đức mới hơi phấn chấn một chút, lại không thể tránh xa hẳn, không thể làm gì khác hơn ngoài việc tiếp tục ôm Cố Thanh Nhượng không lên tiếng.

Hai người một mực ôm nhau đến buổi trưa, Tiểu Long đi đến gõ cửa mới tách ra.

Tiểu Long vừa vào cửa, liền nhảy bén phát hiện bầu không khí trong phòng có chút vi diệu, nhưng cô bé nhỏ, không nghĩ được nhiều như vậy, không biết làm gì ngoài việc tung tăng chạy vào trong lòng ngực Cố Thanh Nhượng, nâng gương mặt nhỏ nhắn, nũng nịu “Ba, hôm nay chúng ta đến lúc nào mới ra ngoài a? A? Chú, sao chú lại ôm ba con?”

Du Tinh Đức áp úng lùi về bên trong chăn, sắc mặt mang theo chút áy náy.

Cố Thanh Nhượng ôm Tiểu Long ngồi lên trên đầu gối của hắn “Chú con xấu hổ, hôm nay tạm thời không thể đi ra ngoài, con phải nghỉ ngơi cho khỏe, mấy ngày tiếp theo chúng ta phải dẫn cậu đi chơi vài ngày để bồi thường.”

“Vậy! Ba! Có phải con sẽ không cần đi học đúng không!” Tiểu Long lập tức ném thái độ quái dị của Du Tinh Đức ra sau đầu, ánh mắt tỏa sáng lấp lánh, mong chờ nhìn hắn.

“Ừm, có thể nói như vậy.”

“A quá tốt!” Tiểu Long hoan hô một tiếng, ôm Cố Thanh Nhượng, hôn mạnh hắn một cái, cười híp mắt, nói “Ba! Con yêu ba nhất!”

Cố Thanh Nhượng nhéo nhéo gương mặt bụ bẫm của cô bé một cái “Ba cũng thương con nhất.”

Vừa dứt lời, Du Tinh Đức cũng chui ra khỏi chăn, di chuyển cơ thể lại gần, lần nữa ôm lấy hắn, một đôi mắt thâm tình kiên định nhìn hắn.

“Tư lệnh, tôi yêu ngài.”

Cố Thanh Nhượng ngẩn người, đối diện với đôi mắt kia, trầm mặc một lúc lâu, rồi sau đó dùng một tay che kín ánh mắt của Tiểu Long, cúi người cẩn thận hôn lên môi của Du Tinh Đức.

“Cầu nguyện.”

Cổ lão gia tử đại khái ở lại chỗ này bảy tám ngày, thái độ dành cho Du Tinh Đức cũng hơi hòa hoãn, dù sao cũng là người mà cháu nhà mình chọn trúng, lão gia tử cũng không muốn nghi ngờ phẩm vị của hắn.

Hôm lão gia tử rời khỏi, nhìn ngôi nhà mất một lúc lâu, lúc nào cũng lo lắng cuộc sống của Cố Thanh Nhượng không được tốt “Có phiền toái nhớ nói cho người trong nhà, tự nhìn xem bản thân đang ở ngôi nhà như nào?”

Cố Thanh Nhượng cười một tiếng, đang muốn trả lời, Du Tinh Đức đứng ở một bên bỗng nhiên nói “Tư lệnh... Chúng ta có thể dọn về chỗ cũ, tôi, tôi mua lại.”

Nghe vậy, A Liên kinh ngạc một chút “Những tiền kia, cậu không dùng một chút nào?”

Du Tình Đức không có biểu tình gì, cũng không muốn nhớ lại cảm giác tuyệt vọng lúc đó, mím môi, yên lặng ở một bên.

Nào ngờ, Cố Thanh Nhượng lại đồng ý.

“VẬY, CHÚNG TA LIỀN DỌN VỀ THÔI.”

Du Tình Đức ngăn người, đây là lần đầu tiên tư lệnh có ý định này, ngẩng mặt lên nhìn, lại thấy trong ánh mắt của Cố Thanh Nhượng lóe ra một nụ cười.

Sau khi lão gia tử và A Liên rời khỏi, Cố Thanh Nhượng mới nói với cậu “Em nói tôi có phải là đã cưới được một phu nhân có tiền hay không? Sau này tôi và Tiểu Long cũng chỉ có thể nương nhờ nhà em.”

Du Tình Đức lật đật kéo hắt lại “Vốn dĩ là của tư lệnh! Không liên quan gì đến tôi! Ngay cả tôi cũng là của tư lệnh!”

Cố Thanh Nhượng rút tay lại, bộ dạng bình tĩnh đi về phía căn nhà. Nhận thấy người phía sau lại bắt đầu gấp gáp, lúc này mới chậm lại bước chân, cầm lấy tay của người kia, cảm thán một tiếng.

“Nhà kia bán đi thôi, những tiền kia em giữ lại, muốn làm cái gì thì làm cái đó, tiền để dành.”

“Ngôi nhà này khá lớn, từ nay về sau tôi và em ngủ một căn phòng, còn có một căn phòng trống không.”

Du Tình Đức lúc này mới hậu tri hậu giác phát hiện Cố Thanh Nhượng đang trêu chọc cậu, vừa suy nghĩ bản thân nhất định phải giữ lại tiền đó mua lễ vật, quần áo, các loại đồ dùng cho tư lệnh và Tiểu Long, vừa bị lời nói của hắt khiến cho hốc mắt đỏ hoe, mở miệng muốn nói, định biểu đạt tình cảm trong nội tâm, ngàn lời vạn chữ cuối cùng đều hóa thành một câu nói.

“Tư lệnh, tôi yêu ngài.”

“Ừm.”

“Tôi yêu ngài!”

“Cầu ngốc.”

HOÀN CHÍNH VĂN.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-lenh-va-trung-khuyen>